

1. ČÍSLO • LEDEN – BŘEZEN 2009 • ROČNÍK XIV. **10 Kč** VYŠLO 20. 3. 2009 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

9 771803 095005

REDAKCE

... str. 7

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PROKLÍNÁNÍ (1. část)

Po mých textech o lžidemokracii a lžidemokratech (viz SN č. 1 a 2 / 2008) , o lidech úctyhodných a odporných podlidech (viz SN č. 3 a 4 / 2008) mám povinnost VYSTUPŇOVAT své úsilí o intelektuální i mravní, politické i nepolitické prozření našich současníků i následovníků! Budu to dělat prostřednictvím textů s názvem Proklínání. Ty budou mít tolik částí, kolik mi jich dovoli ona „dáma s kosou“. (NEZBLOUDIL jsem, když konstatuji, že ani „slabší mozková příhoda“ – mně se stala v říjnu roku 2008 – nás NEOPRAVŇUJE skončit s mohutným úsilím o dobírání se dalších a dalších pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!) Dnes přicházím s první částí této série. Tady je:

1a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti sprostě vychytralosti, sprostému přikřecenectví a sprosté prodejnosti před počínáním poctivým, odvážným a statečným!

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury sprostě vychytralé, sprostě přikřčené a sprostě prodejné!

1c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury sprostě vychytralé, sprostě přikřčené a sprostě prodejné!

2a. Nezbloudil jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti nejružnějším podobám duševního lenošení před úsilím o strný duševní růst!

2b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost nejružnějším podobám duševního lenošení před úsilím o strný duševní růst!

2c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, dávající přednost nejružnějším podobám duševního lenošení před úsilím o strný duševní růst!

3a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po smířování se s degradací

na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

3b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

3c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

4a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti naslédným lžím před hořkými pravdami o kdekomo a o kdechém!

4b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost naslédným lžím před hořkými pravdami o kdekomo a o kdechém!

4c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, dávající přednost naslédným lžím před hořkými pravdami o kdekomo a o kdechém!

5a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po smířování se s nevybojováním hodně častého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele!

5b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s nevybojováním hodně častého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele!

5c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s nevybojováním hodně častého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele!

6a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po LIBOVÁNÍ si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině!

6b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, libující si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině!!

6c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, libující si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině!

7a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po neproklínání jak komunismu a komunistů, tak lžidemokracie a lžidemokratů!

7b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neproklínající jak komunismus a komunisty, tak lžidemokracii a lžidemokraty!

7c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, neproklínající jak komunismus a komunisty, tak lžidemokracii a lžidemokraty!

8a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opako-

vaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti obudné velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním!

8b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost obudné velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním!

8c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, dávající přednost obudné velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním!

9a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po smířování se s nezakázáním VŠECH politických stran, které se podílely, podílejí a budou podílet na degradování jejich současníků na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

9b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s nezakázáním VŠECH lžidemokratických stran!

9c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s nezakázáním VŠECH lžidemokratických stran!

10a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti hltnání kdejakého braku před osvojováním si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

10b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost hltnání kdejakého braku před osvojováním si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

10c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, dávající přednost hltnání kdejakého braku před osvojováním si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti!

11a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po smířování se s bujením politické pornografie, politického kuplířství a politické prostituce!

11b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s bujením politické pornografie, politického kuplířství a politické prostituce!

11c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s bujením politické pornografie, politického kuplířství a politické prostituce!

12a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

12b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

12c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ,

že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, dávající přednosti konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

13a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po smířování se s tím, že skoro ze všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

13b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s tím, že skoro ze všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

13c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s tím, že skoro ze všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

14a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po VÝRAZNÉ podlínictví na bujení spousty pustošivých zvráceností!

14b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury s VÝRAZNÝM podlínictvím na bujení spousty pustošivých zvráceností!

14c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury s VÝRAZNÝM podlínictvím na bujení spousty pustošivých zvráceností!

15a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po bažení po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

15b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, bažící po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

15c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, bažící po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

16a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy měly, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

16b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, které měly mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

16c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, které měly, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

P. S.

1. Především SVOU zásluhou lidé vskutku úctyhodní vyrostli a vyrostou až k příslušnosti mezi SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním!

2. Proklínání zvráceností politických i nepolitických PATŘÍ k poctivému úsilí o jejich radikální redukci!

3. Proklínání politicky i nepoliticky špinavých a hloupých podlidů PATŘÍ k poctivému odčiňování našich těžkých provinění v obou zmíněných ohledech!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 85

(DVACÁTÉ, JEDENADVACÁTÉ A DVAADVACÁTÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMÝŠLENÍ)

Ani na vysokých školách by nezůstal ŽÁDNÝ učitel, kdyby z nich byly vyhnány všechny kreatury, které byly a jsou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po:

- SMÍŘOVÁNÍ se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy;
- SMÍŘOVÁNÍ se s nevybojováním častého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele;
- SMÍŘOVÁNÍ se s bujením politické pornografie, politického kuplířství a politické prostituce;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že KDEKDO dával a dává přednost nejružnějším podobám duševního lenošení před úsilím o strný duševní růst;
- SMÍŘOVÁNÍ se nezakázáním VŠECH politických stran, které se podílely, podílejí a budou podílet na degradování jejich současníků na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že skoro ze všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé;
- SMÍŘOVÁNÍ se s ODMĚŇOVÁNÍM mnohonásobných zločinců i funkcemi nejvyššími;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že KDEKDO dával a dává přednost naslédným lžím před hořkými pravdami;
- SMÍŘOVÁNÍ se také se zákony, které byly a jsou svévolí i zvůli rozepsanou do paragrafů;
- SMÍŘOVÁNÍ se s netrváním ani na MINIMU spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům, tj. na jejich VYHNÁNÍ ze všech významných funkcí i na ZABAVENÍ jimi nadržného a naporazitovaného majetku;
- SMÍŘOVÁNÍ se s ignorováním i ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. respektování vůle většiny VŠECH oprávněných voličů;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že dodnes bují LIBOVÁNÍ si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že KDEKDO při svém počínání politickém i nepolitickém ignoruje předraze zaplacenou zásadu: „Už nikdy ne jako ovce!“;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že rájem zlodějů politických i nepolitických byl a je nejen náš „zemský ráj to na pohled“, ale CELÁ naše planeta;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že pobírači držbuného (za sprosté mlčení o spoustě zvráceností politických i nepolitických) a tluchubného (za sprostě zahlcování našich současníků povídáním a psaním o záležitostech třetího a čtvrtého řádu) nejsou ve VŠEOBECNĚM opovrženi;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že KDEKDO dával a dává přednost hltnání kdejakého braku před osvojováním si TISÍCŮ pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti;
- SMÍŘOVÁNÍ se s pokračováním silného mrazení života miliard našich současníků mnohonásobnými zločinci politickými i nepolitickými;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že masmédia tady jsou dodnes PŘEDEVŠÍM pro křivení a ohlupování ubožáků potupně a pustošivě ovládných;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že jak komunismus a komunisté, tak lžidemokracie a lžidemokraté nejsou ve VŠEOBECNĚM opovrženi;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že dodnes dává KDEKDO přednost obudné velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že politicky i nepoliticky špinavými a hloupými podlidmi neopovrhuje KDEKDO;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že dodnes pokračuje TRESTÁNÍ lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že také údajný strážce poctivosti v naší zemi (Nejvyšší kontrolní úřad) je dodnes PLNÝ zločinců sprostě vychytralých, sprostě přikřčených a sprostě prodejných;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že lidé vskutku úctyhodní jsou dodnes výjimkami PŘEVZÁCNÝMI;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že nejen u skoro všech našich současníků, ale také u nich je SKORO NULOVÝ zájem o knihy, které jsou plně stokrát oprávněného hoře, stokrát oprávněného hněvu a také plně rad k vybředání z naší hanby politické i nepolitické;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že nejen u skoro všech našich současníků, ale také u nich pokračuje jak politické, tak nepolitické křivení a ohlupování SAMOOBSLUŽNĚ;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že nejen život skoro všech našich současníků, ale také jejich byl, je a bude napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií v ohledu politickém i nepolitickém;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že nejen skoro všichni naši současníci, ale také oni mají duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním;
- SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že nejen skoro všichni naši současníci, ale také oni si sprostou vychytralost, sprostým přikřecenectvím a sprostou prodejností přímo KOLEDUJÍ o diktaturu čínských komunistů na celé naší planetě;
- SMÍŘOVÁNÍ se s bujením zvráceností politických i nepolitických a tím také s VÝRAZNÝM podlínictvím na této hrůze!

P. S.: NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že vysokoškolská učitelé měli a mají být HLAVNÍMI strážci politické i nepolitické poctivosti ve společnosti!

NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že SKORO VŠICHNI vysokoškolská učitelé si zasloužili a zaslouží opovržení i proklínání ze SPOUSTY důvodů politických i nepolitických!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (53. část)

♦ Můj „refrén“ pro čas, který mi ještě zbývá: Mám POVINNOST znovu a znovu usilovat o pravdy klíčové pro život jednotlivce i celé společnosti a opakovaně „ZAPOMÍNAT“ na to, že o ně nestál, nestojí a dlouho ještě nebude stát SKORO NIKDO!

♦ MÁM za co děkovat PhDr. R. Janoškovu, když publikováním alespoň malého zlomu mých hořkých pravd o kdekomo a o kdechém PROLAMUJE blokádu mých textů, ke kterým mě odsoudili také zločinci lžidemokratičtí!

♦ JE to důvod k radosti až jásavé, když

ses domyslel a dotrpěl až ke způsobilosti vidět intelektuální i mravní, politickou i nepolitickou zvrácenost skoro všech našich předchůdců i současníků! (MÁŠ přece vědět, jak tomu s ním bylo a je ve všech zmíněných ohledech SKUTEČNĚ!)

♦ Zločinci a šílenci MNOHONÁSOBNÝMI byli, jsou a budou nejen vládnoucí netvoři, ale také kreatury, smířující se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy! Ti všichni chápali, chápají a budou

chcípát OPOŽDĚNĚ! (To NENÍ „morální fundamentalismus“, ale jen poctivé respektování NEZAKRNĚLÉ spravedlnosti!)

♦ MOHUTNĚ usilujme znovu a znovu o to, aby naše planeta už NEBYLA velikým bláznem v ohledu politickém i nepolitickém!

♦ MĚL bych přiznat, že už NESTOJÍM o to, aby se špinaví a hloupí podlidé RÁČILI zajímat o moje pravdy klíčové pro život jednotlivce i celé společnosti! NEVĚŘÍM už v jejich intelektuální a mravní, politické a nepolitické prozření!

ROZHOVOR S MGR. PAVLEM ČERNÝM, předsedou Společnosti Antonína Švehly

Mgr. Pavel ČERNÝ

Narodil se 31. 8. 1978. Vystudoval historii na Filozofické fakultě UK v Praze. Je zakladatelem a předsedou Společnosti Antonína Švehly, o. s., a bývalým místopředsedou Mladých konzervativců Prahy 15. Spolupracuje se Společností Národního zemědělského muzea, s Národním muzeem, Muzeem v Říčanech, Infocentrem NATO, Českým svazem PTP a Masarykovou společností. Vydává časopis SAŠ „Švehlas“, má na starost virtuální muzeum A. Švehly. Je členem pracovní skupiny při Americkém centru Velvyslanectví USA v Praze Generation NEXT. Je svobodný. Bydlí v Praze-Hostivaři.

■ Kde se zrodila myšlenka založit Společnost Antonína Švehly?

K osobnosti Antonína Švehly jsem se dostal v době svého studia historie na Filozofické fakultě staroslavné Univerzity Karlovy. Antonín Švehla patří mezi slavné rodáky mé rodné Hostivaře. Původní myšlenku uctít památku této významné osobnosti uskutečnil náš bývalý starosta MČ Praha 15 Jan Nádvorník, který se zasloužil o umístění pomníku Antonína Švehly v parčíku ulice Pražská a Švehlova. Já, jako občan Prahy 15, jsem nesmírně hrdý na tento počín, jelikož jsem duchovně spjat s ideály a odkazem právě tohoto státníka, jehož záměry a myšlenky jsou mně velmi blízké. To byl i ten důvod, proč jsem u jeho pomníku s úctou položil skromnou kytičku ještě před úspěšně vykonanou zkouškou na fakultě. Zanedlouho jsem pojal myšlenku věnovat se odkazu A. Švehly a tím si připomenout dobré tradice a ideje, které jako blízký spolupracovník a přítel prezidenta Tomáše G. Masaryka naplňoval. Toto všechno mě oslovilo a dalo podnět k tomu, abych založil přímo zde, na místě jeho rodné Hostivaře, kde i já mám své trvalé bydliště, Společnost Antonína Švehly. Mezi prvními členy byl i starosta a současný senátor Jan Nádvorník, který se posléze stal i čestným předsedou naší Společnosti.

■ Co je cílem a smyslem této společnosti?

Tato otázka je už částečně zodpovězena v otázce předchozí. Zde bych ještě rozvedl a upřesnil, že mezi hlavní cíle naší Společnosti patří především šíření demokratického a státoprávního odkazu Antonína Švehly, jeho myšlenek a idejí, kterým zůstal po celý svůj plodný život věrný. Zároveň je naše Společnost v kontaktu s dalšími, které se zabývají obdobím tzv. První republiky československé. Zde bych zmínil Masarykovu společnost a Společnost Edvarda Beneše, se kterými udržuje naše Společnost dlouhodobou spolupráci a přátelský

kontakt. Dále bych rád zmínil, že členy naší Společnosti jsou bývalí členové agrárního dorostu a lidé spjatí s tehdejší dobou. Mezi dalšími významnými členy bych rád zmínil pana Ing. Jana Malypetra, který je vnukem prvorepublikového ministerského předsedy, nebo paní MUDr. Naděždu Kavalírovou, předsedkyni Konfederace politických vězňů ČR, mezi jejímiž členy jsou i bývalí sedláci, jejichž citové pouto je spjato s rodnou zemí.

■ Jaké aktivity vyvíjíte?

Naše Společnost koná během každého roku několik pravidelných a několik mimořádných veřejných akcí. Mnohé jsou na území MČ Praha 15, se kterou spolupracujeme. Mezi hlavní patří vlastivědná pouť po staré Hostivaři, po stopách života A. Švehly, která končí v Toulcově dvoře, odkud pochází další naši členové a příznivci, sourozenci Toulcovi. Dalšími událostmi je samozřejmě oslava státního svátku republiky 28. října a také v prosinci pietní shromáždění u hrobky rodiny Švehlovy. Našich akcí se účastní osobnosti veřejného, kulturního a politického života. Zde bych rád zmínil pana senátora PhDr. Tomáše Grulicha, ministra zemědělství Mgr. Petra Gandaloviče či bývalého poslance Ing. Vladimíra Doležala nebo poradce prezidenta republiky MUDr. Borise Šťastného. Jmenem primátora hlavního města Prahy MUDr. Pavla Béma a Ing. Marie Kousalíkové, náměstkyně primátora, je kladen věnec u hrobky A. Švehly na našem pietním setkání. Já sám se také zúčastňuji za naši Společnost akcí partnerských organizací. Zde bych rád ještě zmínil Společnost Národního zemědělského muzea, Český svaz PTP a také v neposlední řadě spolupráci s organizacemi a institucemi, které jako my propagují a uctívají osobnost a význam Antonína Švehly (Boleslavy u Klatov, Říčany, Štěpánov u Olomouce, Louny atd.). Konali jsme také dvě výstavy o A. Švehlovi: první byla v prostorách radnice MČ Praha 15 a druhá ve zdejší Švehlově sokolovně, kde naše Společnost přispěla svým skromným darem na veřejnou sbírku.

■ Provozujete také vlastní web. Jaké informace na něm lze najít?

Už od založení Společnosti byl mnou vytvořen web, který je přístupný nejen členům, ale i veřejnosti. Zde jsou publikovány veškeré akce, články příznivců, odkazy na naše vážené partnery, plány do budoucna a nově zřízené „1. české virtuální muzeum A. Švehly“. Naším velkým záměrem a cílem je vybudovat kamenné muzeum právě na území Hostivaře, které by připomínalo dalším generacím po další léta minulost a tradici našeho státu těsně spjatou právě s osobností Antonína Švehly, jehož jméno by neslo. Toto je našim velkým snem a pevně doufáme, že se nám jej podaří i ve spolupráci s partnerskými organizacemi a státními institucemi naplnit.

■ V čem spatřujete největší přínos myšlenkového a politického odkazu Antonína Švehly?

Osobnost Antonína Švehly považují za významnou, doslova klíčovou, pro vytvoření svobodného a demokratického Československa. Po celou dobu svého aktivního života byl blízkým přítelem a spolupracovníkem prezidenta Masaryka, a jestliže se tvrdí, že Dr. Edvard Beneš zajistil existenci našeho státu ze zahraničí, tak to byl právě Antonín Švehla, který řečeno slovy Ferdinanda Peroutky naplňoval státoprávní a demokratické úsilí TGM jako jeden z hlavních „Mužů října“ a poté jako opravdový státník v roli ministerského předsedy.

■ Může se Vaše společnost pochlubit nějakými hmatatelnými úspěchy své činnosti?

Naše Společnost rozvíjí svoji činnost již po dobu šesti let. Minulý rok jsme slavili kulaté výročí a také výročí Antonína Švehly a 90. výročí vzniku Čs. republiky. Snažíme se také pro zkvalitnění našich veřejných aktivit (přednášky pro studenty a veřejnost, besedy v různých organizacích, vydávání občasníku Švehlas apod.) získat přízeň potenciálních dárců a sponzorů, bez nichž se nemůže naše Společnost A. Švehly obejít a jimž bych chtěl touto cestou nesmírně poděkovat.

■ Spolupracujete se členy rodiny Antonína Švehly?

Jsem v kontaktu s příbuznými a okolím rodiny Antonína Švehly.

■ Kde se vzal zájem o osobnost prvorepublikového státníka u mladého člověka, jako jste Vy?

Já jsem to již trochu rozvedl ve své odpovědi na první otázku. Můj vztah k osobnosti A. Švehly má několik rovin. Za prvé se pokládám za hostivařského regionálního patriota, další rovinou je duchovní inspirace, kterou čerpám z mimořádné osobnosti A. Švehly a také jeho výjimečných morálních zásad a posléze jako historik, který má v oblíbené demokratické období tzv. První republiky československé, jež bohužel trvalo jen 20 let, a nyní se blíží smutné výročí 15. března 1939, nacistické okupace ČSR.

■ Odrazil se Váš zájem nějak ve Vaší profesní kariéře coby historika?

Určitě. V tuto chvíli jsem rozhodnut pokračovat ve svém studiu v doktoránském stupni a svoji disertační práci bych chtěl právě věnovat osobnosti Antonína Švehly a soustředit se na jeho politický odkaz a období jeho vlády.

■ Jaké akce v dohledné době chystáte?

Další ročník Švehlovy cesty, vlastivědné pouti po staré Hostivaři a konání Valné hromady. Akce budeme anoncovat na našich webových stránkách: www.sas.czechian.net.

■ S kterými obdobnými organizacemi spolupracujete?

I toto jsem rozvedl v předchozích odpovědích. Tedy: s Masarykovou společností, Společností Edvarda Beneše, Společností NZM a dalšími.

■ Myslíte si, že je v dnešní době nějaká relevantní politická síla, která by byla důstojným následovníkem Antonína Švehly?

K osobnosti Antonína Švehly a jeho odkazu se dnes hlásí různé politické organizace. Zpravidla od středových pozic napravo do liberálně konzervativního proudu. I náš pan prezident republiky Václav Klaus, jehož si velmi vážím, je příznivcem Antonína Švehly a byl již několikrát v Hostivaři, aby uctil památku tohoto státníka. Sám je také autorem předmluvy ke knize kronikářky MČ Praha 15 paní Marie Zdeňkové, která je také velkou obdivovatelkou Antonína Švehly a účastní se i našich akcí. Její kniha „Antonín Švehla a Hostivař“ se dnes dočkala dalšího, rozšířeného vydání a je nesmírně zajímavou i poučnou četbou, kterou bych rád všem doporučil. Stejně jako knihu pana Miloslava Růžičky o pronásledování sedláků za komunistické totality, která nese název „Vyhnanici – akce KULAK“ a je trvalou připomínkou doby nesvobody.

■ Chtěl byste Vy sám na závěr vzkázat něco našim čtenářům?

Byl bych rád, aby odkaz Antonína Švehly žil dál v našich srdcích a stal se i vzorem mravním, morálním i politickým pro současnou i budoucí generaci občanů naší krásné země.

■ Děkuji Vám za rozhovor.

ROZMLOUVAL JAN KOPAL

ČESKÝ BROUK PYTLÍK A ORGIE BLBOSTI

„Žijeme v kapitalismu – v neviditelné kleci, s mýtem, že se v ní sami můžeme vypracovat!“
(Ernesto Che Guevara)

Jak jsme již mnohokrát opakovaně napsali: **tragédií české scény je neexistence OBECNÉHO ZÁJMU a totální převaha ZÁJMŮ INDIVIDUÁLNÍCH!** Když opuchlému Sašovi Vondrovi reportéři ČT ukázali mimořádné zdařilou slovenskou karikaturu typického Čecha v podobě odoluhého Brouka Pytlíka s igelitkou a nápisem „Výprodej“, okamžitě se v ní poznal. Bratři Slováci nás dobře znají, četli Sekorovy knížky, překládané do slovenštiny, a vědí spolehlivě, čím se tento namyšlený a naprosto přiblížený Brouk vyznačuje. Pan Vondra jako spráženec zahraničních rozvedek a podílů v lukrativních aktivitách firem – potenciálních dodavatelů vojenských technologií a zařízení pro budoucí americké vojenské základny u nás – dobře ví, co ve svůj osobní prospěch činí a činiti bude. Psychologicky vzato: je zhotoven z toho nejpružnějšího kaučuku a latexu, takže snese naprosto všechno.

Stejně tak Valach s gulama, bývalý Suvorovec a Nachimovec, který v Kremle ziválně poplácal neúspěšnějšího agenta KGB v dějinách, Vladimíra Vladimíroviče, hovořil s ním lámanou ruštinou přátelsky v jednom kuse skoro pět hodin, což se nepodařilo ani Bushovi a vyjadřuje se o „ruském carovi“ s neskrývaným obdivem. Bratři Mašinové v USA se při tom museli alergicky oprudit a osypat kožní vyrážkou. Asi zahodili do popelnice i Topolánkovy čestné medaile, které doma upekli z moduritu se svou konkubínou v mikrovlnce. Putin se při oficiálním přijetí v Kremle tvářil ledově, Topolánkovo lísní ho jako zkušeného zpravodajce nikterak nenadchlo ani nevzrušilo, protože v tu chvíli dobře věděl, jaké má Topolůš na sobě trenýrky *Made in USA* a kdy si naposledy čistil zvukovody.

Trapná česká delegace Švejků, maskovaná za Evropany, pro „vládce vši Rusi“ nebyla žádným pozoruhodným partnerem, jak mi potvrdili i mnozí inteligentní Rusové, s nimiž jsem hovořil.

Podivný evropský Valach se zviditelnil pouze vášnivým olizováním ukrajinské premiérky Tymošenkové, která se při tom diplomaticko-erotickém aktu bála o svou umělou vlasovou vánočku na hlavě a v Topolánkově oběti hned znehodnotila ruskou-ukrajinskou smlouvu o obnovení dodávek ruského plynu.

Stejně tak trapným se jeví soudným divákům zvolna dementní knížecí lesník, který při návštěvě zemí Předního východu v době barbarské invaze do Gazy velkohořle prohlásil: „Příměří lze očekávat během několika dní.“ A krvavě vraždění pokračovalo ještě déle než dva týdny. Oduševnělé výroky orlického feudála připomněly stejně hodnotná obvyklá rčení dělnického prezidenta Antonína Novotného, který během prvomájových projevů prohlašoval: „Maso bude vbrzku!“

Z důvodů katastrofálních úspěchů české diplomacie v rámci jejího předsednictví v EU se Francie a Německo za podpory dalších států pokoušejí české Švejky zbavit svéprávnosti a přemístit je na onen již proslulý turecký záchod bez splachování, který sousvají jiným. Je na čase, aby se čeští nymfomani a parazitové nepletli pod nohy predátorům.

Zatím každý z nás, obyčejných lidí, pocituje den po dni, co to znamená vyžívat vládnoucí svoloč všemožných parchantů, pořádajících s arogancí a jí vlastním obžerstvím PLESY V OPERĚ a na hajzlech Evropské unie v Bruselu. Vnímáme stále tísnivější nemožnost vymahatelnosti práva, drancování země, bezostyšnou aroganci, drastickou nezaměstnanost celých rodin, zrychlující se nedostupnost kvalitní zdravotní péče, vzdělání a služeb, zhrubnutí mezilidských vztahů, růst zločinnosti, všeobecné zhoršení kvality života. Téměř 90 % dějů kolem nás je PODVOD! V takové atmosféře si libují pouze političtí zločinci, mafianti, zaprodanci nadnárodního kapitálu, mafianti, finanční gauneré a otupělí čeští Brouci Pytlíci.

1. 2. 2009

PHDr. JOSEF DOLEJŠÍ

Dne 25. ledna t. r. odvysílá Český rozhlas 6 pořad na téma „Hrdinství a národní zbabělost“, který byl zejména díky příspěvku historika pana Koury vzácně objektivní. Tímhle pořadem si tato stanice poněkud napравила reputaci zejména u těch posluchačů, kteří si navzdory mediálnímu brainwashingu uchovali úctu k vlastnímu národu.

Jako pamětník mám však k celému pořadu tři poznámky:

1. Tvůrci pořadu si jako příklad české národní vychytralosti vybrali případ mladé divenky, která při přijímačkách na školu v roce 1941 pozdravila předsedkyni komise německy: „Küss die Hand.“ Šlo zřejmě o brůnhildu z německé kanceláře rajchssůlraty Wernera, ozdobenou viditelným hákknokrojem na bílé blůze. Rodiče této divence moudře poradili: pozdrav ji „Küss die Hand“; divenka se tím elegantně vyhnula pozdravu se zdviženou pravicí „Heil Hitler!“. Za války žactvo totiž muselo při příchodu kantora do třídy povstat a pozvednout pravici do výše očí, což byl dríjský pozdrav. Kdyby snad náhodou někdo hrdinně odmítl hajlovat, byl by automaticky vyloučen ze všech škol v protektorátu bémén-měren. Tady někde začíná onen celonárodní útlak, který vyplňuje naše dějiny v letech 1939–1989.

2. V tomto pořadu o hrdinství a zbabělosti se autoři v pasážích o hrdinství nemohli nezabývat fenoménem Václav Havel. Došlo i na jeho poznámku v publikaci Dálkový výslech, kde Havel jednoznačně odmítá, že by snad v soukromém rozhovoru dal soudruhu Šaldovi nějaké sliby o beztrestnosti komunistických pohlavářů.

S jeho vysvětlením nicméně kolidují všechna následující polistopadová fakta. Prefikáný pan Dr. Čalfa, dříve soudruh a nejmladší člen komunistické vlády z r. 1989, uhájil proti naivním a politicky nezkušeným vyjednavacům z OF tzv. právní kontinuitu. Ta zaručovala, že všichni čelní komunističtí funkcionáři, pokud položili včas legitimace, mohou zůstat v čelních funkcích ve všech státních orgánech i institucích. Díky této „kontinuitě“ se například všechny sekretariáty KSČ doslova přes noc proměnily v různé ty Union, Bohemia a Universal banky, v jejichž čele stáli vesměs důstojníci StB, kteří – když jim malí čeští střádalové nanosili miliardu – vyhlásili bankrot. Žádnému z nich se nestalo nic, trestní odpovědnost veškerá žádána a okradeným střádalům ztrátu do výše 400 000 Kč kompenzoval stát. A byl klid.

Teprve když Klausova vláda prosadila proti Havlovi vehementnímu odporu lustráční zákon, situace se podstatně změnila.

Z médií, ústavů, ministerstev a centrálních úřadů musely odejít stovky agentů státní komunistické policie, StB, a to, čeho se Václav Havel jakoby tolik bál, se nestalo: nezhroutil se ani celý Akademický věd, ani letiště Praha; naopak, ukázalo se, že demokratický stát může docela dobře fungovat i bez estébáků v čele. Přistoupit na Šaldovo řešení polistopadové krize

HRDINOVÉ A ZBABĚLCI

byla největší chybou, již se vyjednavací skupinka OF v čele s Václavem Havlem dopustila. Výsledným efektem „neexistující“ dohody bylo, že Havel = prezident a Čalfa = premiér. Už jen tato holá fakta mají dostatečnou průkaznou sílu.

3. Tento pořad se nakonec nevyhnul ani hrdinství, které prý prokázali komunisté-osmašedesátníci. To byli kdysi, v 50. a 60. letech, ti nadšení budovatelé socialismu, kteří fanaticky uctívali soudruha Stalina a jeho CCCP. Byli snad tím nejhorším, co po roce 1948 šlapalo po české zemi. Byli to kolaboranti s cizí moc-

ností a aktivně se podíleli na všech svinstvech, přikázaných jim sovětskými „poradci“, vraždou Milady Horákové počínaje a fyzickou i existenční likvidací všech skutečných i domněnlých odpůrců režimu konče. Svoji záškolnickou, protinárodní a antihumánní činnost provozovali v Československu po celých dvacet let (1948 až 1968). Ti, kdož k nim nepatřili, na ně mají ty nejhorší vzpomínky. Vyhazovali lidi ze škol, ze zaměstnání a na všechny „méněcenné“ a politicky nespolehlivé permanentně vyhotovovali tzv. kádrové posudky, v nichž se neštítali ani toho nejprostšího udavačství.

To byli komunisti v Československu v letech 1948–1968.

V roce 1968 tato sekta rudých vlastizrádců uslyšela tránu růst. Celá tahle kolaborantská smečka se v rámci svého utilitarismu okamžitě přimkla v Dubčekově frakci, jež se jim jevila jako politicky nejperspektivnější a jako nejbezpečnější cesta k další kariéře. Jenže se spletli v odhadu věci přístích. Iniciativy se chopila sovětská soldateska a jejich drahý sovětský soudruh Brežněv. Bůh je starý ironik, a tak pojednou všechno, čím tyto „uvědomělí budovatelé socialismu“ obdařovali bezmocný a do kouta zahnaný český národ, se zčistajasna obrátilo proti nim samým. Pojednou

museli k lopatě oni, komunisti, kteří byli Marxem určeni k ovládnutí mas.

Když po několika letech tápání zjistili, že se tu nebude vraždit jako za dob jejich generalisimů, vyrobili po kavárnách několik rezolucí plédujících za dodržování socialistické „zákonosti“. Ani v nejménším si nelámali hlavu tím, jaký je to přišerý protimluv. Pevně doufali, že strana si jejich iniciativy nakonec všimne a při další „společenské krizi“ po nich sáhne, jako se sahalo v podobných případech v Maďarsku po Kádárovi či v Polsku po Gomulko-vi. Soudruh Bilak jim však na příkaz sovětských poradců nemohl vrátit legitimatu, a to ani těm soudruhům-renegátům, kteří leželi na sekretariátech po kolenou na rudých kokosových koberečích a dušovali se, že nikdo nemůže tak urocňovat KSSS a soudruha Brežněva jako oni, vždy pravověrní komunisté. I komunističtí umělci se v této věci čínili...

Po roce 1989 ze sebe udeřili hrdiny-disidenty. To ale fungovalo jen do té doby, než vyšly Cibulkovy seznamy agentů StB. Byli tam všichni a všichni spolupracovali s StB „nevědomky“. Chce-li z nich Český rozhlas 6 dělat hrdiny, měli by s tím dámy a páni redaktoři ještě pár let počkat. Až tu nebude opravdu nikdo, kdo je znal.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

KRIZE A PROEXPORTNÍ POLITIKA aneb Každá záminka pro „deformy“ dobrá

Národní protikrizový plán a „období růstu“

Tváří v tvář nastupující hospodářské recesi byla vláda donucena předložit v Poslanecké sněmovně NÁRODNÍ PROTIKRIZOVÝ PLÁN. Perličkou, charakterizující vše, je věta, kterou pronesl premiér Topolánek na úvod jeho projednávání: „**Jedná se o kroky, za které bychom se nemuseli stydět ani v době růstu.**“ Tu se musím podívat, proč body tohoto plánu, jestliže jsou tak dobré, neprovedla vláda loni? Bála se snad, že bychom se měli moc dobře? Přitom loni naopak provedla kroky, které českou ekonomiku do krize přivedly. Šlo například o zvýšení dolní sazby DPH z 5 % na 9 %. To podrazilo spotřebitelskou poptávku a tím růst domácího produktu, o snížení životní úrovně nemluvě. Navíc to přispělo k devastaci posilování koruny, které zlikvidovalo desítku tradičních podniků v českém vlastnictví. Za to, „díky“ tomuto devastačnímu zvýšení DPH, mohla vláda snížit daňové odvody nejbohatším. Toto, spolu se snížením výdajů státního rozpočtu, přispělo k obecnému ekonomickému úpadku. Růst HDP se tak snížil ze 6 % na 1 % ve 4. čtvrtletí loňského roku. A letos to prý bude „záporná nula“!

Není však možno se vymlouvat na finanční nebo ekonomickou krizi ve světě, jak je pokles růstu HDP u nás vysvětlován. Snížení zahraničních poptávek, vyvolané ochabnutím ekonomické aktivity ve světě, není jediným důvodem snížení našeho vývozu a tím i snížení růstu HDP. Propad našeho vývozu v posledních měsících minulého roku byl mnohem, mnohem větší než ekonomický pokles eurozóny. Byl z velké části způsoben přechodným a umělé vyvolaním (viz výše) posilováním koruny, v jehož důsledku se tradiční čeští vývozci dostali do neschopnosti splácet dávne úvěry a byli predátory české ekonomiky, věřiteli, donuceni „odejít z trhu“. Banky jim obstaraly účty a „bylo vymalováno“. Dnes, poté co posilování koruny splnilo svůj účel, koruna opět devalvovala na svoji úroveň před třemi roky!!! To není náhoda.

Vláda „pracuje“ tak, že určité negativní vlivy, způsobující zpomalování ekonomiky eurozóny (zemí, které přijaly euro), ještě umocňuje. A pak se, při zpomalování české ekonomiky, vymlouvá na zpomalování eurozóny, jakožto jednoho z odbytí našeho produktu. Taktně přitom zamlčuje svoje přispění k neblahému vývoji. Například loni i euro posilovalo vůči dolaru v důsledku restriktivní ekonomické politiky eurozóny. To samozřejmě výrobcům eurozóny škodilo. Naše ekonomická politika však byla mnohem restriktivnější, a tak naše koruna posilovala vůči dolaru mnohem více, což ještě více poškozovalo naše výrobce. A to právě i „díky“ výše popsaným krokům naší vlády.

Dvě skupiny opatření v „protikrizovém“ balíčku

Národní protikrizový plán má 2 skupiny opatření. Za první z nich by se pan Topolánek skutečně před občany stydět nemusel ani v době růstu. I když v době růstu nebyla tato opatření nezbytná, přesto mohla a měla existovat a zlepšit fungování české ekonomiky. Minimálně mohla „být po ruce“ pro případ nenadálé potřeby. Tato opatření skutečně pomáhají exportu výrobků, produkovaných na našem území, i rozvoji podniků obecně. **Jde třeba o větší možnost pomoci podnikům při získávání úvěrů a garanci úvěrů podnikům prostřednictvím České exportní banky a Českomoravské záruční a rozvojové banky. To má umožnit i navýšení kapitálu těchto bank ze strany vlády.** Rovněž tak navrhovaná změna insolvenčního zákona zabráňuje bankám svévolně zmrazit účty podnikům, které mají zakázky, a tím je přivést k bankrotu. **K tomuto okruhu opatření patří i zrychlení vrátek DPH zaplaceného podniky (například za subdodávky), které zbytečně odčerpává jejich finanční prostředky.** Pro tato opatření, která ani dnes ještě nejsou v zákonné podobě a musí projít zdlouhavým legislativním procesem, však platí, že **vláda zcela zaspala, neboť opatření tu měla být minimálně před rokem.** Právě z důvodu neexistence těchto zcela běžných opatření - mechanismů byli producenti v českém vlastnictví v průběhu loňského hospodářského útlumu donuceni „odejít z trhu“. Těm budou nyní „platná jako mrtvému zimník“.

Druhá skupina opatření je vyloženě škodlivá. Takovým opatřením je například snížení odvodů podniků na sociální pojištění o 18 mld. Kč. **Premiéroví možná vadily přebytky důchodového účtu, které v době před krizí dosahovaly řádově desítek miliard korun.** Přebytky důchodového účtu měly být investovány do prorodinné politiky: aby český národ nevymíral a nesnížoval se budoucí počet plátců sociálního pojištění. Tím by dnešní podnikatel občané měli zajištěny ve stáří důstojné penze. Namísto toho vláda ODS ještě v době růstu (v roce 2007) likvidovala vysoké přebytky důchodového účtu „zastropování“ výše odvodů sociálního pojištění. Stát zřejmě, podle diktátu zahraničních institucí, peníze na sociální a prorodinnou politiku mít nesmí. Na

„zastropování“ sociálního pojištění vydělali ti nejbohatší – v neposlední řadě bohatí Evropané, kolonizátoři naší země, pro něž bylo zřejmě provedeno. Důchodci, resp. budoucí důchodci, tj. dnešní potenciální rodiče budoucích plátců pojistného, „utřeli nudli“ a rodiny nezakládali. To je hlavním důvodem programově dosahovaného „stárnutí populace“, jakožto pseudodůvodu připravované deformy penzijního systému.

Dnes se Topolánek, při snižování odvodů podniků na sociální pojištění, ohání ekonomickou krizí. Zdůvodňuje to „udržením konkurenceschopnosti a exportní výkonnosti domácích podnikatelských subjektů“! Podle premiéra Topolánka se tím „podporuje to, co v našich novodobých dějinách táhlo a co se dodnes osvědčilo - naše exportní výkonnost“. Říká: „**Nerodzujeme peníze, zlevňujeme náklady práce.**“ A kdo na tom vydělá? No přece: zahraniční kapitál, který se do naší země hrne právě proto, že naše vlády z nás od sametové revoluce dělají levnou pracovní sílu a eldorádo pro cizince.

To započalo nesmyslným pětinasobným podhodnocením koruny již v roce 1991. Říkalo se tomu proexportní politika. Pak mezi roky 2002 až 2008 nastalo období posilování koruny, jehož cílem byla likvidace českých exportních ekonomických subjektů. Bylo to období „nutné“, neboť na předchozím nízkém kurzu koruny se přizivovaly i podniky v českém vlastnictví. A to bylo z hlediska zasilení naší země zahraničním kapitálem nepřipustné. Nikdo jiný než cizinci nesmí u nás být bohatý. Proto bylo třeba české podniky zlikvidovat. Posilování koruny splnilo svůj cíl a od poloviny loňského roku již naše koruna znovu oslabuje. Proexportní politika devadesátých let minulého století, tentokrát již převážně ve prospěch zahraničního kapitálu, znovu začíná. Od loňského léta česká koruna oslabila na úroveň před třemi roky! Na současném oslabení české koruny prý, dle viceguvernéra České národní banky Miroslava Singera, vydělají „naši“ exportéři (*pozn. aut.: zahraniční kapitál*) 400 mld. Kč! A to i při snížení vývozu z důvodu nižší zahraniční poptávky! To je ta „pravá“ proexportní politika vlády! Přídavek zahraničním investorům ve výši 18 mld. Kč z vládního protikrizového balíčku z tohoto pohledu nepatrný, i když není k zahození.

Na druhé straně je výpadek 18 mld. Kč z hlediska financování penzí velmi důležitý. Plánovitým a trvalým snižováním příjmů veřejného sektoru se totiž záměrně vytváří „nezbytnost“ dalších deforem. Jejich provedení již dlouho vyžaduje Evropská komise, která při pochválení vládního protikrizového balíčku vládu k pokračování v deformách znovu vyzvala. Jde o zdravotnickou deformu, tj. zdraví jen pro bohaté, a deformu penzijního systému, která dá chudákům neschopným spojit na svoji penzi, žebráckou hůl - rovný důchod tři a půl tisíce korun. Tak to do slova a do písmene stojí v programu důchodové reformy ODS. A Topolánkův protikrizový balíček ke splnění těchto vznešených cílů určité přispěje. Díky tomu totiž na zdravotnictví a na důchody pro „běžného občana“ **nebudou peníze.** Zdraví budou hlavně ti, kteří si budou moci platit „nadstandardní pojistné“, a lepsi peníze budou mít jen ti, kteří si za svůj život naspořili alespoň milion. A to ještě nebude žádná velká sláva.

To je cíl, ke kterému máme dojít. Nebude to však zítřka. Ke „šťastným zítřkům“ nás ještě čeká dlouhá cesta. Aby se lidé hromadně nebouřili a „šťastné zítřky“ nevzaly zasně, bude vláda muset postupovat pomalu a přechodně jim „přilepšovat“ z rozprodeje zbývajících státního majetku.

Protikrizové opatření z podzimu

Ministr práce a sociálních věcí Petr Nečas se při projednávání vládního protikrizového balíčku, ke snížení odvodů na sociální zabezpečení vyjádřil, že na tom příliš nesejde: „Stejně celý výběr z pojistného na sociální zabezpečení a z příspěvku na státní politiky zaměstnanosti ani zdaleka nestačí na všechny platby ve všech sociálních programech a ve všech sociálních dávkových systémech. Jsou to systémy, které samozřejmě jsou velmi významným způsobem subvencovány z dalších daňových položek.“ Přitom zapomněl dodat, že k financování státního deficitu nás navíc „naše“ vláda zadluhuje a rozprodává národní majetek. Pan Nečas však pravdu nemá - pokud jde o údajně nedostatečné současné příjmy ze sociálního pojištění. Pan Nečas totiž hovoří o „všech sociálních programech a všech sociálních dávkových systémech“. **Jenže odvody sociálního pojištění jsou, dle definice, „zdrojem úhrad dávek důchodového pojištění, nemocenského pojištění, dávek v nezaměstnanosti, výdajů na aktivní politiku zaměstnanosti a souvisejících správních výdajů.“ Tak tomu bylo alespoň do nástupu ODS k moci. Do té doby byl tento systém ve vysokém přebytku 25 mld. Kč.** A tento přebytek vláda ODS programově likviduje. A důsledku snížení odvodu na sociální pojištění se pravděpodobně dostanou systémy, ze sociálního pojištění financované, ze současného přebytku do deficitu. Mimo tyto systémy vyplácí stát ještě další sociální dávky. Ty

však nemají být kryty odvody sociálního pojištění, ale skutečné daňovými odvody.

Tu ale vyvstává otázka, proč vláda snižuje i daně bohatým a též bohatým podnikům. To provedla již daňovou deformou pro rok 2008. **Pro rok 2009 snížila vláda daně podniků o 1 %.** **To prý rovněž za účelem boje s krizí,** jak řekl premiér Topolánek při projednávání vládního protikrizového balíčku. Prý to vláda udělala „již s předstihem“ loni na podzim při sestavování státního rozpočtu – „v předtuše hospodářské krize“, kterou tehdy popírala! Pro státní rozpočet to údajně představuje výpadek 6 mld. Kč a **tento příspěvek k vládnímu deficitu má být rovněž příspěvkem vlády v boji proti krizi!** I tímto „protikrizovým opatřením“ prý vláda udržuje zaměstnanost! „**Chceme přiblížit lidem práci, nikoliv pracáky,**“ říká premiér Topolánek. Že nám přibližuje práci otrokou a že „díky“ tomu budou peníze chybět ve veřejném sektoru – omezi se třeba služby veřejného sektoru občanům, nebo prostředky na opravu mostů, jejichž zrezivělým zábradlím budou propadávat děti do vlakového kolejiště, již Topolánek neříká. Přitom skutečné příčiny nezaměstnanosti nevidí a neřeší. **On pouze snižuje daně bohatým podnikům a bohatým, kteří to nepotřebují!**

Když uvážíme, že snížení daní podniků z 21 % na 20 % v roce 2009 znamená výpadek příjmů státního rozpočtu 6 mld. Kč, vyjde nám, že čisté zisky podniků v ČR činí bratru 480 mld. Kč! Nějakých 6 mld. Kč vyšších zisků pro zahraniční kapitál je pouze 1,25 % jeho obrovských čistých zisků navíc. Zato pro státní rozpočet je to výpadek 5 % daňových příjmů od podniků, které státní i před tímto „dárčkem“ chyběly. Přitom je u nás tolik důležitá práce, kterou by bylo třeba provést a jejíž provedení by snížilo nezaměstnanost (a tím i příspěvy v nezaměstnanosti) na minimum. Jenže: na prosperitu státu, na prosperitu občanů a na skutečné snížení nezaměstnanosti stát peníze nechce! Vláda ODS jen nonšalantně věnuje peníze těm, kteří to nepotřebují.

Je také třeba si uvědomit, že úspěšný a prosperující podnik nemusí mít zisky (resp. obrovské zisky) na úkor zaměstnanců. I při nulovém zisku má dostatek peněz na výrobu/produkcí (například produkci v oboru služeb) a zaplacení zaměstnanců i manažerů a k tomu má ještě odpisy na náhradu opotřebeného kapitálu (zařízení podniku) novými technologiemi na nejvyšší technické úrovni! Tak může být stále produktivnější. Ani rozumné zisky nejsou nic špatného, pokud jsou reinvestovány a zvyšují technologickou úroveň podniků, anebo jsou reinvestovány do rozšíření podniků a jejich produkce. Jenže, zahraniční kapitál k nám přišel za vysokými zisky, na základě levné pracovní síly a navíc tyto zisky nejsou reinvestovány na další technologická zlepšení v ekonomice České republiky. Většinou jsou „reinvestovány“ nikoliv z národohospodářského hlediska, ale z hlediska zahraničních kolonizátorů - na to, aby získali další a další bohatství země, na které parazitují. A „díky“ tomu jsme chudí a ani stát nemá peníze na nic.

Kauza Bohemia Crystalex Trading (BCT) na závěr

U holdingu BCT, vlastnictví několik sklárén, bylo 90 % z úvěrů určeno na privatizaci. Státu však zůstala významná majetková práva, spojená s částí akcií holdingu. Bylo tomu na základě Redempční smlouvy z 31. 7. 2003. Holding provozně přežíval i nejtežší období posilování koruny, které jej připravilo o 700 milionů korun výnosů. Jenže: právě „díky“ tomu nemohl splácet onen starý privatizační úvěr. Proto bylo na sklárny uvaleno insolvenční řízení. Majitelé holdingu, aby zabránili likvidaci podniku, se dokonce chtěli svého majetku zbavit a vrátit svoje akcie státu za slovy: 1 korunu. Stát pak mohl peníze, které v minulosti za privatizaci dostal a jež dosud leží neúročně na privatizačním účtu, vrátit věřitelům – rázem by zadlužení Crystalexu bylo minimální.

Stát však žádný majetek nechce, natož podnikový. A prosperitu občanů již nechce vůbec. Radši nechá zastavit výrobu a vychladnout sklářské pece. Co na tom, že se tím majetek podniku znehodnotí na nulu, když podnik zároveň přijde o svoje odbytiště? Co na tom, že kromě udržení tradiční sklářské výroby, která k nám táhne i zahraniční turisty, by lidé měli práci a spokojeně žili a odváděli státu daně? Státu nevádí, že s pádem sklárén přišla o odbyti i další navazující odvětví české ekonomiky? To radši dá podpory v nezaměstnanosti? A zase budeme mít méně prostředků ve státním rozpočtu na užitečné věci pro občany. Ztráta bude obrovská. Copak si ale nikdo nevšiml, že základním principem politiky „našeho“ státu je být ztrátový?

Každá krize je prý k něčemu dobrá. I tato krize zajisté přispěje k našemu dalšímu zchudnutí a k doprivatizování zbytku národního bohatství. Vždyť privatizace byla hlavní myšlenkou „sameru“. Že Češi kapitalisté nebudou, však „sameráci“ zatajili.

JAN KUKAČKA, KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Hvězdné město

Ne, tentokrát vůbec nepůjde o naši Matičku stověžatou, kterou kněžna Libuše ověnčila proactvím, že její sláva hvězd se dotýkati bude. Ta se v době současné už dotýká (i ostudně) alespoň žlutých hvězdiček předsednictví v Říši bruselské. Nám teď půjde jen o metropoli jihočeskou, která by ji tolik chtěla následovat. Výstižněji její současné vedení.

Ať to stojí, co to stojí, hlavně, aby to bylo co nejrychleji, dokud na fasádě radnice ještě vlaje praporec modrý s ptákem bílým, ke hvězdám mířícím, určující, kdože tady bude poroučet a veledla plánovat. Na počátku let šedesátých měla krajská vesnice přibližně 65 tis. obyvatel. Díky budovatelskému úsilí a radostnému žití v době normalizační postupně dosáhla v počátku sedmdesátých let na 77 tisíc. Sídliště rostla (dnes se na ně nadává), vystavěla se nová kulturní centra (dnes krachují), vznikaly nové komunikace (dnes nedostačující), likvidovaly se mnohé zajímavé budovy (stavěly se jiné - Koldům, Experiment...). Po vítězném sametu s předáním ekonomické moci nekomunistům vstoupila metropole do XXI. století cca s 95 tisíci obyvatel. Nám však nejde o živočišné rozmnožování komunistů-podnikatelů ani o hodnocení minulosti, ale o ten pohled ke hvězdám.

A začneme právě někde u radnice, protože odtud se to vše odvíjí. Jak na prahu nového roku zvěstoval tajemník Ing. Řezábek, bude obnovena fasáda radnice. Ta současná - z obnovy v roce 2000 pomalu dosluhuje (sic!). To je ale budovatelská úroveň kapitalistických podnikatelů! Nebo podnikavců, kteří si zase musejí něco přihrábnout pro vlastní stavební firmičky??? Tak úspěšně nepodnikaly ani PS pod vedením kovaných soudruhů.

Lannova třída, která se již honosí ve spodní části pomníkem náměstkyně Ivany, spolkně dalších cca 60 melounů, pokud se tam nebudou stavět další pomníky generalissimů Juraje I. a náměstka Františka jako ōda za zatím mocně vládnoucí ODS. Dalšími budovatelskými akcemi budou cyklostezky a freetime park Stromovka (zatímco základní komunikační obchvat města i nadále bude chybět). Jak už bylo dříve napsáno, měla by prý vzniknout i koněspezka odnikud nikam, nástavba věže „primátorka“ v nádvoří radnice (aby bylo vidět do Rakous, až budou Vídeň obsazovat zase Osmané). Na letišti, které se postupně rozšiří pro přistávání raketoplánů prezidenta Obamy, bude instalován další velkokapacitní kávovar pro jeho rychlé občerstvení, až bude ještě lovit blbě tváře do hlubocké obory.

Vorářiští patřilo vždy k tradici a kolaritu toku Vltavy. Vorářiští, to bylo řemeslo. Voráři, to byli zdatní a uznávaní machři. Jen aby se nám to utrpné dění kolem toku Vltavy (pro flotilu amerického námořnictva chránícího radar v Brdech a nedaleké věže Temelína) nepřeneslo do zdi radnice. Tam už toho vorání bylo již dost. Pokud by se někdo domníval, že jde o šíření poplašných zpráv či urážku Jeho Veličenstva, sdělujeme, že vše bylo legálně odposlechnuto u Samsona za asistence bdělé a neupltné BIS.

Možná jste si také všimli odstavce „Peníze se našly náhodou“ (JČ NS 28. 1. 2008). Objevil je nečekaně Státní fond infrastruktury. Občané, to se nám to hospodář! Už víte, proč není na zdravotnictví, školství, pohřebnictví a lazarety pro důchodce? Ne přece - vedou nás světoví ekonomové a komunální voráři!! Ta srandička „parníkem do Prahy“ se plánuje za 2,6 miliardy. Zatím korun, možná že to ale přečrčujeme na eura. Hluboká (také pod modrým praporem) už chystá přístav. Zeptejte se redaktora Pelíška (MF), kolik bude stát jízdenka, když dnes už pomalu nemáte ani na vlak.

Zdaleka ještě nejíme nad oblaky. Teprve v míle nad blaty. Přesto předseda Jihočeské společnosti přátel hudby Antonín Kozlů má vidinu, že REJNOKA (Koncertní a kongresové centrum A. Dvořáka za tři číselní miliardy korun) dostavíme i bez zemřelého J. Kaplického. Tak to je přímo burcoví výstřel z Aurory. Ale vězte, že už tady máme i prozíravce, kteří vědí, že tento skvost na sebe v budoucnu nebude schopen svým provozem vydělat. Roční produkce se odhaduje na 50 milionů. A to ještě nezačala u nás krize. „Pražské kecy“, uvedl Kozlů. Jen aby nám to nezakáz. Ale nezuzejeť. Je tu mladá generace a s ní i novinářka Lenka Housková, která ve statí architekturu v novém jihočeském plátku „SEM TAM“ navázala na slavnou vizi kněžny Libuše... „Naše centrum, navržené vizionářem Kaplickým, musí Jihočechům otevřít oči, ukázat, že náš kraj

může být inovativní, a vzájemnou kooperaci z něj musíme vytvořit konkurenceschopný a dynamický region.“ (*potlesk*)

Vzhůru ke hvězdám z budějických letišť a přístavišť. Nádraží prodámé, ani silnici již třeba nebude. Tam už se budou procházet jen pěší volečkové. Popohánět je bude vrbovým proudkem odchovanec z ETE, pozdější radniční náměstek, nyní člen společnosti přátel hudby Vladimír Kostka. Jen výš, jen dál... Vidina dalších křesel před námi.

Jak snadno se zapomíná. Sídliště MĀJ, jako ukázková architektura své doby. Nyní bude spásat evropské dotace v rámci IOP (integrováný operační systém). Je určený ke zlepšení prostředí v **problémových sídlištích**. Pokud tomu nerozumíte, budeme ještě více doplácet na přízposobivou minoritu. „Schody se nevejdou“, oznámil v dubnu 2007 Česobudějovický deník. A tak občané budou dál nebezpečně přebíhat vozovku na rohu Žižkovy a Nádraží. Jak úžasná bylo pro hejtmanka J. Zahradníka otevření Merkury centra a nového autobusového nádraží. I panský kočár si pochvaloval. Nikoliv však řidiči autobusů, kteří se nemohli proklouzat vjezdovou rampou. Musela se upravit. I tak si ještě dnes musí vzájemně dávat přednost, aby se nesrazili. A že nemá řidič čas po zastavení na výstupu odskočit si po dlouhé jízdě ani na WC? Jihočeské noviny.cz vedlédlo developera INDES INVEST označily jako moderní a krásnou raritu a kochaly se famózním ohňostrojem.

A slágy z poslední doby vlády primátora Juraje a náměstkyně Ivanky? Silniční obchvat kolem jihočeské metropole nadále nebude (na rozdíl od jiných prozíravých měst). Takže Treboňskou výpadekku svedeme směrem do centra (Jirovcova). Že nás to už nenapadlo hned v době, když se končilo na Okružní. Chceme podtunelovat nádražní prostor, ale občané nesouhlasí. Podtunelujeme tedy celé Suché Vrbné od Dobrovodské na Lednickou. Dokonce i Dobrovodský potok bude poslušně podtékát. Do té doby, než se nastolí otázka: „Kam s tou vodou, slavní magistři, inženýři a komunální politici?“ Kdyby se nám to nepovedlo, půjdeme k památkářům do muzea. Ředitelovat!

Hvězdní sloupkaři

Stejnou slávu vládnutí (slovem) získávají mnozí renomovaní novináři i nerenomovaní pisatelé. V nejlacnějších a zřejmě nejoblíbenějších novinách METRO (jsou zdarma) si zdárně na své politické protějšky zaplývají známé osobnosti J. Bobošíková (prezidentská kandidátka), L. Rouček (evropská slánek), L. Barková (podnikatelka), M. Knížák (ředitel Národní galerie). Slina vpravo, slina vlevo, zůstala nám uslintaná brada. (Já nic, já muzikant. Impotence. Jsem proti tomu, co se nazývá novinářina, necenzura, český nekomunistický kapitalismus.)

Teď je vystřídala nová garnitura. Zapálená kuchařka si stěžuje, že za socialismu nebylo co do kuchyně, nesehnala exotické koření. (Dáma, já teď zase neseženu pořádné boty, sáčko ani kabátek. A to prý máme v globále všechno.) Populární huďebník oroduje za nepřiprůsobilé obyvatelstvo a skoro vyhrožuje emigrací. (Že to nenapadne všechny přízposobilé!) Politolog žongluje se slovy. (Jako dříve novinářka pro ideologii od soudruha krajského tajemníka.) A kavárnice Eva jména exotického se zase nechává inspirovat jedním hloupým článkem. Achich, ouvej, kolik takových článků je!!!!

Hvězdní publicisté

A máme tady „Poslední slovo“ (*vždy poslední strana LN*). Prmo hvězdná sestava: Neff, Vaculík, Baldýnský, Rejček, Šustrová, Klíma. Moudré rady „Prvního si můžeme naladit na vlnách ČRo „Druhý“ je významná literární kapacita. „Předposlední komentátorka“ jsem dodnes nepochopil, na cože si vlastně stěžuje, když spolukladla základy na ministerstvu vnitra. Takže pro korespondenci byl jen sympoták Klíma. Trochu jsme si „popovídali“, ale stejně to k ničemu nebylo. Je také nomenklatura a loajální k režimu. Jen si na něj neustále něčím stýská. (Ověřitelné a neověřitelné: Šampioni hanby: Co je pravé?) Nic už není pravé. Jenom lež a přetvářka. Je to ta chyba roku (*LN 1. 11. 2008*). „Jsi idiot!“ Jeho vlastní slova. Je mi ho líto, pro vyrůstal jako jedno z Gottwaldových dětí a nikdo jej nenechal udelat křížek. Možná ztratil soudnost. Věřím, že tyto řádky nikoliv. Zaplať Pán Bůh. Pro něj je to stále „pánbů...“ S pozdravem bů, bů, bů.

FRANTIŠEK RŮŽIČKA

Co se děje na Slovensku?

Ochrana národa a státu

Vláda SR rozhodla v době plynové krize, která ohrožovala chod Slovenské republiky ve všech oblastech, o opětovném spuštění druhého bloku jaderné elektrárny V1 v Jaslovských Bohunicích. Toto rozhodnutí vláda přijala s plným vědomím toho, že jakmile se spustí druhý blok, půjde o porušení přístupových smluv mezi Slovenskem a EU. Robert Fico za toto rozhodnutí převzal politickou zodpovědnost.

Rozhodla v době krize slovenská vláda správně? Jsem přesvědčen o tom, že ano. Vláda se svým rozhodnutím snažila ochránit zájmy národa a státu, jež byly ohroženy zastavením dodávek plynu z Ruska. Bohužel, opět jsme byli svědky toho, že různí analytici a „kapacity třetího sektoru“ nás přesvědčovali o tom, že toto rozhodnutí bylo chybné a raději jsme měli elektrinu dovážet ze zahraničí. I po dobu krizové situace pro stát se jasné ukázaly rozdíly v myšlení mezi lidmi, kteří chápou, že národně-státní zájmy SR jsou na prvním místě, a těmi, kterým je to jedno.

Vláda se rozhodla rychle, koncepčně a v zájmu státu. Anebo jsme měli čekat na to, že naše hospodářství zkolabuje v důsledku nedostatku plynu a následně elektriny? Analytici třetího sektoru namísto toho, aby podpořili v této těžké situaci vládu, opět hledali všechny možné výmluvy jen proto, aby ukázali, že se to nedá.

Celá Evropa i bruselská byrokracie musí pochopit, že Slovensko potřebovalo zabezpečit svoji energetickou soběstačnost v těchto těžkých dnech, a proto jakékoliv zpochybňování rozhodnutí vlády bylo hazardem s naším státem. Rovněž se mi zdály minimálně divné argumenty analytiků, kteří by raději zaplatili někomu cizímu za to, že nám dodá elektrinu, a zaplatili by práci cizích lidí místo toho, abychom podpořili naše lidi a vyrobili energii u nás.

Och, jak velká ideová propast je mezi těmi, kteří ochraňují národně-státní zájmy SR, a těmi, jimž jsou tyto zájmy ukradené!

MGR. ROBERT ŠVEC

(Přetištěno z měsíčníku Právo Národa, únor 2009, str. 2; překlad do češtiny: -RJ-)

O denunciantech, jejich pomluvách a lžích

Motto: Když bezhlavost svým okem klidně měříš, ač tupen sám, že nejsi bezhlavý...

(R. Kipling)

Dne 13. února 2009 jsem obdržel objemnější zásluku z vlasti. V ní jsem našel, mimo jiného, leták „Vlastenecké zprávy“ č.125. Na čelní straně byl zajímavý článek přítele Dr. Jaroslava Lhotky o TGM, leč na druhé straně mne čekalo překvapko v podobě patologického výlevu vydavatele Vladimíra Šonky na moji osobu. Svobodné noviny a neúnavného a nezištného dělníka na polích národních PhDr. Rostislava Janošíka. Šonkova salva živého nactiutrňání, osočování a nálepkování dokumentuje totální selhání soudnosti a připomíná pomínutého psa. Článek Dr. Lhotky je evidentně jen kamufláž, aby dodal paně Šonkově flagrantním lžím jakýsi solidní, poutivý rámeček. Když pan V. Šonka tiskne známého publicistu Dr. Lhotku, nemůže to, jak se zdá, být přece úplný ničema. Leč zdání klame.

Zároveň k zásluce přiložený jiný list mne vyzývá abych se ohradil.

Kdyby v letáku č. 125 (bez data) šlo jen o mne, záležitosti bych se vůbec nezabýval. Totiž nesmysly a očividně lži si opravdu nezaslouží ani řádky. Je také odzkoušeným faktem, že proti pusté, ohromující a veřejně proklamované lži je obtížná obrana.

Kdo chce věřit lžím, bude se na nich dle svého mrzkého charakteru pást dál, a kdo chce znát pravdu vůbec a v tomto případě speciálně o mně, už za čtyřicet let mé exilové práce a publicistiky ji zná dávno.

Stačí-li šestnáct řádek až anekdotních lží V. Šonky, aby zvrátily (alespoň pro někoho) celoživotní dílo inženýra, univerzitního lektora a autora s kontem více než 3000 prací, přednášek, seminářů, „papírů“, studií, esejí, článků, včetně knih, jako „Právě nutná neutralita“ (2000) a „Šest dní, kdy národ věděl“ (2005), pak tedy pomoz Pánbůh!

Denunciace mé osoby v pamfletu č.125 ale zřejmě jen slouží jako vehíkl k zásadnímu útoku na jednu z posledních skutečně svobodných českých novin a jejich vydavatele.

Generace denunciantů otrávil a zničily už dávno řady skvělých Čechů, v nově éře počínaje Karlem Čapkem, Miroslavem Dolejšem pokračuje a třeba mým strýcem Aloisem Křesadlou, kapitánem Československé armády, konče.

Tak se podíváme na záležitost a na stoprocentně informovaného ptáčka zpěváčka, jako křístál čistého vlastence a soudce nad všemi, V. Šonku, zblízka.

Předně: s vydavatelem V. Šonkou jsem se za celých 40 let v exilu nikdy nesetkal. Ani v Naardenském hnutí, které jsem spoluzakládal rokem 1969 až 1970 a byl pak jeho generálním tajemníkem až do roku 1977, ani na poli SVU (Společnost pro vědu a umění), kde jsem byl členem také od roku 1969 a byl vyslán za Londýnskou skupinu předsedkyně Dr. B. Bradbrookovou na První evropskou konferenci do Horegenu 26. až 28. června 1970. V přepisu záznamů z konference, které jako svazek vydalo SVU v roce 1970, lze najít mých devět příspěvků včetně dvou rozsáhlejších referátů. Se Šonkou jsem se nesetkal nikde na sokolských podnicích (slet ve Vídni a v Curychu) a srazech, jako v Oetzu atd., ani při spolupráci s exilovým skautingem, vedeným prof. Dr. Josefem Kratochvílem, natož na náboženských podnicích a poutích (v Římě, Brixenu a jinde). Nikdy jsem se ho tedy nemohl

ani dotknout, abych u něj vzbudil nejmenší neřimost či rovnou nenávisť, kterou nyní ke mně (ovšem v zájmu koho?) najednou projevuje.

Byl V. Šonka tak skromný, že se prostě vůbec nikde neukazoval? Podle dnešních jeho projevů soudě, těžko.

Pravdou je, že asi před rokem, rokem a půl, když jsem dostal z vlasti (ne z Francie, kde pamflet vydává) jeho Zprávy, napsal jsem mu tuším dva dopisy, na které on nikdy neodpověděl.

Takže nevím, kdo V. Šonka je a proč teď jsem si náhle vysloužil jeho blábolu a tituly, jako „špion v Anglii“, člověk „s hanebnou minulostí“, o kterém „nikdo neví, jak se tento chameleon do Anglie vlastně dostal!...“, „vyzvědač“ a „zrádce, který se zřekl svého původu“. Prý jsem se stal „ctihodným, četnými tituly okrášeným Angličanem“.

Sařaporté, ti Angličané jsou ale zajímavý národ. Mně, zdá se, podle Šonky zřejmě asi musela vysadit 1. ledna 1969 u bílých útesů doverských ruská ponorka, a nikdo si toho nevšiml? Británie mne pak s otevřenou náručí přijala a obdařila pro mé zásluhy, jako ruského špióna proti ní, „četnými“ tituly.

Není tohle už více než třikrát silně moka pro každého, včetně nejvěrnějších přátel pana Šonky?

Leč pokračujeme a zeptejme se: **Je V. Šonka vůbec exulantem, a když ano, tak které vlny?**

Vzal jsem si tedy k ruce brožuru SVU, Czechoslovak society of Arts and Science, Biographical Directory z roku 1988. V. Šonka, jako „zasloužilý exulant“, by měl být na straně 186, kdyby byl členem. Čtu: Solar, Sommer, Sotorník, Soudek..., leč žádný Šonka. Ale to jistě není důkazem o jeho kvalifikacích (při jeho evidentní zášti k titulům nic zvláštního) atd., **ale zde je jedna podivná věc!**

Ve spodní části Šonkova letáku č.125 je otištěna jakási registrační karta mé osoby s datem 10. listopadu 1984. **Odkud je, co to je, jak a hlavně proč právě teď ji Šonka získal?** To on neřká, i když je pro něj obviňujícím dokladem o mém „vyzvědačství“, ke kterému jsem se prý (zřejmě tou kartou) neopatrně přiznal?!

A poněvadž doklad hraje v Šonkově obvinění mé osoby očividně klíčovou roli, doplním: Jsem přesvědčen, že jde o otisk registrační karty SVU, kdy si americká ústředna doplňovala tehdy, v roce 1984, informace o členství. O její vyplnění mne požádal Ing. Pavel Moritz, který už tehdy byl tajemníkem Londýnské skupiny! Bylo to po mém návratu z UNZA (University of Zambia), kde jsem dva roky učil navrhování strojů (Machine Design II) a Management (Production Management and Industrial Management). Tehdy, po návratu, jsem učil chvíli na kurzech BAEBa (bakalariát evropské obchodní administrace), což byla obdoba dnešních populárních MBA. Pak jsem dostal anglický prestižní Wolfsonův „fellowship“ pro podporu mé výzkumné práce, která vedla k mému doktorátu. Ta se týkala kombinovaného navrhování průmyslových závodů počítačovou technikou. Pro zajímavost čtenářů, kteří četli Šonkův hanopis i na mé akademické tituly, jsem já jako „Research Fellow“ po čtyřleté nepřetržitelné duševní nádeniči ně dosáhl anglického doktorátu (PhD), který se zde zkracuje jako Dr.

Podobně to bylo s ostatními dříve dosaženými, dle Šonky „četnými“, tituly. V Anglii nelze

odbornou kvalifikaci koupit! Čestné doktoráty dostávají jen Havlové a jiní potentáti.

Také je třeba informovat, že české kvalifikace a diplomy nejsou ve Velké Británii uznávány. Proto když chcete pracovat na stupni zaměstnanectvého žebříčku, který odpovídá vaší vědecké či jiné úrovni, musíte si vydobýt anglické kvalifikace, a tedy i tituly.

Po těchto všech informacích se nabízí řešení záhady, **kdo** dodal nečlenu SVU Šonkovi důvěrný registrační listek z USA.

Probral jsem v paměti možnosti a myslím, že přichází v úvahu nejspíše „zmrtychvstalý“ Ing. Pavel Moritz, řídící orgán StB rez-

Fotografie autora z doktorské promoce (Doctor of Philosophy) na Middlesex University of London r. 1988.

dentury v Londýně (v letech asi 1970 až snad 1999) a člen SVU, nyní možná (po StB „dovolené“ v Jižní Americe) jako dvojitý agent CIA či Mossadu. Ten by si mohl obstarat materiál z registratury nejsnadněji a mohl mít zájem se mi mstit. Moritz také možná měl kartu ze svého osobního archivu, když infiltroval SVU a byl jeho tajemníkem (viz to nahoře). Tihle zpravodajci si vždy dělají svoje archivy, jak jsme četli u Frolíka.

Příkaz „vykoupat“ Koblihu s použitím žlučovitého Šonky dle mých odhadů přichází tedy nejspíše od tajných služeb. Všechny mne mají plné zuby. Už od dob prof. Povolného, kdysi předsedy Rady svobodného Československa, jsem jim vadil. Dle, nyní už zesnulého, plukovníka Bohuše Tobyšky, náčelníka čs. dopravního letectva za II. světové války, který pilotoval letadla pro prezidenta Beneše, generála Moravce a další naši exilovou generalitu, mně prof. Povolný někdy v osmdesátých letech prý nechal udeřat v záznamech levého křídla CIA černou čárku. Důvodem bylo, že jsem s Radou odmítl spolupracovat. Rada totiž byla vydržována z fondů CIA.

To byl vždy zdroj výpadů proti mně, že jsem se žádnými tajnými službami nikdy nechtěl spolupracovat.

Zpět k nehoráznému pamfletu č.125.

V. Šonka nechce vědět, že drtivá většina lidí v roce 1968, i po invazi spřátelených armád, odešla z Československa zcela legálně. Šonka neví, že přelézat pohraniční ploty, zátarasy a položená minová pole a nástrahy, zdokonalované v šedesátých letech, nebylo prakticky možné pro obyčejného uprchlíka tehdy vůbec zdolat. Romantické lezení přes dráty, Šonkou bájené a oslavované, bylo nemyslitelné. Ani králík neproběhl! Skončil prostřílený jako řešeto, do kterého se ani lišky nemohly zakousnout.

Jak to bylo s legalitou mého výjezdu? Ten, koho to skutečně zajímá a kdo chce jít do hloubky, se může o mně dočíst z knihy o Janu Kavanovi „Kato – příběh opravdového člo-

věka“ od autorů Přemysla Vachalovského a Johna Boka, kterou vydalo nakladatelství J. W. Hill v Olomouci roku 2000. Zde je o mně uvedeno v osmi tajných a přísně tajných zprávách od zpravodajců vše, o co měly StB a Ministerstvo vnitra zájem. Tam se lze také dočíst, proč jsem se dostal do konfliktu s Janem Kavanem. Pro toho, kdo knihu nemá a chtěl by i další fakta o mém výjezdu za hranice z mé strany, uvedu následující: Jako pracovník VÚSTE (Výzkumný ústav strojírenské technologie a ekonomiky) jsem se na konferenci, konané na Ministerstvu těžkého strojírenství v červnu 1968, tedy skoro dva měsíce před invazí, setkal s panem Urwickem, ředitelem tehdy největší anglické konzultantské firmy Urwick, Orr and Partners, a byl jsem jim posláze pozván **na stáze do Anglie. Firma mně po invazi pomohla tedy zcela legálně odejít za hranice.**

Musím říci, že lidé ze Západu, a speciálně Angličané, nám tehdy, po invazi, šli skvěle na ruku! Díky jim!!!

Tak začala pro mne, dle pomlouvače V. Šonky, moje „špiónská práce chameleóna vyzvědače“, podle skutečnosti ale obyčejného projektanta v Londýně. Totiž: protože jsem nechtl přijmout firmou nabízené, ač velmi lukrativní, místo konzultanta v jejich filiálce v Německu, dali mi doporučení pro řadu firem v Londýně. Já si pak vybral a byl přijat do International Construction Company na Holbornu. Zde jsem po čtyřech letech práce dostal doporučení k přijetí do Institutu strojních inženýrů. Bez toho zde nemůžete na své profesionální úrovni pracovat! Tam jsem byl po projektu a zkouškách přijat jako člen s titulem M.I.Mech.E., a později obdržel status Chartered Engineer (CEng).

Je zajímavé, že Šonka používá proti mně stejné denunciační metody, jako použil dávno Ing. Pavel Moritz, StB krycí jméno Parker (viz kniha KATO).

„Vlastenec“ Šonka mne chce urazit a tnout, tak mi dává **nálepku zrádce**. Dokonce cítím, jako bych slyšel autentického podrazníka Moritze, StB trénovaného ve způsobech, jak člověku nejvíce ublížit, jak hluboce ranit.

Koho jsem měl jako zradit? Snad svůj národ, svoji vlast? **Ubožáci, moje srdce za celý život nepřestalo ani jednou vteřinu bít česky!!!**

Kipling mne už za skautských let učil: „...když nezoufáš, nechť pravdivá tvá slova, lidé bídáků jsou zaslápana v kal...“

V době, kdy jsem se pustil do J. Kavana (1987) a do těch z SVU, kteří mu navrhli finanční podporu „Endowment for Democracy“ (to jsem částečně popsal v článku pro chicagské Nedělního hlasatele ze 4. září 1988 s titu-

lem „*Američane, za tvoje peníze*“), začal Moritz s profesionálními tahy proti mně.

Na schůzi 28. května 1988, kde se o tom všem (a o angažmá předsedy SVU prof. J. Krejčího) jednalo, jsem byl nadaným StBákem Moritzem označen jako člen „Komunistického svazu mládeže“ a za komunistu, ač jsem v partaji nikdy nebyl. Moritz sám se přitom holedbal, že on ani v Pionýru nebyl! Organizace sama se jmenovala Československý svaz mládeže.

Členství ve straně jsem odmítl, když mi po návratu z Indie bylo nabízeno.

Moritz bez mrknutí oka lhal, se stupněm profesionální StBácké virtuozity...

Každý, kdo prožil dobu okolo roku 1948, ví, že Junák (kde jsem byl zástupcem vedoucího 47. oddílu Praha), byl převeden en gros a přejmenován jako „Junácká organizace Československého svazu mládeže“. Tím aktem jsme se stali všichni automaticky svazáky. To mně a bratru Jiřímu Žákovi nezabránilo, abychom nevedli ještě náš poslední, už ilegální tábor na Staňkovském jezeře v roce 1949.

Po „sametu“ vše na Moritze „prasklo“ a on zmizel (byl včas odvelen?) do Jižní Ameriky, jak už jsme řekli.

Závěrem, a poněvadž vševěd Šonka nám sugeruje strašnou zvěst, že jsem byl „*vyslán do zahraničí se souhlasem komunistů jako jistý Bohumil (!) Kobliha*“ (nevím proč s vykřičníkem)? Nejsem podle Šonky dokonce já já? Teď je totiž na Západě v módě krást totožnost!), rád upřesním a uvedu.

Šonka ve své informovanosti nezaznamenal, že po roce 1948, se vše dělo na příkaz či s povolením komunistů. Nastoje! Všude byli ředitelé komunisté a ti rozhodovali! Měli jsme snad všichni včetně dětí po roce 1948 opustit vlast, měl se život v naší zemi zastavit? Kde byl vlastně denunciant a těžký ignorat Šonka, když hřmělo (jak říkával Miroslav Dolejší podobným případům)? I politicky vězeň a přítel Miroslav Dolejší byl v roce šedesátí amnestován a propuštěn z kriminálu „se souhlasem komunistů“! Byl proto snad i on spolupracovníkem StB?! Nebo si převlékl kabát?! Byl Dolejší padouchem proto, že pracoval ve vězeňském „Basaprojektu“ na vývoji tehdy světového unikátu vysokofrekvenčního kalichového stroje pro Indii?! (O tom jsem po „sametu“ napsal na jeho obhajobu článek „*Miroslava Dolejšího znám*“ ze 17. 7. 1992.)

Jistě, převlékl vězeňskou jupku za prostý civilní oděv...

Do zahraničí jsem po práci v Kovoprojektě (kde jsem navrhoval průmyslové závody, 1954–1956) a ve SVÚMTU (Státní výzkumný ústav strojírenské technologie a ekonomiky, kde jsem projektoval nově zkušební a laboratorie v Běchovicích 1956–1958), byl vyslán Škodovkou, jako nejmladší Senior design engineer, do Indie na Foundry Forge Plant v roce 1961. Škodovka tehdy byla ovšem Závody V. I. Lenina, to je asi také doklad o mé komunistické orientaci?

Co jsem asi jako zvěd komunistů ve 42 stupních vedra nad rysovacím prknem v polní kanceláři HECu (Heavy Engineering Corporation) v pusté prašné pláni u města Ranchi, Bihar, India, špiónoval?! James Bond by blednul!

Denunciant Šonka mi vytýká, že píši „sáhodlouhé články“. Je bohužel skutečností, že prezentovat a hájit pravdu stojí daleko více úsilí, času a řádek, než ji poplavit...

Londýn-Hendon, 21. 2. 2009

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

OSUD A SVĚDECTVÍ

Jsem potomkem třetího pokolení v Boha věřících vlasteneckých předků, kteří za nadvlády Vídne, za poroby našeho národa, v roce 1870, emigrovali z Čech do carského Ruska a usadili se natrvalo v obci Kupčiov u Kovelu na Volyni, kde jim carské úřady nabídlí pozemky. Tam se narodili moji rodiče, ale i přesto, že žili v cizím prostředí, nikdy se neodnárodnili a zachovali si své češství i naši křesťanskou víru. V tomto duchu jsem posléze byl vychován i já. Můj otec sloužil za první světové války jako dobrovolník v České družině a bojoval tak i za svobodu rodné vlasti svých rodičů a prarodičů. V bitvě u Zborova byl tak těžce raněn, že po návratu domů ke své rodině, po devíti letech churavění, v roce 1943 zesnul a odešel na věčnost do království Božího. V té době již v Evropě zuřila druhá světová válka, a tak se jeho pohřeb odbyval pod dozorem ozbrojené hlídky.

Od otce jsem se postupně ještě za jeho života dozvídal o bolševických zvrstvích, páchaných na nevinných lidech věřících v Krista, i o utrpení novodobých sovětských otroků, zmírājících za nelidských podmínek v koncentračních táborech a žalářích na Sibiři. Když jsem se pak později dozvěděl o tom, že v rodné zemi mých předků se do popředí začala drát komunistická strana, dovedlo mne to k tomu, že jsem již v roce 1932 zaslal do redakce brněnského časopisu „Selka“ článek o hladomorch sovětských otroků, v němž jsem varoval naše lidi před hrozbou bolševické lůzy, vedené zloduchy Gottwaldem, Zápotockým a dalšími. Článek mi tam sice v plném znění vyšel, ale zřejmě se s ním seznámil jen malý okruh čtenářů a mnozí tomu mému varování asi moc neuvěřili. Ten článek však nebyl jediným mým dělem z oblasti publicistiky. Už od mládí jsem si po večerech psal do svého deníku krátké verše a v těch se logicky obrazilo veškeré dění kolem mne.

Doma na Volyni a v polském Lublinu jsem vyráběl a lidem rozdával protimarxistické letáky a zas varoval před nebezpečím táhnoucím se ze Sovětského svazu, jehož cílem zjevně bylo

ovládnout celé Evropy. A když si Stalin s Hitlerem ve vzájemné shodě rozdělili porobené Polsko, i já jsem se osobně „seznámil“ se sovětským žalářem i otročkou prací.

Za války jsem pak pro změnu poznal na Volyni řádění německých barbarů, viděl vraždy nevinných Židů i křesťanů, což mne vyprovokovalo k založení protinacistického hnutí „ANO – Národní obrana“. Za sovětské krutovlády na Volyni, když z německého protektorátu prchali přes Volyn čeští vlastenečtí vojáci, zejména letci, jejichž záměrem bylo dostat se do Anglie, nacházeli tito uprchlíci v naší obci nejen útulek, ale i veškerou hmotnou podporu. U poručíka Fládra, který přesuny českých utečenců organizoval, jsem se posléze přihlásil i já, s úmyslem dostat se do Anglie a odtamtud bojovat za osvobození vlasti, ale jako nedobrovolný občan země sovětů jsem nedostal povolení.

Až před koncem války se mi konečně vyskytla příležitost, jak zasáhnout do dění. V roce 1944 se začala formovat pod velením plk. Ludvíka Svobody československá jednotka, do které jsem se jako dobrovolník se souhlasem sovětských úřadů dostal i já. S touto jednotkou jsem jako dělostřelec bojoval za svobodu vlasti mých předků až do konce války.

Po válce jsem zůstal v Československu. Už jsem neměl kam se vrátit. Z mé rodiny na Volyni nežil nikdo. Všichni zahynuli v rukách sovětů! Tak jsem zůstal jako důstojník v obnovované československé armádě. Ale i v té už tehdy měli nadvládu komunisté, a tak mne, ještě před rokem 1948, pro mé protibolševické názory z armády „vysypali“. Takže jsem si, chtěl-li jsem se nějak uživit, otevřel malý obchůdek s koloniálními zbožím a i tehdy jsem nezapomněl na své veršování. Ze vzpomínek na to, co jsem prožil za války, a z osobních krutých zkušeností se sověty jsem sestavil malou knížku a dal ji do litoměřické tiskárny k vytištění. Ale soudruzi hned po únoru 1948 můj malý obchůdek znárodnili a v tiskárně nechali sazbu mě knížky rozmetat!

Samozřejmě na Litoměřiku, kde mne lidé znali, jsem zůstat nesměl. Takže jsem byl „přesměrován“ do Aše, kde jsem dostal práci v pekárně. I tam jsem samozřejmě byl i nadále pod dohledem komunistů. A postupně jsem se dozvídal, jak někteří moji přátelé z války, smýšlející stejně jako já, končí v komunistických

kriminálech. To mne dohnalo k tomu, že jsem jednoho dne roku 1950 využil příležitosti a utekl za hranice, do Bavorska, kde jsem byl souzen americkým okupačním soudem za nelegální přechod hranic a odsouzen na krátký čas do vězení v Hoffu.

Po propuštění z vězení, které oproti těm sovětským bylo přímo královské, jsem emigroval do USA, kde jsem se usadil v New Yorku. Pracoval jsem v různých profesích, někdy až 60 hodin týdně, krátká snažil jsem si vybudovat nějaké solidní základy pro život. Ale ani při tom všem shonu jsem nezapomněl na svou vlast, úpíci pod nadvládou komunistické smčky. Zjistil jsem, že čeští američtí staroušci mnoho o zrádnosti bolševických režimů nevědí a že jim také chybí česky tištěná česká literatura, a proto jsem si, jakmile jsem se trochu finančně zmohl, založil české vydavatelství „Hlas – Voice“, v němž jsem vydával české knihy i hudebniny a také různé tisky, v nichž jsem čtenáře alespoň ve stručnosti informoval o zřídlosti rudého režimu. Logicky jsem se také ihned aktivně zapojil do „Třetího odboje“.

Po pádu komunistického režimu v našem Československu jsem se rozhodl pro návrat do vlasti, abych už ten konec života dožil doma. Ale i zde, stejně jako před tím v Americe, se našli lidé, kterým je můj antikomunismus zřejmě trnem v oku. I zde narážím na pomluvy a vyhrůžky. A když dnes vidím, co se u nás děje ve společnosti a zejména v politice, jak se exkomunisté a jejich potomci už dávno zabýdli všude, kde se rozhoduje o přítomnosti i budoucnosti, a jak se naše země stává kořistí různých cizorodých spekulantů a vyžírků, je mi z toho nanic. Rozbujela se tu přímo lavinovitě korupce, podvody a krádeže jsou už běžnou záležitostí, dočkali jsme se i vraždění na objednávku a mafiánství, žene se sem k nám kdejaká cizorodá sebranka, narůstá konzumace drog a homosexuální vztahy se dočkaly už i oficiální podpory z nejvyšších politických kruhů. To vše je jen výsledek našimi novými politiky zavedeného přehnaného liberalismu, z něhož se stala nová společenská linie, která vede jen k rozvratu a úpadku celé společnosti. Z vlastenectví se díky názorům našich nejvyšších stává nejen jakýsi nemrav, ale někdy doslova zločin! Víra v Boha je pokládána za přežitek a za cosi, co člověka jen brzdí v rozvoji. Nad tím mi rozum zůstává stát!

Díky zapojení naší země do Evropské unie se k nám hrne kdekdo, ale málokdo proto, že by tu chtěl vytvořit něco, co naší zemi bude nejen nyní, ale i v budoucnu ku prospěchu. Za vším

stojí touha po co nejsnadnější kořisti! A nevyjde-li jim to, jdou zas jinam a nám tu nechají jen trosky a dluhy. Samozřejmě převážná část získů velkých nadnárodních společností, které se zmocnily našich největších podniků, mizí za hranicemi naší země.

Spolu s tím se k nám také hned natáhly hordy odvčkůch zaostalých kočovníků, které teď jen tyji z našeho blahoslenného sociálního systému, jenž sice nemá dost prostředků na to, aby zvýšil důchody našim seniorům, ale dost na to, aby velkoryse živil houfy prácechopných nemakatečků a jejich mnohačlených rodin, ze kterých už mají normální lidé pro jejich vulgaritu a necivilizovanost doslovné strach.

Na většinu našich spoluobčanů již také začínají doléhat obavy z toho, co nám přinese celosvětová ekonomická krize. Vždyť ke hranici chudoby již pomalu začíná klesat podstatná část naší populace. Zdražuje kdeco, ale příjmy stagnují, nebo i klesají. Spousty lidí přicházejí díky krachům firem o zaměstnání, ale vláda dělá jako by se nic nedělo. I když je již dnes každému jasné, že viníky těch krachů jsou především novodobí odborní neschoptní manažeři oněch krachujících firem, které víc než péče o podnik zajímaly jejich vlastní nebetýčné platy a prebendy! A ze všeho toho se teď otevřeně raduje našimi novými politiky „pietně uchovaná“ komunistická strana, jejíž klan bývalých „nomenklaturních opor“ dnes stojí za řadou mnohých našich, nyní již soukromých podniků. To je jeden z výsledků polistopadové privatizace, řízené tehdy dnešním naším prezidentem!

Musím se ptát, jak je to možné, že se lidé proti takovému způsobům nepostaví. Vždyť těch, jimž takový stav vyhovuje, je zjevně menšina. Posledí snad lidi novy „totalitní strach před mocí“? Možné to je. Vždyť naše vládnoucí politická elita, ochotně a poslušně přikyvující bruselskému velkopanstvu, se dnes chová pomalu hůř než bývala nomenklaturní elita komunistická. Vůči obyčejným občanům určitě. Co bude s našimi národy dál? Nechá-me se utopit v kalu modernistického světoběžnictví současných fanatických liberálů, kteří nemají daleko k anarchismu? Nebo se už konečně vzepneme, vrátíme se k morálce civilizovaného člověka, rozumnému vlastenectví a naší tradiční víře v Boha? Jen v tom je naše záchrana!

Strana občanů Republiky české: Politické prohlášení – politický program

(USILUJE ZEJMÉNA O TYTO ZÁSADY)

Politická strana STRANA OBČANŮ REPUBLIKY ČESKÉ (dále jen SORČ) zakládá svou činnost na poznání, že člověk a lidská společnost jsou schopni žít a rozvíjet se na základě pravdy a spravedlnosti.

- SORČ jako pol. strana vlastenecká se ideově v celém rozsahu plně ztotožňuje s právy a ideály v duchu tatíčka bojového exulanta T. G. Masaryka (celé jeho republiky – ČSR), mistra Jana Husa, Karla Havlíčka Borovského a barda moravskoslezského lidu Petra Bezruče. Ano, náš pohled na propastný kompromis vůči komunistické totalitě v ČR je vyhraněný a jakákoliv kontaktní shoda se zločinci KSČ je nepřipustná.
- SORČ je stranou vlasteneckou; není stranou levo-pravou ani pravo-levou, kterak je na pol. scéně vžit. Ve shodě a v souladu dle ZÁKONA č. 198 ze dne 9. 7. 1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu se pol. strana SORČ vymezuje proti kološálnímu kompromisu vůči komunistickému režimu v ČR před r. 1989.
- SORČ se vymezuje proti chování komunistů KSČ, kolaborantů, přebarvených komunistů KSČ, svazáků ČSM, SSM a starých známých struktur – pro tak trapné „**postkomunistické**“ chování všech těch, kteří se na komunistických zlořádech podíleli a nyní jsou opět zakonzervováni a zastávají v ČR pro ně velmi výnosná vedoucí místa. Svoji minulost – životopis deklarují toliko od roku 1989? **Není cesty ke spravedlnosti bez debilševizace!!!**
- SORČ se vymezuje a usiluje ve svém pol. programu po své zkušenosti poznání „**rasové, revoluční, třídní spravedlnosti**“, a proto odmítáme v naší vlasti tzv. **pokryteckou spravedlnost**.
- SORČ se vymezuje a usiluje uchovat si přes všechny útrapy: zůstat věrni Bohu svých předků, kteří si zachovali ten největší kapitál na světě – **čisté svědomí!**
- SORČ se neztotožňuje s lidmi, kteří našemu národu nedávají žádnou mravní sílu, jež by byla ve světě uznána jinými než liberály, socialisty, komunisty a jejich užiteční idioty.
- SORČ se vymezuje a neztotožňuje s pol. programy – modré, rudé, zelené, oranžové a jejich ideologie; po své zkušenosti důkazů levicové a pravice totality a dle účelu „**zákon světí prostředky**“ (OPOZIČNÍ SMLOUVA Zemana a Klause) jejich politických stran (minulosti a současnosti).
- SORČ se plně ztotožňuje s ideály zákony bývalého skautingu Junáctví v bývalé Československé republice (ČSR).
- SORČ se vymezuje a usiluje ve svém pol. programu po své zkušenosti s nacismem a komunismem ve zbídačené vlasti a tvrdí, že **SVOBODA** znamená štěstí, právo na práci, blahobyt, podnikání, povinnost, zodpovědnost, dobročinnost, zdraví. Lepší hrst pravdy - než pytel naděje. **Bez pravdy není svobody!**
- SORČ odmítá a tvrdí, že **SOCIALISMUS** není produktem rozumu, ale zvrácené víry.
- SORČ se vymezuje a tvrdí, že KOMUNISTÉ za období své totalitní nadvlády v ČSSR, kruté bolševické kolektivizace v zemědělství, zcela zlikvidovali „**selský stav**“ a mnoha lidem vzali lásku k půdě a poté se zmocnili jejich majetku. Proto pol. strana SORČ plně podporuje a usiluje o prosazení oprávněných zájmů a práv občanů ČR ve „**Sdružení občanské sebeobran**y“ o vydání ihned a bez průtahů dříve ukradeného majetku bez jakýchkoliv machinací pod vlivem levo-pravé diktatury přebarvených býva-

lých komunistů KSČ a zakonzervovaných nemaklaturních starých struktur z bolševické totality z ČSSR.

- SORČ odmítá jakékoliv formy ideologií, které vedou k totalitě.
- SORČ trvá na radikální decentralizaci politické moci prosazením práva občanů rozhodovat o všech důležitých záležitostech v referendech.
- SORČ vyžaduje **KONTROLU** výkonu politické moci zdola, tj. volbu nejdůležitějších představitelů státního aparátu a ústavních činitelů přímo občany.
- SORČ souhlasí se vstupem rovnoprávné České republiky jako hospodářsky vyspělého, demokratického a právního státu do Evropské unie.
- SORČ vyžaduje zajištění bezpečnosti, svobody a základních sociálních jistot všech občanů ČR.
- SORČ vyžaduje uplatnění zákonů zaručujících každému občanovi možnost dovolat se práva a spravedlnosti.
- SORČ vyžaduje hospodářskou politiku, jejímž těžištěm bude vytvoření legislativního a bankovní-finančního prostředí podporujícího růst úspěšných malých a středních podniků jako nástroje ke vzniku nových pracovních míst.
- SORČ vyžaduje nastoupení a sledování cesty trvale udržitelného rozvoje.
- SORČ vyžaduje zajištění práva budoucích generací na nenarušené životní prostředí.
- SORČ odmítá násilí ve všech jeho formách, přičemž právo na účinnou obranu před ním není dotčeno.
- SORČ souhlasí s mezinárodní mírovou spoluprací.
- SORČ souhlasí s demonopolizací v oblasti hospodářství, kultury a informací.
- SORČ vyžaduje zajištění práva na práci a na vzdělání.
- SORČ se vymezuje jako strana vlastenecká, hájící české národní zájmy a rozvoj národní kultury.
- SORČ požaduje vyšší podíl přímé demokracie jako běžnou součást politického systému v ČR.
- SORČ odmítá utváření Evropské unie jako federalizovaného „**nadstátu**“, dává přednost Evropě rovnoprávně spolupracujících národů.
- SORČ považuje za nezbytnou vzájemně výhodnou spolupráci slovanských států ve střední Evropě.
- SORČ brání a podporuje český jazyk.
- SORČ je pro změnu volebního zákona tak, aby i ta politická strana, která ve volbách získá 2 % hlasů, mohla také v Parlamentu České republiky uplatnit takto získané mandáty.
- SORČ usiluje o prosazení sociální politiky a rozvoje životní úrovně pro co nejširší vrstvy obyvatelstva, podporuje rodinu a pozitivní populační politiku státu.
- SORČ chce trvale usilovat o snížení nezaměstnanosti v ČR.
- SORČ prosazuje důslednější vybírání daní od všech subjektů, zejména od velkých podniků a organizací.
- SORČ chce zvýšit státní podporu vědy, rozvoje technologií a národní kultury.
- SORČ chce v co největší míře podporovat českou uměleckou tvorbu.
- SORČ považuje kvalitní vzdělání za základ budoucího rozvoje naší společnosti.
- SORČ je pro velmi důslednou nápravu soudnictví a zajištění vymahatelnosti práva.
- SORČ je pro zpřísnění trestů u zvlášť závažných trestných činů, chce prosazovat tvrdší postihy korupce a hospodářské kriminality. Co kdy

- bylo komunisty ukradeno, musí být ihned bez průtahů vráceno.
- SORČ v zemědělství podporuje odbytová družstva.
- SORČ podporuje širší zavádění alternativních zdrojů energie, metod recyklace a přísnější dozor státu nad životním prostředím.
- SORČ chce prosazovat strategii udržitelného rozvoje.
- SORČ považuje dekrety prezidenta Beneše za nezvratnou součást právního řádu České republiky.
- SORČ trvá na zásadě nedotknutelnosti státních hranic a brání rozkouskování a rozkradení státního území pod pláštěm euroregionů.
- SORČ podporuje místo financování válek NATO propojení lékařského výzkumu a zdravotnických záruk v mezinárodním měřítku.
- SORČ usiluje o zachování výroby, služeb, dopravní obslužnosti a kultury na českém venkově.
- SORČ usiluje o změnu politického klimatu.
- Naším cílem je zajistit perspektivní budoucnost naší země a konečně již obnovit důvěru občanů v politiku.
- SORČ se plně ztotožňuje s právy čs. občanů antikomunistického odbojového exilu v USA a Anglie ve shodě se spoluprací domova a exilu; nepřipouští žádný kompromis a nespravedlivými panáky bývalého komunistického totalitního

- ho režimu (KSČ, svazáky ČSM, SSM) v ČR.
- Záleží nám na spokojenosti každého občana a vážíme si každé pozitivní snahy o rozvoj naší společnosti.
- Politiku a veřejnou správu považujeme za zaměstnání jako každé jiné bez imunitních protekcí a preferencí stranických sekretariátů.
- SORČ se zcela ztotožňuje s oprávněnými nároky a právy všech menšin občanů žijících v ČR, tj. Poláků, Němců, Romů a jiných národností, v evidentním ústraní sociálním i politickém.
- Chceme, aby se občané podíleli co nejvíce na rozhodování o záležitostech, které se jich týkají, aby byla důsledně zajištěna spravedlnost, kázeň a pořádek. Vytvořit především takové podmínky, aby se občan mohl o sebe vždy postarat.
- Nebráníme se perspektivnímu ustavení evropského státu, požadujeme však, aby se jednalo o demokratický, transparentní proces, vycházející z vůle členských států a jednotlivých občanů ČR.

Tento PROGRAM SORČ vstupuje v platnost schválením Sněmem SORČ.

30. 11. 2004

ZPRACOVAL: JIŘÍ ČERNÝ
PŘEDSEDA POLITICKÉ STRANY STRANA OBČANŮ
REPUBLIKY ČESKÉ, JAN BROJ, V. R.

Kde je pravda, právo a spravedlnost?!

Vážená redakce SN, přečetl jsem si ve Vašem čtvrtletníku Svobodné noviny v čísle 3 (červenec-září 2007), které vyšlo 20. 9. 2007, že náš přítel Jan Broj uvádí ve svém selském rozumu na straně 3 ve svém článku **ROZHOVOR S JANEM BROJEM**, že je členem předsednictva politické strany Právo a spravedlnost (PaS) a **mimo jiné** uvádí, že po roce 1989 mu byla nejbližší Lidová strana a nyní je členem předsednictva PaS. Pro úplnost uvádím nesporná fakta a skutečnosti v textu **ROZHOVORU neuvedená**, avšak zřejmá z níže uvedeného materiálu jako **důkazu**: Jan Broj, v. r., předseda politické strany Strana občanů Republiky české (dále jen SORČ).

Předpisy a materiál SORČ:

- Politické prohlášení – „POLITICKÝ PROGRAM“ SORČ (text otištěn níže, L 1-4 ks).
- STANOVY pol. strany SORČ (L 1-25 ks).
- Hospodářský řád pol. strany SORČ (L 1-5 ks).
- Jednací a volební řád pol. strany SORČ (L 1-8 ks).
- Statut komisi pol. strany SORČ (L 1-4 ks).
- Statut „**působnosti a činnosti vedoucích představitelů**“ pol. strany SORČ (L 1-10 ks).
- Řád **ROZHODCÍ KOMISE** pol. strany SORČ (L 1-12 ks).
- Postup při přijímání nových členů a zásady členské evidence – Vnitř. př. č. 1 SORČ (L 1 ks).
- Zásady členské evidence pol. strany SORČ – Vnitř. př. č. 2 (L 1 ks).
- Spisový a archivační řád pol. strany SORČ – Vnitř. př. č. 3 (L 1 ks).
- Text – **Příhláška** do pol. strany SORČ (L 1 ks).
- Text – **Příhláška** registrovaného příznivce do pol. strany SORČ (L 1 ks).
- Sl. předpis **Metodika** přísné evidence všech příjmů a výdajů na úseku činnosti MO, KR, ústředí / centrály pol. strany SORČ – Návrh (L 1 ks).
- Sl. předpis **Přehled a vzorník** všech tiskopisů pro evidenci a účtování všech příjmů a výdajů MO, KR, ústředí (centrála) pol. strany SORČ – Návrh (L 1 ks)
- Sl. předpis **Metodika** – Přímé periodické kontroly hospodaření. Specializované tematické kontroly: vše na úseku MO, KR, ústředí (centrály) pol. strany SORČ (L 1 ks). **KONTROLA** – strážce finančního zájmu a pořádku SORČ. Naprostá absence **KORUPCE!!!**
- Sl. předpis **Přehled a vzorník** všech tiskopisů pro evidenci výkonu kontrolní činnosti na místě revize MO, KR, ústředí (centrály) SORČ (L 1 ks).

Na základě textů, všech těchto uvedených materiálů, jsem přesvědčen o tom, že tato politická strana, **Strana občanů Republiky české, je stranou pro oněch 70% nevoličů** současných politických stran na politické scéně v ČR: přebarvených komunistů, starých struktur (rudých pionýrů, modrých českých komсомolců ČSM, SSM), kolaborantů – přeběhlíků všeho druhu a odstínů, prohnanych a vychytralých kariéristů a prospěchářů. Politická strana, **Strana občanů Republiky české, nemůže být** stranou zkorumpovatelnou, stranou politických prostitutek všeho druhu a odstínů, zlodějů, podvodníků, kariéristů a velmi vychytralých prospěchářů, nových magnátů moci ve zbídačené vlasti (opět ve vykořisťování člověka člověkem).

22. 1. 2009

ZDENĚK PLUHAŘ

(Placená inzerce)

Svědectví – zpověď o zločinech a genocidě spáchaných na naší rodině

Chtěl bych tímto, nežli zemřu, protože jsem starý a nemocný člověk, podat svědectví o zřídmosti myšlení a jednání některých místních občanů. O zločinech, které od nich úmyslně, ze msty, nenávisti a zla vzešly. Naše vina byla v tom, že jsme já a můj otec měli v padesátých letech jiný názor na tehdejší budování „štátních zítřků“ a „se Sovětským svazem na věčné časy“! Můj otec se totiž odmítl podílet na tomto zločineckém „veleřídle“ a „kolektivizaci“, protože ti první, co to zakládali, nebudili důvěru a nebyla u nich záruka, že to bude prosperovat! Můj otec svůj majetek nikde neukradl a pole mu byla vším. Byl to a je odkaz našich předků. Proto měl velice vážný důvod k odmítnutí vstupu do tohoto velice riskantního spolku! Z toho důvodu jsme byli označeni jako „zrádci a třídní nepřátelé“. A tak mu byla již v roce 1948 odebrána zbraň a zbrojní průkaz.

V roce 1949 mu byla úmyslně a ze msty zapálena velká stodola. Byla tam úroda z dvanácti hektarů polí a luk! Druhý den po požáru, přesně 17. října 1949 v 11.45 hodin, přišel bývalý místní občan, hostinský, sedlák z Netunice čp. 46 a poslanec za KSČ Karel Hajšman, který nás, zemědělce, zradil a za tento mandát ve volbách v roce 1946 dobrovolně daroval všechnu svou majetkovou strátu. Jmenovaný sdělil plzeňským kriminalistům, kteří zde vyšetřovali příčiny požáru, že se to muselo stát, protože můj otec je prý „třídní nepřítel“ a že

příliš „čumí k Západu“. Proto se mu prý musely přistříhnout nožičky, aby nepřerostl hospodářsky místní sedláky! To se stalo 7 let po smrti naší matky. Udělejte si každý sám úsudek, jaký to byl zřůdný hyenismus a myšlení! Na vše jsou ještě písemné důkazy a svědci! Byla totiž u toho moje sestra, která stála v předšíní, a já jsem byl na verandě. Vše jsme slyšeli a viděli!

Museli jsme začínat od nuly a ještě v roce 1957 zjara jsme dodělávali novou stodolu. A to byla sůl v očích našich úhlavních nepřátel. Proto mně museli otce zavřít: důvod si vždy našli a ochotných lidí bylo také dost. Mne poslali, jakožto syna „třídního nepřítele“, na převýchovu do lágru „Komárno“ na Slovensko, kde jsem poznal, jak chutná lidské ponižení! Po návratu z „převýchovy“ již byla naše pole proti naší vůli odcizena a začleněna do velikých lánů. Tam jsou dodnes! Stroje byly zničeny a ty pozemky, co odmítlo JZD obdělát, nám byly ponechány do doby, nežli jsem si dovolil kritizovat místní vedení pro nešvary a velice špatné zacházení s naším majetkem. Najednou jsem byl znovu „třídní nepřítel“ a udělali ze mě zloděje „sokromosocialistického majetku“ na pozemku, který nám byl proti naší vůli vnucený a užívaný po 25 let v dobré víře, že je to náš, když nám byl vyměněn za naše pozemky! Začali na mě pořádat soudní štvanice a perzekuce, řvali na mě, že mě zničí; také to bylo vinou jejich slibů, které nedodrželi. Tímto jejich

činem jsem utrpěl velice vážnou újmu na majetku a zdraví a nejvíce na společenském uplatnění, protože tím, že jsem se uputně bránil proti zlovůli a krivému obvinění, byl jsem označen jako „kverulant a paranoik“. Byla snaha zbavit mě svéprávnosti, abych jim více neprekážel. Byl mně i bezdůvodně odebrán řídký průkaz, ale pak mi musel být navrácen.

Dneska se nemohu dovolat svých práv a svobod, jsem prostě totálně znemožněný a diskriminovaný! Chtěli bychom, dokud ještě žijí, dosáhnout spravedlivého vyrovnání se s minulostí a odškodnění za úmyslné způsobení škody na majetku a zdraví. Celý život jsem se snažil poctivě pracovat, žít, mluvit pravdu. A pro pravdu máme tyto problémy! Protože jsem nesehnul hřbet a nebyl jsem krivák! Což toto je zločinem? Že jsme museli tolik vytrpět a nemůžeme se ještě dneska domoci nápravy křivd?!

Toto je naše zpověď a svědectví mého otce, jak s námi jednali zdejší, místní občané. Jsme velice zklamání jejich zvrhlým cynismem a jednáním. Jaké to vlastně ještě v dnešní době platí zákony v našem prohnilem, vyhaném státě?! Tím končím.

Zklamany a znechucený občan „bezprávního státu“ a člen „Svazu občanské sebeobran v Praze“

JOSEF KOS, NETUNICE (OKR. PLZEŇ-JIH)

Dodatek

Chtěli bychom tímto upřímně vědět a zeptat se, proč tomu tak bylo, že pro mizerných 30 arů (slovy: třicet arů) půdy, která tehdy neměla velkou cenu, byly na nás pořádný ze strany JZD doslova soudní štvanice a perzekuce, když zde byla místa, kde půda ležela ladem a nikdo ji neobdělával! My jsme se totiž nemohli jen tak této minipůdy zbavit, protože jsme byli tou dobou velice zadlužení kvůli stavbě rodinného domku! Místo času věnovaného stavbě jsme museli absolvovat soudní jednání, která nás velice vyčerpávala jak finančně, tak i zdravotně! Šli tak daleko, že nám chtěli sprostě odcizit i kus zahrady, že ji prý navíc příliš velkou, protože měla 19 arů (slovy: devatenáct)! Odcizili by nám i květníky za okny, takoví to zde byli vedoucí činitelé! Oni prostě nemuseli obdělávat půdu, dřít se, protože to byla navíc nesmírná, úmorná dřina, oni měli vše z JZD pomalu zadarmo. To prý byla pomoc družstevníkovi, ale my ji mít již neměli?! Vše dělali pro to, abychom to tady nepostavili a neměli to, co mají oni! Přitom jsme měli a ještě máme dodnes svoje vlastní pozemky, hektary půdy, které nám byly sprostě, proti naší vůli, násilně v roce 1952 odcizeny! Ještě dneska jsou začleněny v širých, nedohledných láněch! Proč nám nebyly po dobu stavby ponechány tyto náhradní, které nám byly proti naší vůli vnuceny, abychom mohli chovat domácí zvířectvo a tímto

si poctivě, svou prací zaplatit obrovské dluhy?! Že jsme museli jako ti otroci lézt po silničních příkopech a tam do úmoru ručně sekát trávu a doma na malém dvorku to dosoušet. A přitom zde, za naším domkem ležel lán, dvouhektarový pozemek, vlastně ladem, protože to nestačili posít a sklídit! Na vše jsou ještě důkazy, že šlo o zlý záměr a mstu místních obyvatel. Co to zde je vlastně za lidi, když necítí lidská práva a chovají se zvrhle a cynicky?! Proč nás vlastně zle a velice krutě pronásledovali? Kde je jejich čest a svědomí, že nás museli smýkat jako zločince po zbytečných soudech a úředních jednáních? Vždyť my jsme ty zbytečné soudy nechťeli. My jsme se chtěli rozumně domluvit. Ještě deska máme zájem se domluvit a tím se „vyrovnat s minulostí“, ale jak je vidět, není zájem a vůle něco spravedlivě řešit!!!

Chtěli bychom upřímně vědět, kdo za těmito velice zřůdnými činy stál a ještě dneska stojí, když se nedokáže čestně a poctivě postavit za pravdu: „Právo a spravedlnost“. Je to velice ubohé a podlé jednání! Nechceme nic jiného, než aby řekl někdo konečně pravdu: „Proč tomu tak bylo?“ My jsme se na rozdíl od jiných lidí celý život živilí velice tvrdou, ale čestnou a poctivou prací! Jak je vidět, toto se asi velice krutě trestá, že takové máme my letité zkušenosti!

Zklamany a velice podvedený bývalý člen JZD a nyní člen „Svazu občanské sebeobran v Praze“

JOSEF KOS, NETUNICE (OKR. PLZEŇ-JIH)

CESTA DOBRA

Řekl-li kdysi Jan Ámos Komenský, že dobro a pravda se neskrývají, pak měl zajisté na mysli jejich jasnou a přímo cestu dějinami celého lidstva. Dávne civilizace v povodí velkých řek byly prostoupeny úctou k vesmírnému řádu, která nebyla beze stop strachu. Tento řád se jim zjevoval každý den s východem slunce, s blahodárnou vládou a s bohatstvím fauny a flory, jež nevzcházelo z jejich konání. Bohatství přírody tu bylo, vedle nich a spolu s nimi.

Dávne civilizace v povodí Nilu, Indu, Chuang-che a Jang-c'ťiangy, Eufratu a Tigrisu měly svůj život, zvyky a tradice, to, co se osvědčilo již předkům. Nová generace nikdy nezačínala zcela znovu, vždy se držela toho, co tu již bylo. Lidský rod se vyvíjí kontinuálně, zvykové právo udává směr, chrání a povzbuzuje k dalšímu úsilí, k tvorbě a objevování nového. Úcta ke stáří a životní zkušenosti dominuje. Pohodu v lidském žití zabezpečuje soulad mezi tradicí a novým, ještě nevyzkoušeným. Je-li tento soulad rozmetán, vzniká anarchie.

S neutěšeným stavem anarchie se můžeme setkat v historii mnohokrát, a již velmi dávno, např. v Egyptě, před více než třemi tisíci lety, po smrti faraóna Amenhotepa IV. (vládl od roku 1377 do 1361 př. Kr.). Tento farao opustil od zvyků svých předků, vzdal se náboženské tradice a stal se prvním monoteistou v dějinách lidstva. Rozhodl se uctívat jediného boha - boha slunce - Atona. Sám se přejmenoval na Achnatona. Připomeňme si tohoto faraóna jeho hymnem na boha slunce:

„Na úsvitě v jasu vystupuješ na obzoru
za dne zřáší jako sluneční koule,
zaháníš temnota a rozdáváš své paprsky.
Obě země (minén Dolní a Horní Egypt) se radují
jako ve sváteční den,
lidé vstávají a zvedají se na nohy,
to ty jsi je zvedl!
Myjí své údy, oblékají se
a jejich ruce ti vzdávají díky
za to, že jsi vyšlo v záři.
Celá země se chápě svého díla,
všechna stáda se radují ze své píce,
stromy a traviny se zelenají,
ptáci vylétají ze svých hnízd
a jejich křídélka ti vzdávají chválu.“

(Hymnus přeložil z egyptského originálu náš egyptolog Zbyněk Žába.)

* * *

Pokora a obdiv k vesmírnému řádu jsou v souladu se vznešeností lidské přirozenosti. Obojí vyjádřil také náš básník Jan Neruda:

„Mysli se nejvýš - a nad tebou
hvězd jak všesných zvonů -
a kdybys byl jak Slunce stár,
nedomyslíš se konců!
Klečím a hledím v nebe líc,
myšlenka letí světům vstříc -
vysoko - převysoko -
a slza vhrkla v oko.“

* * *

Vraťme se opět do dávne minulosti Egypta a lidstva vůbec. Síla egyptských tradic, tmel země, přemohla novátorské snahy Achnatonovy a vrátila jeho po jeho smrti do ustálených poměrů. Nastupuje farao Tutanchamon a vrací se zcela k tradici Amonově. Tutanchamonův hrob se našel teprve ve 20. století, zcela neporušený. Jak důležité je poučit se z této prastaré historie, vědět, že prudký zásah do tradic země může přivodit stav velmi nežádoucí, anarchii!

Lidská práva jsou nejryzejší formou zvyků a tradic země, nelze je diktovat, převážet ze země do země, z kontinentu na kontinent, aniž bychom se nesnížili ke lsti a klamu „boje za mír“ či „revoluci pro pravdu a lásku“. Válka mezi národy i uvnitř národa, revoluce, zlo ve společnosti zmnožují, neodstraňují je. To je také minění jednoho z nejstatečnějších mužů 20. století, Antoine de Saint-Exupéryho: „Jestliže obětují své pokolení“, říká Saint-Exupéry, „pro štěstí pokolení budoucích, obětovat jsem tím lidi. Ne ty zde či ony, ale všechny. Prostě jsem na ně uvalil neštěstí. Všechno ostatní je pouze vítr slov. Mír není stav, jehož by se dosáhlo válkou.“

Komu ostatně prospívají války a revoluce v novověku? Prospívají těm, kteří usilují o moc nad druhými. Lidská přirozenost je stvořena pro svobodu, nikoliv pro ovládání druhým agresivitou žáků. Takový údaj má téměř stejnou hodnotu jako sdělení v Rudém právu před dvaceti roky, že dobrá práce s pionýry zmenšuje výchovné problémy. T. Feřtek uvádí, že dnešní rodiče si sice rychle zvykli ozvat se, ale zatím neumějí klidně vyjednávat. To je částečný omyl, protože o klidné mimosoudní jednání nemají zájem především právníci. Např. někteří rodiče v Praze 11 si školní problémy svých dětí spojili s nečekanou výpovědí z nájmů společnosti provozující azylový dům a vedení právníky demonstrovali proti radnici. Příslušní radní činitelé, včetně magistrátních ale moc dobře vědí, že zákeřná, krajně nevhodná třeba, kterou dali azylovému domu, je v souladu s právem EU tak, jako i některá sporná opatření ve školách.

Je téměř neuvěřitelné, s jakou lehkostí politolog Zdeněk Zbořil v deníku E 15 dne 24. 11. 2008 jen okrajově zmínil svůj vynikající postřeh o základním důvodu zhoršující se situace v projevech vyhroceného radikalismu. Zcela jednoznačně a přesvědčivě napsal, že problém je v základním a středním školství, které nedokáže odnaučit děti a studenty nenávisť. Z nepochopitelných důvodů ale nepřidá třeba jen velmi opatrnou kritiku, která by zřetelně směřovala vůči většině úředníků MŠMT ČR. Již 19 roku totiž ministři a hlavně jejich příslušní náměstci občas bezradně přehazují údaje o nenávistných střetech také mezi učiteli. V tomto smyslu se přímo nabízí pro MŠMT ČR doporučit školám

člověkem. Proto se ti, kteří touží po moci nad druhými, musí uchýlovat ke lsti a klamu. Různé ideologie jsou jim jen zástěrkou, za níž ukrývají svou touhu po moci nad druhými. Je-li třeba, odkládí ideologii, kterou zavedli, i se svedenými, nejsou-li tyto už dále použitelné pro jejich mocenské cíle. Zlo se musí přizpůsobovat cílům, které sleduje, a době, v níž chce panovat. Jen dobro je stejné, neboť je totožné s Bohem. Vše ve světě se mění, jen Bůh je bez proměny.

Zlo v rouše dobra se neujmá ve společnostech zdravých, ale silně mravně narušených. Zde se cítí nejlépe. Ať šlo o Čínu, oslabenou zevnitř vládou posledních Mandžůů a zvenčí opiovou válkou s Anglií, nebo o Německo, které se stává po 1. světové válce líhni lidí bez tradic, líhni lumpenproletariátu. Vzpomeňme jen výroku Liona Feuchtwangera z roku 1935: „V Německu už neexistuje nic než žrádlo, chlast, soulož a spánek.“ Co se mohlo stát v této zmaterializované, odduchovnělé zemi s árijským? S árijskou stezkou Siddhartha Gautamy? Zvrátila se ve svůj pravý opak, z rozumného učení v nerozum sám, z učení, které staví na citové a mravní kultivaci v učení, jež neznalo cit ani morálku. Adolf Hitler prohlásil morálku za slabost.

Siddhartha Gautama žil v letech 563 až 483 př. Kristem. „Dějiny Indie byly po mnoho staletí šťastnější a méně kruté, snivější, než kterékoliv jiné“ (Wells, Dějiny světa, str. 297). Zajisté se toto požehnané odrazilo i v životě Gautamy. Narodil se v severním Bengálsku, pod Himalájemi, na hranicích Nepálu. Byl šlechtic. Kastovní zřízení nebylo v jeho době ještě plně rozvinuto. Mluvil a psal jazykem pálijským, který západní svět poznal až ve 20. století. Snad proto se jeho moudré učení nestalo kolebkou evropské vzdělanosti. „Jeho učení je jasné, prosté, v ryzím soulase s moderním myšlením“ (Wells, tamtéž, str. 302).

Gautama přisuzuje všemnu bídu a nespokojenost života nenasytnému sobectví. Pokud člověk nepřemůže jakékoliv osobní touhy, je jeho život útrapou a jeho konec zármutkem. Jsou tři formy životního dychtění a všechny jsou zlem. První je touha ukójit smysly. Smyslnost. Druhá je touha po osobní nesmrtnosti. Třetí je touha po úspěchu. Světskost. Všechny tři je nutno přemoci. Člověk nesmí žít pro sebe, má-li být jeho život klidný. Teprve pak, až touto nesprávné toužení přemůže, dospívá k vyšší moudrosti, ke spočinutí duše, k nirváně. Ta neznená vyhasnutí věcem, nýbrž vyhasnutí marných osobních cílů, které samy o sobě činí život nízkým, ubohým, či dokonce hrozným.

Pro následovníky šel Gautama své učení do osmi bodů, do pravidel života, do Árijské stezky, kterou můžeme uniknout z trojí nízké žádosti, jež zneuctívá lidský život. Jde o tyto body: ❶ správný názor, založený na přísném zkoumání názorů a představ, na zdůvodnění prázdnosti; ❷ správné toužení (nízkost vymýtí znamená nahradit ji touhou vznešenou, např. sloužit druhým, milovat spravedlnost, vědění...; ❸ správné mlčení; ❹ správné chování; ❺ správné zaměstnání; ❻ správné usilování; ❼ správná pozornost (stát na stráži proti nízkosti v sobě, proti sobectví); ❽ správné zánícení (zaměřené proti tupému zánícení jak pro vlastní, tak pro cizí myšlenku, ideu).

Tato stezka není ani tak náboženstvím, jako spíše životní filozofií, hodnou pravého lidství. Je opravdu škoda, že se Evropě vyhnula v dobách velkých říší (Alexandrov, římské). Kolik krutosti a barbarismu by si lidstvo ušetřilo! Jak nádherný byl čas, kdy v Indii vládl král Ašóka, který ji přijal! Vládl v letech 272 až 232 př. Kristem. Naplnil Indii životadárnou aktivitou, bohatstvím ušlechtilých prožitků. Jak vzdálen je této stezce poslední Dalajláma! Konzumní dědic velkého duchovního učitele. A jak hrůzný čin spáchala Hitlerova Třetí říše, která si árijsví přivlastnila jako základní kámen své nestvůrné stavby! Kde bylo vědění o Árijské stezce? Je nebo není důležité znát dosavadní cestu lidstva? Stratégové psychologické války zněujívali neznalostí historie a deformují ke svým cílům a světovládným choutkám i takové jednoznačné učení, jako je učení Siddhartha Gautamy, kterého následníci zvali Buddhou (Moudrostí).

Současníkem Buddhovým byl čínský mystik Konfucius (552–479 př. Kr.). Citel tradice a zvykového práva. „Je jisto, že měl Konfucius větší vliv na rozvoj čínské národní povahy než mnoho císařů dohromady. Je nejvýznamnější postavou v čínských dějinách. Co hlásal, nebylo jeho vrstevníkem nové... vyjadřoval svému národu názory, které načerpal z dřívějšího rozvoje národa samého. Velký vliv Konfuciovy osobnosti na národní život čínský se zakládá nejen na jeho spisech a jeho učení, ale také na jeho čínech. Jeho povaha se stala vzorem pro miliony těch, kteří rádi napodobují vnější zvyky velkého muže. Vše, co dělal veřejně, bylo upraveno obřady do nejmenších podrobností“ (Hirth in Wells, cit. dílo, str. 312).

Za Buddhou a Konfuciem kráčí Ježíš z Nazaretu. Ten, jehož láska je příliš velká pro naše malá srdce. Nevyyvíje se nad své předchůdce. Tvoří s nimi přímou a pevnou linii dobra. Její podstata je jasná všem, kdo jsou schopni víry, naděje, a lásky. Jemu patří slova na počátku i konci lidského rodu: „Kdybys celý svět získal, lásky však neměl, nic nejsi.“ Je stálou výzvou jedincům, národům, rasám a celému lidskému rodu. Ve čtyřicátých letech minulého století napsal v Terezíně umučený židovský básník, Robert Desnos: „List, který padá, a kolo, které se točí, vám řeknou, že nic na tomto světě není věčné, jediné láska.“ Zajisté vstoupil do Království Ježíšova.

Učení o Království božím, jak mu Ježíš učil, nebylo nic menšího, než smělý a nekompromisní požadavek úplné změny a čistoty života našeho zápasícího pokolení, naprosté čistoty zevně i uvnitř. „Pro vše, co se uchovalo z tohoto úžasného učení, musí si jít člověk do evangelií.“

„Všichni lidé jsou si bratři – všichni stejné hříšní, ale všichni stejné milovaní synové Božího otce. V podobenství o milosrdném Samaritánovi přezírá Ježíš ten přirozený pud, jehož všichni posloucháme, pud vyvyšovatí svůj vlastní národ a snižovat spravedlnost jiných věr a jiných národů. V podobenství o dělnících na vinici odsuzuje tvrdostní nárok Židů na boží hypotéku. Učil, že všem, které přijme Bůh do svého království, slouží stejně. V tom, jak s každým jedná, není rozdílu, není míry štěrnosti. Ale od všech, jak svědčí příběh o zakopané hřívně a dotvrzuje příběh vdovina groše, žádá nejvyšší, čeho jsou schopni. V království božím není výsad, ani srážek, ani omluv.“ (Wells, cit. dílo, str. 397).

Člověk, toužící po moci nad druhým člověkem, je v rozporu se vším, co představuje v dějinách lidstva cestu dobra. Poněvadž svoboda je pro člověka jeho největší bohatství, základní právo, může ji být zbaven jen hrubým násilím nebo lsti a klamem. Poslední tři století jsou stoletími jak hrubého násilí, tak stoletími lsti a klamu. Psychologická válka připravuje a provází jak hrubé násilí revoluce (války občanské), tak hrubé násilí války mezi národy, která nabývá rozměrů světových.

Svedený a oklamáný člověk platí stále více a stále dál za své hříchy proti pravé lidskosti. Vzdaluje se stále více od cesty dobra, kráčí cestou zla, aniž si je toho vědom. Nenávisť, zloba provází jeho dočasnou existenci, jež neodvratně končí, aniž by užřela světlo dobra a pravdy.

Ti pak, kteří vidí rozdíl mezi cestou dobra a cestou zla, musí být připraveni k obětím. Nic menšího se od nich nežadá. To je výzva Solženicyna, to byla skutečnost Borise Pasternaka i Antoine de Saint-Exupéryho.

„Není vám hanba (říká Saint-Exupéry) za všechnu tu nenávisť, rozkol a hněv? Nepozvedejte pěst pro krev prolitou včera, neboť jestliže jste z té události vyšli obozreni, tak jako dítě vyjde z roztrženého lůna či okřídlený, krásnější živočich z roztržené kukly, co získáte ve jménu věřejších pravd, které ztratily svou podstatu?“

Na cestě dobra je bolest jediného člověka bolestí celého světa.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál s dobovými vyobrazeními)

DEKRET KUTNOHORSKÝ (600. výročí)

Před šesti sty lety, dne 18. ledna 1409, vydal český král Václav IV. v Kutné Hoře mandát, zvaný **Dekret kutnohorský**. Tato listina měnila hlasovací právo na pražské univerzitě ve prospěch českého národa. Zatímco do té doby měl každý univerzitní národ (český, polský, bavorský a saský) jeden hlas, získali nyní Čechové hlasy tři a bavorský, saský i polský univerzitní národ dohromady jen jeden hlas.

Vydání tohoto dokumentu nesouviselo pouze s činností pražské univerzity, kterou v r. 1348 založil Václavův otec Karel IV. z titulu českého krále, nýbrž se stalo součástí širšího politického záměru krále Václava IV. Panovník se tím jednak snažil získat podporu pražské univerzity pro vyjádření kladného postoje ke koncilu v Pise, který měl odstranit papežské schizma (od r. 1309 sídlil papež v Avignonu a od r. 1378 další papež v Římě), jednak si vyřídil účty s papežskou kurií za to, že se v r. 1400 podílela na jeho sesazení z úřadu římsko-německého císaře.

Stoupencem dosavadního papeže Řehoře XII. (1406-1409) byl jak pražský arcibiskup Zbyněk Zajíc z Hazmburka, tak i Ruprecht Falcký, jenž vystřídal Václava IV. ve funkci císaře. Král Václav IV. měl na své straně skupinu stoupenců v čele s M. Janem Husem, k níž patřili např. mincmistr Petr Zmrzlík ze Svojšína, Mikuláš Augustinův z Prahy, řečený Bohatý, nebo nejvyšší pražský purkrabí Lucek z Kravář.

Text listiny byl připravován dávno před jejím vydáním. Za tím účelem jezdili za králem Václavem IV. do Kutné Hory M. Jeroným Pražský i právník M. Jan z Jesenice. Za autora diklátu Dekretu kutnohorského je považován jednak Mikuláš Chudý z Újezda, nejvyšší písař zemských desek a zároveň písař kutnohorské urbury, jednak M. Jan z Jesenice, oba přátelé J. Husa, jenž byl o přípravě listiny předem informován.

V den vydání Dekretu kutnohorského, 18. ledna 1409, přijelo osmičlenné poselstvo pražské univerzity do Kutné Hory. Každý z univerzitních národů v něm měl dva zástupce: k Husově skupině patřili oba představitelé českého národa – M. Jan Eliášův a M. Ondřej z Brodu. Král Václav IV. sdělil delegaci své rozhodnutí, které bylo motivováno zvyklostmi pořizské Sorbonny a nutností podpořit koncil v Pise. Ani Hus, ani Jeroným Pražský se slyšení u krále nezúčastnili. M. J. Hus byl v té době vážně nemocen a M. Jeroným Pražský nechtěl svou přítomností zavádět příčinu ke konfliktu mezi univerzitními mistry.

V Dekretu kutnohorském, který škrtem pera českého krále rušil privilegované postavení Němců na Karlově vysokém učení v Praze, jež se od té doby změnilo z mezinárodní univerzity ve vysokou školu českého národa, se mimo jiné uvádí: „Protože si tedy národ německý, naprosto žádného obyvatelského práva v Království českém nemající, v jednotlivých zdejzlostech obecného učení Pražského, jak nás došla hodnověrná zpráva, přivlastnil v užívání tři hlasy, a národ český, oprávněný dědic tohoto království, těší se jen z jednoho hlasu a jeho užívá...“, považuje král Václav IV. „za nespravedlivé a velmi neslušné, aby cizinci a přistěhovalci v hojnosti požívali získaného majetku domácích obyvatel, kteří mají na něho právo nárok.“

Listinu dal Václav IV. doručit prostřednictvím zvláštního kurýra německému rektorovi pražské univerzity M. Henningovi z Baltenhagenu, příslušníku saského univerzitního národa, jenž svou funkci vykonával od 9. 5. 1408 do 9. 5. 1409. Dne 26. 1. 1409 rektor se zněním králova mandátu seznámil všechny univerzitní mistry i posluchače. Němci se zprvu postavili proti jakékoli změně poměrů na univerzitě a chtěli odvolání Dekretu. Dne 6. 2. 1409 pak v suplice panovníka žádali, aby byla pražská univerzita rozdělena na českou a německou.

Pečeť Univerzity Karlovy v Praze

CAROLVS IV

Zakladatel pražské univerzity – Karel IV.

(Kresba: M. Aleš)

Pod tlakem z německé strany hrozilo nebezpečí, že Václav IV. vyhoví požadavkům protestujících mistrů. Byl dokonce připraven zlomit odpor českých mistrů pohrůzkou, že dá upálit Husa i Jeronýma za to, že zdvihli vlnu odporu vůči Němcům na univerzitě. O tom, že Němci vždy považovali za „duchovního otce“ Dekretu kutnohorského právě M. J. Husa, svědčí i stanovisko německého historika C. Höflera ještě z poloviny 19. století, třebaže přímá Husova účast není prameny doložena.

Nepříjemnou situaci nakonec za váhavého Václava IV. vyřešil jeho blízký spolupracovník – Mikuláš Augustinův z Prahy. Nejspíš z jeho podnětu se ujal iniciativy M. Jan z Jesenice, který napsal právníky brilantní obhajobu Dekretu kutnohorského v latinském traktátu „Defensio mandati regis Wenceslai“ (Obrana mandátu krále Václava). Tuto Obranu předal Jesenic Mikuláš Augustinovu, který svým vlivem dosáhl toho, že král upustil od podpory německých požadavků.

Vytrvalý odpor a tlak ze strany Němců způsobil u prchlivého krále Václava IV. pravý opak. Po Husově a Jeronýmově návštěvě u panovníka na hradě Žebráku či Točnicku došlo k nečekanému obratu. Mikuláš Augustinův dostal od krále příkaz, aby za asistence staroměstských konšelů dne 9. 5. 1409 zbavil německé akademické hodnostáře jejich úřadů a odnal německému rektorovi univerzitní insignie. Z moci svého úřadu pak Václav IV. ustanovil protazitimním rektorem univerzity M. Zdeňka z Labouně, rovněž jednoho z Husových stoupenců (funkci vykonával od 9. 5. 1409 do 16. 10. 1409). Dákanem artistické fakulty byl od 9. 5. 1409 do 12. 10. 1409 M. Šimon z Tišnova, známý obhájce Viklefova učení a přítel J. Husa. Král Václav IV. následně dne 28. 6. 1409 zbavil Němce všech univerzitních hodností.

V polovině května 1409 splnili Němci svou hrozbu a začali z Prahy houfně odcházet. Na 700-800 německých univerzitních mistrů a studentů odešlo na univerzity v sousedních zemích: do Erfurtu, Heidelbergu, Kolína nad Rýnem, Vídne a Krakova. Pražská „secese“ nakonec vedla až k založení vysokého učení v Lipsku. Vznik nového „obecného učení“, jak se tehdy univerzitám říkalo, v tomto městě potvrdil již 9. 9. 1409 nový papež Alexander V., zvolený na koncilu v Pise. Základem učitelského sboru této univerzity se stalo 44 bývalých pražských mistrů, včetně posledního německého rektora – M. Henninga z Baltenhagenu. Prvním rektorem univerzity v Lipsku se stal profesor teologie M. Jan z Münsterberka.

Po vydání Dekretu kutnohorského a následném odchodu německých mistrů a studentů se posílilo postavení Husovy reformní skupiny na pražské univerzitě. M. Jan Hus se po zimní semestr (20. 10. 1409 – 23. 4. 1410) stal novým rektorem. Poprvé byl do této funkce zvolen dne 1. 4. 1403.

(Pokračování na str. 8)

Učitelé a novináři, bezradnost a strach

„Odcházím do jiné školy, protože vztahy v této škole jsou horší než za totality. Kdybych byl muslim, naučil se řídit dopravní letadlo. Protože jsem křesťan, modlím se za pana ředitele, aby konečně přestal mít strach ze starosty“. Přibližně těmito slovy se údajně loučil oblíbený učitel a budoucí zástupce ředitele s některými rodiči, když dostal okamžitou výpověď za to, že se údajně zastal žáka, kterého šikanoval syn starosty a jeho parta.

Není tak důležité, jak přesně se to stalo a proč nepoužili rodiče postiženého žáka a učitel žádné opravné prostředky proti zfalšovanému zápisu ředitele. Velmi závažná je bezradnost úředníků školní inspekce a MŠMT ČR a nezájem médií zveřejnit některé méně senzáční okolnosti. Není také v této souvislosti tak rozhodující, jak takové střety prožívají první účastníci, tj. učitelé, zřizovatel školy, žáci a jejich rodiče. Nejhorší je, že příslušní úředníci jsou často ovlivnění přístupem novinářů, kteří ve snaze o senzaci nebo z nedbalosti, někdy i pod účelovým tlakem, něco zamlží, něco zvětčí, případně přidají zajímavý, ale často zcela bezradný a přilohuplý komentář. Nezáčtený příjemce takových zpráv je tak zpracován k další manipulaci s jeho myšlením. To samozřejmě platí nejen o školské problematice.

Urcitým pokrokem mohou být údaje Tomáše Feřtky v týdeníku REFLEX v článku „Než poprvé vystřelí“ o funkci psychologa v některých školách, kde se tím údajně snižila

agresivita žáků. Takový údaj má téměř stejnou hodnotu jako sdělení v Rudém právu před dvaceti roky, že dobrá práce s pionýry zmenšuje výchovné problémy. T. Feřtek uvádí, že dnešní rodiče si sice rychle zvykli ozvat se, ale zatím neumějí klidně vyjednávat. To je částečný omyl, protože o klidné mimosoudní jednání nemají zájem především právníci. Např. někteří rodiče v Praze 11 si školní problémy svých dětí spojili s nečekanou výpovědí z nájmů společnosti provozující azylový dům a vedení právníky demonstrovali proti radnici. Příslušní radní činitelé, včetně magistrátních ale moc dobře vědí, že zákeřná, krajně nevhodná třeba, kterou dali azylovému domu, je v souladu s právem EU tak, jako i některá sporná opatření ve školách.

Je téměř neuvěřitelné, s jakou lehkostí politolog Zdeněk Zbořil v deníku E 15 dne 24. 11. 2008 jen okrajově zmínil svůj vynikající postřeh o základním důvodu zhoršující se situace v projevech vyhroceného radikalismu. Zcela jednoznačně a přesvědčivě napsal, že problém je v základním a středním školství, které nedokáže odnaučit děti a studenty nenávisť. Z nepochopitelných důvodů ale nepřidá třeba jen velmi opatrnou kritiku, která by zřetelně směřovala vůči většině úředníků MŠMT ČR. Již 19 roku totiž ministři a hlavně jejich příslušní náměstci občas bezradně přehazují údaje o nenávistných střetech také mezi učiteli. V tomto smyslu se přímo nabízí pro MŠMT ČR doporučit školám

doplnění vnitřního řádu školy ustanovením, že všechny závažnější záležitosti, které se jednotlivě týkají určitých zaměstnanců, žáků a příp. rodičů žáků, se řeší za jejich účasti, rovnopravným jednáním, při kterém se zásadně rozlišují údaje tvrzené od nejistých domněnek, a od začátku jednání se průběžně pořizuje stručný a výstižný zápis všech důležitějších údajů přesně tak, jak je určí jednotliví účastníci jednání. Teprve několik měsíců se o takový předpis pokoušejí úředníci MŠMT ČR, ale jen při nálezů alkoholu a drog, a také tolerují případy zfalšování zápisů vymazáním některých nepřijemných údajů.

Samozřejmě se nejedná o všelék, protože ale drtivá většina závažnějších střetů vzniká vinou rodičů a jejich špatné výchovných dětí, rodič si již před jednáním rozmyslí podepsat své údaje, které jsou dále od pravdy než údaje učitele, a raději záležitost řeší doma. Poměrně dost ředitelů ale prohlašuje, že jim nikdo ne diktovat nebude a jediné oni rozhodnou, co v zápisu bude a co ne. Pak se nestací divit, co všechno si o sobě přečtou v novinách.

Přímo vzorovými příklady zbytečně vyhrocených střetů se zfalšoványými zápisy jsou případy omylů ředitelů a zřizovatelů zdravotních škol, nejen v Praze na Alšově nábřeží, ale i některých dalších, a to i v evangelické škole v Praze 7. „Přeložit dvě stěbla“ a doporučit doplnění školních řádů by se mohli alespoň pokusit také příslušní poslanci a senátoři z dotčených míst, kteří byli o okolnostech vzniku zmíněných případů dostatečně informováni. Asi měli strach, že by jejich politická vrchnost neměla pak důvod zaměstnávat kamarády

svých kamarádů dobře placenou, ale zcela zbytečnou činností v MŠMT ČR a v inspekci při řešení věcí, které by si mohli vyřešit ve školách sami. Dost lidí se domnívá, že ministr Liška je snad lepší než předcházející tři ministryně, ale pokud z jeho slibů mají jeho straniční kolegové legraci a on je nucen tolerovat bolševické způsoby jednání většiny svých úředníků, potom jeho občasně dobré názory nedávají žádnou naději na zlepšení nejen v oblasti výchovy, kterou zmínil Zd. Zbořil.

Údajně nejlépe to řeší v Dánsku a v Rakousku, ale mají nějaké rozporry se standardy EU. Také většina našich právníků naznačuje, že předpis určité formy závažnějších jednání mimo soudní a správní řád je porušením základních lidských práv silnějšího jednotlivce, který musí mít převahu, a teprve soudy rozhodnou, zda toho násilí nebylo příliš. Žáci základních a středních škol jsou tak nepřímou natlačováni do poznání, že krivda ze zlé vůle od silnějšího není vždy projevem jeho špatných vlastností, ale následkem neschopnosti slabšího úspěšně se bránit. Důraznější otázky, proč takový stav politici podporují, odmítají ve svých pořadech pokládat redaktori Václav Moravec i Martin Veselovský a mnozí další s tím, že je nechápou.

V případě, že by měl někdo k uvedeným názorům jiný přístup, je netrpělivě očekáván. Stačí překonat strach z poznání vlastních omylů a podepsat se pod své vlastní údaje, i když jsou zapsány vedle údajů jiných, někomu mocnému nepřijemných. Stejnou výzvu přijme i autor tohoto článku, protože není pedagog ani novinář.

LUDEK PETR, PRAHA 10

DEKRET KUTNOHORSKÝ

(Pokračování ze str. 7)

Ovládnutí pražské univerzity Husovými stoupenci v letech 1414–1415 vedlo na jedné straně k posílení národního charakteru této vysoké školy, na straně druhé však bylo počátkem dlouhotrvajícího úpadku. V r. 1413 byla teologická fakulta ochromena vypovězením poloviny univerzitních mistrů. Rozhodnutím Kostnického koncilu (1414–1417) a papeže Martina V. byla v únoru 1418 činnost celé univerzity zastavena. Jediná ze čtyř původních fakult, která i po vzniku husitské revoluce pokračovala ve své činnosti, byla fakulta artistická. Když se po více než deseti letech podařilo práci univerzity obnovit, studovali na ní výhradně čeští husité. Ve funkci rektora se v době husitské vystřídal: M. Prokop z Plzně, M. Petr ze Sepekova a M. Křišťan z Prachatic. Funkci děkana artistické fakulty zastával v letech 1426–1429 M. Petr z Mladonovic.

Události okolo vydání výše zmíněné listiny se staly inspirací i pro literární ztvárnění. V roce 1841 napsal spisovatel J. K. Tyl historickou povídku „Dekret kutnohorský“. Spolu s další prázou „Rozina Ruthardova“ (1839) a historickým dramatem „Kutnohorští haviři“ (1848) tvoří trojici literární děl, jež tento autor věnoval svému rodišti – Kutné Hoře.

14. 3. 2009

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

M. Jan Hus

(Vyobrazení z Kroniky o založení země české od M. Kuthena ze Šprinsberka, vydané r. 1539)

Reprafoto: archiv autora

Rána pod pás

(Pokračování ze str. 1)

by se Švejk Keller odvážil vystoupit na nějakém tom postmoderním ekonomickém happeningu v Davosu či jinde se svým názorem, tedy pokud by někdy nějaký měl. Vždyť přece víme, že daleko rozumnější je být „in“ a tleskat světovým odborníkům, kteří sice netuší, kam se svět řítí, ale rádi se scházejí v hiltonech. Od nás chtějí jen jedno: abychom jim tiše a uctivě naslouchali. Kdo nebude mlčet a tleskat, bude ve vší slušnosti vyveden před hotel.

A tak nám nezbyvá než doufat, že přední světoví ekonomové, bankéři a výrobci „vybušných“, zločvorů“ nedotlačí všechny vlády světa k tomu, aby bankovní a odbytovou krizi za nás zaplatili bezmocní daňoví poplatníci.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Citáty měsíce

Skutečná přátelství jsou věčná.

(Ovidius)

Čtyři hlavní ctnosti: střídmost, sebevláda, moudrost a spravedlnost.

(Sa'dí)

Pravda vítězí až nakonec, láska vítězí vždy.

(J. Durych)

Bidet a Čunkova léta

(Pokračování ze str. 1)

Na prsty jim stejně nevidí, a tak jsou v každých volbách voleni Tito nastrčení lidé napříč politickými systémy. To, že škodí, není na první pohled tak viditelné a ten vycepaný masový člověk o tom ani neuvažuje. Nezaráží jej ani to, že až nepřijemně mnozí zneužívají své funkce ve svůj prospěch, aniž by za to byli nějak potrestáni, natož potrestáni. Kasta vyvolených je novodobou šlechtou, proti níž není dovolání.

Za normální je považováno, že proláneli se úmluva dvou státníků o vzájemné podpoře na úkor států nebo jiný malér, nejsou potrestáni státníci, ale pokutován je ten, kdo to prozradil. Stejně jako se považuje za normální, když ministr vlády, která si říká demokratická, je zván k jednání tajné nadnárodní společnosti, v náš prospěch nepůsobící. Nikoho nezaráží, že vedou národní hospodářství svou nekompetentností a možná i záměrem k systematickému úpadku. Krach jejich hospodářské politiky jednoznačně ukazuje, jak se tento způsob vedení státu nehodí a že je vlastně horší než ten proklínaný socialismus. Jediné, co se jim povedlo, je vytvořit politikou znechuceného a otráveného člověka, který už nemá vůli se bránit. Ba mnozí si v tomto marasmu i libují. Vivat Čunek, vivat Topolánek „and his boys“!

9. 2. 2009

ING. VLADIMÍR VESELÝ

Lépe nebude, lépe už bylo...

(Pokračování ze str. 1)

kterí se díky němu můžeme stát terčem přímého útoku nebo dopadu radioaktivních úlomků zničené rakety nám neurčené. Mnozí si jistě udělali obrázek, jak se to onomu triu, či kvartetu daří. Stejně tak je výmluvné jejich zklamání, že ke stavbě také nemusí dojít. O tom, komu fandí, jistě není pochyb a naše republika určitě není v podezření, že by fandili právě jí.

Stejně tak, přes ujišťování o nutné vděčnosti, je asi zájemem především vlády, abychom se vojensky na svůj náklad, ale ne prospěch zúčastňovali pacifikování národnostních rozbrojů, či vnučování „svobody“ národům, které o ni mají asi jiné představy než my. V době obrovského státního dluhu a vládou nezvládnuté krize v hospodářství vydáváme miliardy za výzbroj a její dopravu pro profesionální, a tedy dobře placenou armádu. Viceméně jenom pro dobrou pověst u států, které si tím hájí svoje zájmy, a to ještě vyplývající z prý falešných informací jejich zpravodajských služeb. Kdybychom těm ochraňovaným národům prospívali, jistě by na naše vojáky tolik neutočili. Život všanc tam, byť za nemalé peníze, dávají vojáci, ne politici, ač jsou také dobře placeni.

Válka v našem státě však je vedena i uvnitř, a to proti samotným řadovým občanům. Jak jinak nazvat to neustálé zdražování životních potřeb, ne vždy zdůvodněným zvyšováním cen v obchodech a neustálým vyhledáváním možností, jak vymámit z občanů další peníze na utrácení našich vlád. Nejde jen o tolik

diskutované poplatky ve zdravotnictví, ale o zpoplatnění téměř všeho, co zpoplatnit lze. Použijeme-li i zde srovnání se socialismem, vyjde to naše zdravotnictví hezky zkrátka. Takzvané bezplatné zdravotnictví mělo jistě tehdy horší možnosti, a i když, pravda, byly i poplatky jednu korunu za recept a dobrovolné „všímné“. Bylo však spravováno přímo státem, bez nákladné zprostředkovatelské funkce zdravotních pojišťoven, a zbylo proto víc prostředků pro samotnou lékařskou péči. Lékaři nebyli obchodníci s lidským zdravím, kteří značnou část svého času musí věnovat „papirování“ a vybírání poplatků-doplátků ke svému platu a nájmu a za ordinaci. A když už některé z nich pomlouvám, nemuseli se rozhodovat, od které firmy mají upřednostňovat léky, když je navštívilo víc dealerů. Nebo kolik předepsat vyšetření, aby bylo více poplatků. Oni i pacienti byli spokojenější a nestalo se, že by někde odmítli někoho ošetřit, protože je od jiné pojišťovny.

Tak bych mohl pokračovat dlouho. Třeba o rušení podniků, které byly našim republikovým „rodinným stříbrem“, jež zbavují lidi práce často jen pro zájmy jejich majitelů, nebo aby nekonkurovaly podnikům zahraničním. To je přímo trestuhodné jednání našich vlád vůči občanům. A to už nemluví o bankách. Doby, kdy o úspory na horší časy nemusel mít nikdo strach, jsou dávno pryč. Dnes vám soukromé banky půjčí i bez záruky, jen kvůli úrokům. Dokonce asi i přes své možnosti. Dnes ty privatizované, lépe prý

NA TAPETĚ

ČESKÁ REPUBLIKA V ČELE EU aneb Čeští „Švejkové“ si už nějak poradí

Již na počátku 90. let minulého století nás filozof Ivan Sviták v předstihu připravoval na skutečnost, že Evropská unie, do níž jsme se po listopadu 1989 chystali vstoupit, je levicové dobrodiní. Sám se našeho vstupu nedožil, protože před 15 lety zemřel, avšak to, co předpověděl, se vrchovatě naplnilo. Po pěti letech členství to už ví kdekdo: EU není žádné dobrodiní, ale levicový spolek, byrokratický moloch a velkovýrobce předpisů a nařízení, jimž nerozumí skoro nikdo.

Pouze tzv. euroskeptici, k nimž bývá někdy přiřazován i prezident V. Klaus, od samého začátku, tedy od kampaně před naším vstupem do EU v roce 2003, tvrdili, že je to jen jiná podoba RVHP či Sovětského svazu. Naproti tomu zaručeně pravicoví politici se vždy tvářili, že to pravda není. Až hospodářská krize, která od loňského roku „válčuje“ země eurozóny i ostatní členské státy EU, prokázala, že pravdu měli spíše ti euroskeptici.

Proto překvapí jen málokoho fakt, že řešení této dosud nehlubší krize od dob druhé světové války je veskrze levicové: nalít co nejvíce peněz daňových poplatníků do krachujících bank a podniků. „Kapitáni“ naší ekonomiky tento recept důvěrně znají z období 90. let 20. století, kdy u nás zkrachovaly desítky bank a velkých průmyslových podniků. „Utopené“ miliony a miliardy tehdy žádoucí efekt nepřinesly. . .

Začátek českého předsednictví EU se odehrál na pozadí této neutěšené hospodářské situace. M. Topolánek a jeho vláda byli konfrontováni hned od samého začátku se dvěma významnými mezinárodními krizemi. Tou první byl izraelský vpád do pásma Gazy, tou druhou zastavení dodávek zemního plynu z Ruska na Západ. Po celou dobu tu kromě českého předsednictví vystupoval jako další „předseda“ francouzský prezident Sarkozy, který se choval přinejmenším jako vítěz z první světové války či Napoleon Bonaparte. Naštěstí ani jedním z nich není a nebude.

To jen M. Topolánek a ministr zahraničí K. Schwarzenberg dělali, jako že je všechno v pořádku, třebaže nebylo. Problémy se nakonec vyřešily samy, bez českého i francouzského „předsednictví“, a to v okamžiku, kdy hlavní aktéři obou „krizí“ dostali rozum a zařadili „zpátečku“.

Česká účast v čele EU sice přitáhla pozornost sdělovacích prostředků, avšak jediné, čím se Topolánkova vláda skutečně nezapomenutelně „zviditelnila“ v očích celé Evropy, byla ostuda s tzv. Entropou, jejíž některé výjevy málem skončily diplomatickou roztržkou. Zajímavé by jistě bylo zjistit, kdo poradil M. Topolánkovi, aby se tohoto úkolu ujal kontroverzní výtvarník D. Černý. Ale i tuto ostudu jsme ve zdraví přežili a nějak se vyrovnáme i s blížící se návštěvou nového amerického prezidenta B. Obamy.

A tak se zdá, že zbývajících pár měsíců uteče jako voda a po náročném startu se nám podaří „prošvejkovat“ se předsednictvím EU až do konce. Popularita M. Topolánka díky jeho evropskému angažmá roste a odlesky jeho slávy dopadají i na ODS, která si ve volebních preferencích vede čím dál lépe. Blízkost „světových“ politiků se příznivě projevuje i ve vystupování našeho pana premiéra. Jeho samostatné chování se zjemňuje: pochytil jak „evropské“ manýry, tak i slovník, tzv. eurospeak, jak sám říká, jakési evropské ptydepe.

Co se stane s M. Topolánkem a jeho vládou po nadcházejících volbách do Evropského parlamentu, je však ve hvězdách. Proslychá se, že Topolánek by mohl nahradit ve funkci eurokomisaře V. Špidlu. Všechno ostatně nasvědčuje tomu, že asociální a jinak nekompetentní Topolánkova vláda se kromě řady afér a skandálů zapíše do našich novodobých dějin snad už jen tím, že měla to štěstí, že na ni připadla ona „sláva“ českého předsednictví v čele EU. Zda to bylo moc, nebo málo, budou vědět až naši potomci.

15. 3. 2009

–RJ–

Ludovít Štúr
Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

Slovenské Hnutie Obrody

Pridaj sa k nám!
www.sho.sk

fungující soukromé podniky zoufale volají o pomoc jimi opovrhovaný stát, jinak prý se hospodářství zhroutí.

Já osobně se ale domnívám, že to je jen nový způsob, jak mohou banky přijít k dalším penězům. Stát jim „napumpuje“ peníze (odkud? – půjčí si je od nich?), aby mohly dále půjčovat. Ty si však své peníze od dlužníků později stejně vyberou, a vrátí-li peníze státu, je ve hvězdách. Při tom lze tuto krizi překlenout lépe tím, že stát vykoupí současné nesplratelné dluhy, bankám se vrátí peníze pro normální provoz a peníze si vybere se zpožděním od dlužníků. Ukazuje se, že potřeba státní obchodní banky a spořitelny je nezastupitelná a že prodávat je, aby mohla vláda utrácet, je scestné. Naši politici si buď nevidí na špičku nosu, nebo prostě plní přání těch, kdo na tom chtějí vydělat a jsou za to asi i patřičně vděční.

To lobbování pro zahraniční investory a majitele čiší našim politikům jako sláma z bot. Kdepak jsou ty sliby, že rodinné stříbro republiky se nebude prodávat. Dnes už dochází na tak tradiční podniky, jako české sklo nebo český porcelán. A to i přes to, že zájem o naše zboží stále je. Horší to bude s nošovickým zelím, které už nebude, ale asi ani ta auta. To je další krátkozrakost našich politiků, podporovat neperspektivní výroby jako vakuové obrazovky nebo auta, kterým nebude brzy co lít do nádrží. Krizi těchto výrob odnesou naši lidé, v nouzi si ještě to životaschopné stáhnou ti „velcí kamarádi“, jako Sarkozy, domů a našim lidem zbudou jen oči pro pláč.

Přes to přese všechno se pan Topolánek natrášá před mikrofony svou mocí a možnosti ovládat kus světa. Nemá však

pro to ani dostatečnou osobní skromnost, ani předpoklady, jenom pýchu. Za sebou má jen spaleniště svého rodinného vztahu, oblíbenosti jeho strany i nevydařené akce jeho vlády. Do osobně vzorného a úspěšného premiéra má daleko. Ani ty tajné úmluvy mu moc nevycházejí. Co tedy můžeme od něj a jeho staronové vlády čekat jiného? Snad jen to, že se po všech neúspěších uklidí do Bruselu jako jiní jeho předchůdci. Kam se však máme uklidit my, když nám prodávají naši vlast jako střechu nad hlavou?

Je bezpodmínečně nutné vymanit se z teroru stranických sekretariátů, ve kterých sedí ve všech společenských zřízeních prakticky stejní lidé, jen s jinými odznaky na klopě nebo šálami na krku a začít dělat politiku pro lid. Platit jim ještě miliardu ročně za to, jak špatně hospodář s peněží státu, je nesmyslné. Bohužel, lidé zformovaní manipulátory na „masového člověka“, kteří už ani nemají vůli se tomu bránit, jim to umožňují. Lepší už to tedy asi nebude.

15. 2. 2009

ING. VLADIMÍR VESELÝ

ŽONGLOVÁNÍ S NÁRODEM AD INFINITUM

Literární noviny pro letošek odstartovaly další seriál diskuzi na „národní téma“, tentokrát se sugestivním otázkem: „Kdy se národ rozplyne?“ Do čísla 5/09 zařadily obsáhlou stať politologa Erazima Koháka „Český pokrok – ekonomická revolta“.

Autor úvahy se odpíchl od dávno zapomenutého článku H. G. Schauera „Jaká jest naše národní existence?“, který na konci předminulého století otiskl český Čas. Autorovi článku bylo pětadvacet let a na základě svých celoživotních zkušeností dospěl k závěru, že Češi jako národ jsou jeden veliký omyl a udělali by nejlépe, „kdyby se dali k Němcům“, jak se o padesát let později říkávalo za tzv. protektorátu.

Taková fixní idea u chlapce z lepší pražské německé rodiny nijak zvlášť nepřekvapuje. Nicméně o deset let později posloužila jako jeden z argumentů německé enklávě v Čechách v jejím kolektivním odporu vůči Badeniho návrhu, aby se v Čechách a na Moravě v čistě „úředním vnitřním styku“ používala krom němčiny též čeština. O čtyřicet let později se v rámci snění a pangermánské Evropy tato idea dostala do ocelové výzbroje německého nacionálního expanzionismu. U nás pak našla nejagresivnější výraz v Henleinově páté koloně – Sudetendeutsche Partei.

Po mnoha odstavcích úvah na dané téma dospěl český politolog E. Kohák k týmž závěrům jako onen bystrozraký mládenec před sto dvaceti lety.

„Rakousko,“ píše E. Kohák do Literárních novin v roce 2009, „nám poskytlo možnost přijetí svého německého jazyka za svůj, s celým kulturním bohatstvím, od Lutherova skvostného překladu Bible přes Goetha a dál do budoucnosti. Rozhodnutí pro národ bylo rozhodnutím přjmout stmelení, které přináší intimně nepočtené množství mluvčích, rozhodnutí pro české společenství.“

Když v březnu 1939 vtrhli do okleštěného Československa Němci, říkali si tehdy nacisti, nezajímali se o to, jaké kdo v tomto „říšském prostoru“ zastává hodnoty. Před sebou viděli jen nepřátelský národ a vůbec nepřemítali o tom, nejsou-li tihle Češi, kteří momentálně bydlí na německém středoevropském území, jen náhodným seskupením nějakých lidí. Pokud se snad v té době nějaký Čech nebo Žid trápil otázkou, do jaké míry je opravdovým Čechem nebo Židem, pak první esesák v koncentračním táboře mu to vysvětlil beze zbytku. Tak Němci již v roce 1939 velice srozumitelně odpovídali na politologickou otázku, co je to národ a co to někdy znamená být příslušníkem jiného národa než německého. Ani tak zřetelné vysvětlení však dodnes někomu nestačí.

Zatím není politologicky zjištěno, že by například Poláci vytahovali ze svých literárně historických analýz nějaké své polské schauery, tam ovšem původem z Ruska, kteří by jim radili, aby už konečně na polštinu zapomněli a začali mluvit a psát rusky, chtějí-li také jednou mít svého Puškina, Lermontova, případně pana doktora Uljanova, který tak skvostně ve svých brožurkách rozebral buržoazii, stát a revoluce.

Konečnicou ani menší národy, Litevci, Estonci a Lotyšové, nikdy v průběhu svých zdánlivě beznadějných dějin nezatoužili stát se světovými, tj. ruskými, spisovateli, vědci či politiky, ač je jich vskutku tak „nepočtené množství“. Bylo by zajímavé zjistit, zdali se tyhle malé národy taky tolik bojí – jako se toho v Čechách přímo děsí E. Kohák -, „že se rozplynou v globálním anglofonním prostoru,“ což se přihodí nám, Čechům, „pokud se necháme zamerikanizovat“.

Věřu pozoruhodné varování od něko-ho, kdo prožil většinu života ve svobodné společnosti. Tu pravou svobodu, kterou E. Kohák v Americe tak marně čtyřicet let hledal, nakonec našel ironií osudu až v zemi, kterou od bolševismu osvobodila Reaganova Amerika. Tady, v Čechách, se vrátil do seskupení „stejně smýšlejících mluvčích“ a spolu s nimi tu už dvacet let mlátí sociálně ekologickou prázdnou slámu. Smysl existence českého národa a národů vůbec mu sice zůstal utajen, nicméně důvod jeho návratu do Čech po roce 1990 je vysvětlen.

VĚCNÁ POZNÁMKA NA ZÁVĚR: Papežské schizma nebyl renesanční církevní skandál. Tahle tahanice tří papežů o jednu zlatou mítru se odehrála na přelomu 14. a 15. století, neboli byla to ostuda pozdně gotická (Lín 5/09, str. 8, 5 ř. zd.).

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • **ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:** ING. VLADIMÍR VESELÝ • **LAYOUTAGRAFIKA:** MARTIN ZÁHORA • **PÍSEMNÝ KONTAKT:** PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 274784289 • **FAX:** 274815072 • **E-MAIL:** SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • **REGISTRACE:** MK ČR E13181 • **ISSN** 1803-0955 • **DISTRIBUCE:** PNS, A.S. • **UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA:** 16. 3. 2009 • **CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ.** • **PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE.** • **ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.**

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Třicet stupňů ke krizi, krok za krokem...

Současná krize vznikala po dlouhých desetiletí, v podstatě již od Rooseveltova „Nového rozdělení (karet)“ (New Deal). Její příčinou jsou státní intervence do ekonomiky svobodného trhu, obzvláště za Clintonovy vlády. Lidé, kteří krizi nezodpovědně vyvolali, jsou dnes zodpovědní za její „léčbu“ a tvoří akční jádro Obamovy vlády. Může totéž myšlení, rozhodování a akce krizi jak zapříčinit, tak následně i vyléčit? Samozřejmě že ne.

Šířící se vlna demonstrací proti vládám a jejich intervencím, které krizi jen prohlubují a prodlužují, probíhá pod heslem: „*Krize je v hlavách vládců, ne v ekonomice.*“ Nelze než souhlasit.

Došlo a dochází k významnému útoku politických, finančních a mediálních elit na samotné instituce kapitalismu, svobodného trhu a demokracie. Znázorňování a socialismus se začínají veřejně debatovat – již 35 % Demokratů se staví k socialismu kladně. USA se začínají transformovat na USA: zpolitizovaná léčba je nebezpečnější než nemoc sama. Výkřik na titulní straně *Business Week* (9. 2. 2009): **THE BAILOUT IS A BUST!** (volně: NOUZOVÝ BALÍK JE KAPUT) je bolestným svědectvím doby. Ani předchozí (TARP), ani dnešní (ARRP), ani budoucí „záchraně“ balíky nemohou krizi vyléčit, protože neadresují příčiny, ale jen symptomy krize. Obamův ARRP je nyní RIP (*Requiescat in Pace*). Základním pravidlem léčitele je: *Aby nemocní opět nabylí zdraví, nařídím opatření podle svého nejlepšího vědomí a posouzení a budu od nich vzdalovat všechno zlé a škodlivé. Neškodit a nezhoršit. Neutrácet a neplytvat.*

GENEZE KRIZE

1. Součástí Rooseveltovy reakce na „Velkou depresi“ po r. 1929 (která na burze trvala až do r. 1954) bylo založení *Fannie Mae* (Federal National Mortgage Association) v r. 1938. Cílem této první GSO (Government Sponsored Organization) bylo zpřístupnit bydlení širokým vrstvám Američanů pomocí sekundárního nákupu hypoték z primárních bankovních zdrojů.

2. V r. 1977 prosadila Carterova vláda do zákona tzv. *Community Reinvestment Act* (CRA), ku pomoci ekonomicky slabým komunitám, které si nemohly dovolit rodinné domky a neměly přístup k půjčkám a hypotékám standardního typu.

3. Následkem CRA byly státem podporovány banky, které levnější hypotéky v chudších regionech poskytovaly. Tento mechanismus fungoval v tradičních standardech a za přísné regulace FDIC (Federal Deposit Insurance Corporation) i státního pojištění finančních rizik spojených s CRA.

4. Dne 8. 12. 1993 proběhla osudná tisková konference („Hi, I am Bob Rubin“), kde Clintonův ekonomický poradce *Robert E. Rubin* (poradce Obamy, dnes v ústraní kvůli zruinování *Citibank*) oznámil novou CRA iniciativu pro podporu hospodářsky slabých komunit vnitřního města a venkova. Cílem bylo usnadnit poskytování hypoték, prosadit nová pravidla a zaručit zvýšení finančních toků do chudších lokalit. (Tehdy to znělo „sociálně“ a dost nevině.)

5. Rok 1995: na naléhání prezidenta Clintona byla pravidla regulace CRA radikálně uvolněna a systém poskytování hypoték podroben *zásadnímu reinženýringu*. Politickým cílem masivní státní intervence bylo posílení a urychlení poskytování hypoték sociálně slabším vrstvám. Svět byl navzdý změněn a kapitalismus svobodného trhu podroben bezprecedentní zkoušce.

6. „*Clintonova revize*“ zavedla systematické „bodování“ bank podle míry dodržování předpisů a cílů CRA. Banky byly nuceny uvolnit tradiční kritéria a standardy hypoték při nízkých úrokových sazbách (tzv. *subprime rates*). Strach ze sankcí nutil banky, aby podobné ústupky vyžadovaly i od svých poboček ostatních regionálních úvěrových institucí. Náklaza se začala šířit.

7. V letech 1993–1998 se CRA-garantované půjčky zvýšily o 39 %, jejich nárůst byl dvakrát rychlejší než ostatní bankovní půjčky. Ještě 19. 4. 2000, ministr financí *Larry Summers* (dnes Obamův ministr) nemůže zakrýt své nadšení nad „úspěchem“ revize : „První dáma (*Hillary Clinton*, dnes Obamova ministryně) říká, že je třeba celé vesnice k výchově děcka; my říkáme, že je třeba kapitálu k budování vesnice.“ Bohužel nešlo o kapitál soukromý, ale o peníze daňových poplatníků.

8. Součástí Clintonovy revize bylo zavedení tzv. *sekuritizace hypoték* a jejich prodeje jako státem podporovaných obligací (CMO, CDO) investorům domácím i zahraničním. Kolaterál byly pozemky a domy, jejichž hodnota historicky pouze stoupala: nikdo nepředpokládal pokles cen nemovitostí. Zájemců o takto „jistěné“ investice bylo dost, v USA i po celém světě.

9. První veřejný prodej nově *sekuritizovaných obligací* se odehrál v r. 1997 skrze First Union Bank (později Wachovia Corporation) ve spolupráci s investiční bankou *Bear Stearns*. V r. 2003 dosáhl regulovaný trh s CRA hypotékami 600 miliard dolarů. Neregulovaný trh tvořil nejistitelný mnohonásobek.

10. Rok 1998: *Brooksley E. Born* (předsedkyně Commodity Futures Trading Commission) varuje před nepřehledností finančních derivátů a volá po jejich okamžité regulaci na ochranu americké i světové ekonomiky. *Alan Greenspan* i *Bob Rubin*, vládní ekonomové, se jí veřejně vysmívají: „Regulace derivátů transakcí, které jsou soukromě hodnoceny mezi profesionály, jsou nepotřebné.“ (Greenspan) „Nová pravidla a regulační dohled může jen zvýšit právní nejistotu na kvetoucích globálních trzích“ (Rubin)

11. Rok 1999: *Brooksley E. Born* odstupuje z funkce. Povzbuzen, *Phil Gramm* předložil rozsáhlý *deregulační zákon*. Schváleno, Clintonem podepsáno. Cesta ke světové krizi otevřena. Neregulovaná hodnota finančních derivátů vzrostla z \$50 na \$550 bilionů – tolik peněz prostě v celém systému není.

12. Vznikl nový, divný svět. Přední investiční domy Wall Streetu začaly obchodovat s novými investičními nástroji. Clintonův předseda Fed *Alan Greenspan*, zahájil strategii nízkých úrokových měr a propadu US dolaru. Levné peníze zaplavily americké trhy. Stavební firmy si půjčovaly a stavěly nové domy; banky si půjčovaly a poskytovaly stále levnější úvěry; Wall Street si půjčoval až v poměru 40:1 (poměr dluhů k hodnotě aktiv). Nové finanční instrumenty a novy obor „*finančního inženýrství*“ dále stimulovaly „kreativitu“ chamtivců. Spekulační bublina iracionálního nadšení a ziskuchtivě zaslepenosti se nafoukla téměř přes noc.

13. *Toxické hypotéky* vznikaly na běžícím pásu. Nikdo již neverifikoval příjmovou či kolaterální schopnost splacení půjček, hotovost pojistného vkladu nebyla vyžadována. Státní surrealismus završila *Federal Reserve Bank of Boston*, která určila, že účast v programu školení úvěrové poradny lze hodnotit jako důkaz žadatelovy schopnosti odbržet a splácet své dluhy. *Clintonova politika* výrazně narušila tradiční principy svobodného trhu a zodpovědného podnikání. Svět se zbláznil.

14. Místní komunity zakládaly občanské iniciativy, jako *ACORN* (Association of Community Organizations for Reform Now), které pomáhaly prosazovat cíle CRA a bodování bank na lokální úrovni. Nástroje propagace, agitace, protestu a politického nátlaku byly použita proti institucím, které se snažily úvěrová pravidla zpřísnit. (Právním zástupcem a „community organizer“ *ACORN* byl mladý advokát *Barack Hussein Obama*.)

15. V r. 2003 se Bushova vláda pokusila o přísnější regulaci státních agentur, *Fannie Mae* a *Freddie Mac*, které tvořily vlastně jediný dostupný hypoteční trh. Návrh zákona tzv. *Bushovy revize* díky opozici Demokratů neprošel. Demokraté nejen obhájili Fannie a Freddie, ale napadli Busha, že se snaží omezit tzv. *affordable housing* pro méně majetné skupiny obyvatel. Prezident Bush selhal: zaneprázdněný událostmi 9/11 a dvěma válkami se o prosazení této potřebné regulace již dále nepokusil.

16. K 1. 9. 2005 Demokraté prosazují další významnou intervenci. Kreditní instituce s aktivy nad \$250 milionů musely podstoupit tzv. *třístupňový CRA kvalifikační test*. Tento kvalifikační limit byl zvýšen na \$1 miliardu. Ostatní instituce a menší regionální banky byly třístupňového testu *proštěny* vůbec. Rasová diskriminace, ne schopnost splácet, byla užita jako argument pro rozšíření vlivu CRA. Žádný americký politik neměl dostatek odvahy, aby se postavil proti rasové linii argumentace. *Sociální reinženýring* zvítězil nad principy svobodného trhu, vznikl „trh volný“ a míra státního intervencionismu ztratila omezení i státní.

17. Finanční krize se po r. 2005 stala nezastavitelnou. Další a další instituce, nespadaající ani pod slabé garance CRA, se vrhly na neregulované trhy vydávání, sekuritizace a prodeje toxických hypoték. Lidé bez stálých příjmů a schopnosti splácet dluhy byli vlákáni do nízkourokových kontraktů po statisících. Nízký dolar, levné peníze a levné hypotéky přilákaly i zahraniční banky, investory a suverénní fondy.

18. V r. 2008 *spekulativní bublina praskla*. Přebytek nových domů, marginálních pozemků a domů v hypotečních aukcích zaplavily trhy a srazily ceny nemovitostí takřka přes noc. Mnohé nesplacené hypotéky byly vyšší než tržní hodnota nemovitosti. Předčasné vypovídání smluv nabýlo kritických rozměrů. Celé globální řetězce prodeje a pojištění investic, založené na toxických hypotékách, spočívaly na iracionálním a hloupém předpokladu „trvale rostoucích cen nemovitostí“.

19. Důsledkem a hlavním *symptodem* krize je ztráta vzájemné důvěry mezi účastníky řetězce a následné zmrazení úvěrových toků. Ztráta důvěry či nárůst globálního řetězce nedůvěry jsou u kořene všech negativních dopadů a zároveň kritériem a mírou efektivnosti špatně naordinované léčby. *Důvěra* se ukázala být základním a nosným pilířem kapitalismu svobodného trhu. Bez důvěry nejsou trhy a bez trhů neznáme hodnotu a cenu ekonomických statků.

20. Role důvěry a důvěryhodnosti, psychologie chování davů, vliv strachu a obav na akce lidí, lidská adaptabilita a přizpůsobivost v reakcích na technické stimuly, iracionalita v rozhodování, atp., nejsou součástí klasické ekonomie a na vysokých školách se neučí. Naivní manipulace úrokových měr představuje vrchol našeho chápání ekonomických systémů.

21. I když krize narůstala celé dekady, její dopad udeřil „náhle“ v září 2008: díky toxickým hypotékám tok úvěrů „zamrzl“ a důvěra se z trhu vytratila. *Neregulované* investiční banky Wall Streetu začaly bankrotovat a dnes

již neexistují a nebo jsou transformovány na regulované banky komerční. Zatímco do září 2008 vláda tvrdila, že vše je v pořádku, během několika dnů začali *Paulson*, *Bernanke* i *Bush* strašit *kolapsem* celé ekonomiky. Totální neznalost role obav a strachu v ekonomice jim zabránila přemýšlet o dopadech.

22. Státní *intervence do ekonomiky* v podobě masivních injekcí hotovosti byla zvolena jako řešení, i když je známo, že státní intervence omezuje a ničí dynamiku svobodného trhu, zvyšuje nedůvěru, odmítá zodpovědnost a vede k závislosti na politickém rozhodování státních byrokratů. I když příčinou finanční krize byly masivní intervence státu do ekonomiky, nevyplývá z toho, že ještě větší intervence budou správnou cestou k řešení.

23. Záchraný balík H. Paulsona, tzv. *TARP* (Troubled Assets Relief Package), který byl původně prosazován jako plán nákupu toxických hypoték státem, se setkal s opozicí 70 % občanů, většiny Republikánů a také kolem 200 předních ekonomů, kteří před záchraným balíkem varovali. I přesto se politikům podařilo návrh prosadit.

24. První pokus o přijetí zákona tedy neprošel. Dne 29. 9. 2008 nastal největší propad akcií od 2. světové války, o 777 bodů. Burza byla vystrašena *vládní kampaní strachu* o kolapsu ekonomiky, očekávala státní „záchranu“, a tudíž první reakce byla negativní.

25. Politický proces kolem balíku způsobil navěšení „vánočních ozdob“ na dárekový stromek, jako např. pomoc vlastníkům závodních drah NASCAR, investorům do dráhy Americká Samoa, výrobům dřevěných šípů a výrobčům rumu v Portoriku. (celkem 16 takových položek tzv. vepřového, podobně českému „porcování medvěda“). Také \$20 milionů pro ACORN.) Stejný přístup „vepřového sudu“ dnes zvolil i Obama ve svém 900miliardovém ARRP.

26. Původní třístránkový Paulsonův návrh se rozrostl na 450 stránek, které nemohl nikdo zodpovědně před hlasováním vyhodnotit. *Panikář* Bush, Obama i McCain se shodli na podpoře záchraného balíku.

27. V polovině listopadu Paulson oznamuje *masivní změnu strategie* TARP: namísto nákupu toxických hypoték se má přejít na přímé investice do akcií bankovního sektoru (forma znázorňování). Nedostatek průhlednosti a zodpovědnosti dovoluje radikální změnu v užití peněz TARP; zákonodárci již jsou bezmocní a irelevantní.

28. Nastává čas „*morálního hazardu*“: ostatní „bakšiš“ se ucházejí nejen banky, ale i stavební firmy, automobilky, nemocnice a městské i regionální samosprávy. Podmínkou získání podpory je *prokázaná neschopnost* fungovat v prostředí svobodného trhu. Podniky a instituce uměle zhoršují své výsledky (nebo kupují problémové podniky), aby získaly miliardové půjčky. Přichází nová vlna strachu a zastrasování. Politici opět „zachraňují“ a opět s penězi daňových poplatníků. Obama do své vlády nominoval čtyři Demokraty-neplatiče daní: *Richardson*, *Daschle* a *Killefer* již odstoupili, *Geithner* (kostudě prezidenta i Kongresu) prošel. Další neplatič, *Rangel*, stále vede nejvlivnější kongresovou komisi. Tak začala éra „změny“, „nové etiky“ a „nové zodpovědnosti“.

29. Dnes je do US ekonomiky nesmyslně napumpováno historicky nejvyšší množství hotovosti, ale přesto se úvěrové trhy neuvolnily: banky „sedí“ na balících finančních rezerv a stát snižuje úrokové míry na virtuální nulu, jako by nic jiného z ekonomie neuměl. Kromě nedůvěry se ekonomikou začínají šířit emoce, zmatek, neznalost a hloupost, tedy virové nákazy, proti nimž jsou tradiční, unavená „antibiotika“ bezmocná.

30. Vznikla mocná aliance *Big business-Big government-Big unions*, která je nyní schopna s pomocí *Big media* prosadit cokoliv k dalšímu omezení funkce svobodného trhu, oddálit potřebnou kreativní destrukci, která by umožnila vstup novým podnikům, novým investorům a novým podnikatelským modelům. Trvání krize se tím prodlužuje na neurčito.

Závěrečné poznámky:

Krize je *přírozenou* součástí kapitalismu. Socialismus se o trvale nekrizový vývoj pokusil, ale selhal. Krize má totiž *očistnou funkci* a zabíráje hospodářské skleróze. Má identifikovat špatné podniky a manažery a vytvořit tak prostor pro podniky i podnikatele nové (*Schumpeterova* „kreativní destrukce“). Pakliže stát periodické očistě zabrání, nevytvoří se nový prostor, ekonomika začne stagnovat a transformovat se do socialismu.

Základní premisou svobodného trhu je, že při každé transakci musí *obě strany*, prodávající i kupující, realizovat přidanou hodnotu, benefit či zisk. Jinak by do tržní transakce nemohly vstoupit svobodně, ale jen na základě donucení, klamu, podvodu, dezinformace, zamlčení anebo hrozby, okradení, hlouposti, zneužití a nepřehlednosti... Takový „trh“ jistě není svobodný.

Regulace trhu je nutná k ochraně a zajištění svobody obou stran. Tak jako svoboda občanská není svobodou střílet, ale hlavně nebyť zastřelen, tak i svoboda tržní není svobodou okrádat, ale nebyť okraden.

Existuje podstatný rozdíl mezi *svobodným* a *volným* trhem. Volné trhy umožňují neregulované intervence do tržních transakcí státem, politickými stranami, monopoly a sdrženými výrobci, konzumenty a poskytovateli, kteří sledují svůj zisk pouze na úkor zisku druhé strany. *Tržní intervence* uměle (netržně) zvyhodňuje jednu či druhou

stranu, zatímco *tržní regulace* zajišťuje přirozenou (tržní) rovnováhu, tj. čestnost, průhlednost a korektnost v jednání obou stran, jakož i prostě dodržování zákonů.

Současná krize vznikla na průsečíku *nedostatečné regulace a přebujelé intervence*. Stát selhal v obou případech. Když stát a instituce přestanou regulovat tržní chování obou stran a začnou netržně intervenovat ve jménu nebo zájmu jedné či druhé strany, pak nastává útlum regulačních a seberegulačních tržních sil a nastupuje nerovnováha, chaos, recese a krize. Intervenovat ve jménu voličských skupin proti dopadům krize nemá nic společného s *řešením* krize.

Příčinou současné krize byly a zůstávají státní zásahy do fungování ekonomiky svobodného trhu, s následným nárůstem bublin ve virtuální ekonomice finančních spekulací. Arogance, chamtivost, podvody a korupce bossů Wall Streetu nejsou příčinou, ale spíše zavrženíhodným, i když stále lidským, následkem či symptomem hlubší politické zvlů, klamu a touhy po moci.

Ekonomika nefunguje *jako stroj*, který na daný vstup reaguje fixovaným, předvídatelným výstupem. Ekonomika se chová *jako organismus*, který na daný vstup může reagovat celou škálou výstupů a reakcí. Adaptabilita lidského chování a rozhodování zaručuje, že reakce systému na daný vstup bude vždy jiná. Každá krize je tudíž *unikátní* a vyžaduje svá specifická, nová a unikátní opatření – ne bezduchou aplikaci učebnicových pouček.

Když dáte lidem peníze, tak je ještě nemusí utratit. Když dáte peníze bankám, tak je mohou vydat na bonusy manažerů. Když dáte podnikům finanční injekce, tak nemusí nutně přijít s novými výrobky, ale splatit závazky odborům. Když snížíte úrokové míry, tak si lidé nemusí začít půjčovat. Když utratíte státní peníze, tak sice zadlužíte daňové poplatníky, ale nemusíte tím „stimulovat“ ekonomiku. Když financujete nepotřebné práce, nevytváříte tím nová pracovní místa, ale jen dočasné „joby“. Když v ekonomice *chybí důvěra, investiční příležitosti, inovace a nové podnikatelské modely*, tak vám nic paleo-keynesiánského nebo jura-friedmanovského nepomůže. Jen svobodný trh, ne státní intervencionismus, může stimulovat ekonomiku, přinášet nové výrobky a služby, generovat pracovní příležitosti.

Obamo-clintonovský návrh makroekonomického balíku, zřejmě nejhorší plán v historii vládních intervencí, vrací USA do *keynesiánského středověku* a *friedmanovského simplicismu* – jako předzvěst v USA dosud nepoznaného, unikátního socialismu.

PROF. MILAN ZELENÝ

POUŽITÉ ZDROJE: Co je v nepořádku s americkou ekonomikou? *Czech Business Weekly*, 31. března, 2008; What is wrong with the U.S. economy? *Czech Business Weekly*, March 31, 2008; World financial crisis has long roots, *Czech Business Weekly*, September 29, 2008; Nastává očista, *Týdeník Euro*, 30. září, 2008; Superdrahý balík, který je k ničemu, *MF Dnes*, Názory, s. 8, 3. října 2008; Virtual economy must not infect real economy. *Czech Business Weekly*, October 17, 2008; The time is right for iconoclasts, *Czech Business Weekly*, January 5, 2009; Státem ekonomiku nenakopneš, *MF Dnes*, Názory, s. A13, 23. ledna 2009.

Nekonečná story zeleného Neználka

Myslel-li si někdo, že po Džamilě Stehlikové v roli ministryně pro lidská práva už žádná další rána přijít nemůže. Michal Kocáb nám dokazuje, že je možná dobrý a celkem úspěšný hudebník, ale v politice aspiruje na titul Neználka a absolutního diletanta. Jeho spor s primátorkou Chomutova nabírá na absurditě a komičnosti. Bylo-li mu nabídnuto nastěhovat se na sídlišti mezi nepřizpůsobivé občany, tak kupí a vrší jednu výmluvu na druhou.

Jednou prý nutně potřebuje zajistit Internet. Přitom žijeme v době, kdy díky mobilním operátorům a wi-fi připojení se Internet chytá i na rybářských prut vyvěšený z okna. A s ministerskými příjmy jistě takové připojení pro něj nebude cenově nedostupné. Podruhé tvrdí, že ztratil klíče. Já bych to viděl na zdravý rozum. Když ani tato výmluva nezabírá, přispěchá s tvrzením, že je v době předsednictví EU nepostradatelný a má plně obsazený diář. A poslední podmínkou pak je přítomnost primátorky v bytě. Nevím, jak paní primátorka, ale já bych s tímto showmanem dvojdomek mít nechtěl. Na druhou stranu se má alespoň národ čím bavit...

Připočteme ke Kocábovi jeho exotickou mluvčí, která na potkání novinářům vykládá, že jí černosti dovoří... Kdo z nás si něco takového může dovolit veřejně vykládat? Zelené, kteří se rozhodli definitivně zlikvidovat a hluboko pod práh volitelnosti zakopat svoji už jen tak tak živořící pastrančku, nemohlo napadnout nic lepšího, než povolat právě mistra Kocába. A co nezvládne on, to dorazí vajíčkové mejdany pořádané na setkání vedení strany s rebelanty...

JAN KOPAL
(Placená inzerce)

Rok Žáčkova ústavu

Ústav pro studium totalitních režimů oslaví své roční fungování. Je čas k prvnímú malému bilancování. Málomterý ústav (snad jen někdejší Bendův úřad snese srovnání) se spojil se jménem svého ředitele a personifikoval jako tento. Pavel Žáček a ÚSTR jedno má, ať se to někomu líbí, nebo nikoliv. Pro některé novináře, socialistické a komunistické (v obou případech pocházející z jednoho rudého hnízda) politiky, se stal solí v jejich očích. Proto mu dávají přívizsko „kontroverzní“ a spojení se jménem jeho ředitele dávají vylučně do pejorativních konotací.

První rok života dítěte je ve znamení plenek a náchylnosti k dětským nemocem. Nevynul se jim ani Žáčkův ústav. Přesto je to doba naplněná usilovnou prací – za vše mluví kvalitně zpracovaný web ústavu, stohy zpřístupněných a zpracovaných archivních materiálů, desítky publikací, zorganizované konference, výstavy a pravidelné týdenní přednášky. . . . Svě čtenáře a abonenty si také našel časopis „Paměť a dějiny“.

Co se ústavu nejvíce vyčítá? Causa Kundera a informace o atentátech na komunistické pohlavváry, chystané odbojovou skupinou chrabřých bratří Mašínů. V obou případech zveřejněné informace byly publikovány na základě objevených archivních materiálů. A to je součástí práce historika: objevovat a nalézat nové skutečnosti, které se komentují a uvádějí do patřičných souvislostí. Diskutabilní může být jen forma a způsob medializace. Zda je na místě jednotlivá dílčí informace, nebo obsáhla studie. Osobně s postupem ústavu souhlasím, neboť se jedná o probíhající celospolečenskou diskusi, kde je třeba operativně pracovat s aktuálními a všemi možnými dostupnými fakty.

A že časem z ústavu odcházejí někteří historici? Fluktuace zaměstnanců nemusí být notně jevem negativním. Lidé přicházejí i odcházejí, jedinci si hledají své místo v životě. Nic není neměnné a stabilní. To mohlo platit v systému umístěnek, kde státostrana bděla nad životem jedince od kolébky až do smrti.

Pavel Žáček prokázal, že je nejen schopným manažerem, ale i odborníkem, znalým zásad dobrého marketingu. Tedy mužem na svém místě, kde by měl i zůstat! Jeho zavilí odpůrci toto vše nevidí a ve svém boji proti němu budou štvát i nadále. A proč? Stačí se podívat na jejich kadrový profil a rodinnou anamnézu. Hned je jasno. Logicky se nemohli se svou minulostí pod křídly zločinecké KSČ vyrovnat vinici, jichž se dotýká. Mají-li křivou hubu, zlobí se na zrcadlo, které jim je nastavováno a jež ukazuje jejich obnažené ledví i skutečný knisch.

Vlajková loď

Nic se navzájem tak nepodobá, jako neklidná politická scéna a bitevní pole plné sešikovaných nepřátelských vojsk. Zmatek nad zmatek, jeden bojuje proti druhému, ač následně jednotlivé bojovníkům mizí smysl boje. Tak se z dnešní politiky vytratila nosná politická témata, ideje i ideologie. Sraží se političti šmelináři a čachráři, kterým jde jen o jejich pašalíky a gubernie. Levicoví Mičurinové rozličných odstínů (rudí, oranžoví i zelení) prahnou po moci a spoléhají na to, že v příštích volbách nebude nikoho, kdo by se jim mohl postavit. Doufají, že převládne v českém táboře tak častá a všudypřítomná roztržitěnost a rozhádanost.

Leč od 6. února 2009 svítlá naděje, že bude navázáno na poslední velkou námořní bitvu plachetnic, která se odehrála 21. října 1805 u Trafalgaru. Hrdinou této bitvy byl anglický admirál Horatio Nelson a jeho chvat, známý „DVOJITÝ NELSON“. Ale již dost symboliky a přirovnání. Registrací politické strany Svobodných dostává česká politika šanci na jedinečný dějinný reparát. Věřím tomu, že všechny předpoklady pro to, aby se SSO stala dopředu ne černým koněm, ale přímo tabulkovým favoritem. Stejně tak předpokládám, že Petr Mach dopadne lépe než admirál Nelson a dosažené vítězství přežije o více než jen několik minut.

Kritici a falešní proroci dopředu obviňují tvůrce nové strany, že přispívají k přeplněnosti a roztržitěnosti politické strany. Jenže opak je pravdou! Žádná jiná strana nedisponuje takovým potenciálem, jako právě Svobodní. Pod jednou střechou se zde může sejít vyznačac občanských principů s konzervativcem, euroskeptikem, národovcem, zastáncem právního řádu, odpůrcem přebujelé byrokracie i prostým patriotem a vlastencem. Správně je zvoleno i ústřední téma: NE LISABONSKÉ SMLOUVĚ A OMEZOVÁNÍ STÁTNÍ SUVERENITY! Jaké jiné zásadnější téma si lze v této situaci představit? Příležitost dokázat, že politický vývoj jde DOPRAVA. Příležitost pro ty, kteří si hráli na svém písečku sjednotitele národa, aby své formace rozpustili a přidali se k SSO. Bude to možná těžké pro gossolánskými stojící v čele setnin, oddílů, nanejvýše pluků, aby přijali místa řadových pěšáků. O kvalitách jednotlivce může rozhodovat jen práce, píle a schopnost. Kdo bude ochoten platit daň KRVÍ A ŽELEZEM, ten může stanout na místech nejvyšších. Jen tak se dá překonat po léta zahorklý pocit mnichovanství v nás.

A už jen symptomaticky vnímám fakt, že se ustavující sjězd Svobodných koná v den 117. narozenin největšího českého legionářského hrdiny, nositele vysokých vojenských řádů a vyznamenání a historicky prvního náčelníka hlavního štábu československé branné moci. Pro ty, co ještě tápou. Napovím, že se jedná o Radolu Gajdu. Muže, který řezal a bil bolševiky v dobách, kdy mnozi intelektuálové a umělci snili svůj sen o světlé budoucnosti v sovětském ráji. Že jeho pozdější politická aktivita měla nábov autoritismu, nemůže na tom nic změnit. Vojenští historici (ale též i zesnulý přední znalec I. republiky Dr. Antonín Klimek) jej již dávno stačili rehabilitovat.

Stejně tak je ironií dějin, že největší rána do mocenských hrátek bratrstva pravdy a lásky přijde právě v den svátku všech zamilovaných, na svatého Valentína.

OBRANA NÁRODA, o. s.

Smutné příběhy absurdní éry

Žijeme v zemi, kde se vše, co není pevně spojeno se zemí, dá zcizit a zašantročit. Je-li věc z kovu či jiného dobře zpeněžitelného materiálu, pak ji snaživí nepřipůsobilí spoluočbané zaručené zprivatizují. Stalo se to také pamětní desce věnované statečným atentátníkům na nenáviděného říšského protektora R. Heydricha. Parašutisté měli ovšem smůlu už dříve, když neznámý vandal nemohl přenést přes srdce, že na desce se mimo jiné praví, že VLASTENCI NEZAPOMÍNÁJÍ! Tento text byl na desce vyškrábán ostrým předmětem. Naštěstí v den a hodinu atentátu, tedy 27. května dopoledne, se dočkají odhalení oficiálního pomníku. Ten snad už nikdo neukradne. . .

Z podobného soudku je i zprávička pojednávající o tom, že se před sedmi lety starý válečný hrdina chystal vzít spravedlnost do svých rukou a vykonat spravedlnost nad vrahem generála Heliodora Píky. Veterán Pravomil Raichl se chystal na komunistického prokurátora Karla Vaše. Pokusil se z USA propašovat dokonce i loveckou pušku. Leč nevyšlo to! Jako řada jiných se nesmířil s tím, že vrah stovek lidí stále uniká potrestání. Raichla nakonec v 81 letech zradilo srdce a darebák Vaš opětovně unikl. Neuvěřitelná, leč signifikantní story.

Čestní, charakterní a zásadová lidé jsou znovu a znovu svědky toho, kterák faleš, klam a podvody „záporákům“ běžně procházejí. O spravedlnosti, pravdě a morálce si můžeme nechat jen zdát. Naopak o nich veřejné klózi zločinci a jiná sebranka. Hrdinství již není opěvovanou ctností. Je považováno za zašlou veteš a zbytečnou přítěž. A má-li k tomu být vedena a vychovávána mládež, měli bychom se nad sebou a celou naší společností důkladně zamyslet. Ještě není pozdě!

Dva přátelé u vzniku univerzity

Celých dlouhých 571 let si musel český národ počkat na vznik druhé české univerzity. Z pohledu Československa šlo ovšem o univerzitu třetí. . . V lednu

1919 byl projednáván a brzy i schválen zákon o zřízení druhé čs. univerzity se sídlem v Bratislavě a třetí se sídlem v Brně. V Bratislavě byla kromě Komenského univerzity vybudována i samostatná bohoslovecká fakulta a současně s ní i o něco menší čs. evangelická fakulta v Praze.¹

Snahy o zřízení univerzity na Moravě byly však staršího data. Jejich počátky můžeme časově ohraničit koncem 60. let 19. století. Stály za nimi žádosti německých vedení měst Brna a Olomouce. V 90. letech 19. století se tato otázka dostala na půdu říšské rady ve Vídni. Nesouhlasné stanovisko moravských Němců, obávajících se posílení českého živilu na Moravě, ale slavilo svůj triumf. Do konce monarchie se ji zřídit nepodařilo. Teprve na půdě parlamentu samostatného státu se úmysl zdařil. Národnědemokratický klub předložil během druhého dne prvního zasedání sněmovny návrh zákona na zřízení druhé české univerzity. Psal se 15. listopad 1918. Pod návrhem zákona se zaskvěla minimálně tři jména hodná zapamatování: Alois Jirásek, Karel Engliš a František Weyer.² Zákon byl schválen 28. listopadu 1918 v následujícím znění:

§ 1	Zákon č. 50/1919 Sb. ze dne 28. ledna 1919, kterým se zřizuje druhá česká universita.
§ 2	Na základě usnesení Národního shromáždění se nařizuje:
§ 3	V Brně se zřizuje československá státní „Masarykova universita“ o čtyřech fakultách: právnické, lékařské, přírodovědecké a filosofické.
§ 4	Fakulta právnická prvním ročníkem, fakulta lékařská prvním a druhým ročníkem budiž zřízena počátkem studijního roku 1919/20, fakulta přírodovědecká a filosofická nejpozději počátkem studijního roku 1921/22.

Vítězný únor v podání Aloise Rašína

Pronese-li se spojení „Vítězný únor“, automaticky na myslí vytane komunistický puč, provedený roku 1948. Ale existuje i jiná, neméně významná historický událost, která si takové označení zaslouží. Navíc se znaménkem výrazně plusovým. Před 90 lety se v Republice československé uskutečnila na tu dobu nebyvalá operace pod vedením ministra financí národního demokrata JUDr. Aloise Rašína. Její podstata spočívala v okolkování bankovek a provedení měnové odluky.

I prohradní levicový novinář Ferdinand Peroutka, který rozhodně nepatřil mezi členy Rašínova fanclubu, v knize „*Budování státu*“ uznale, leč kriticky píše: „25. února 1919 nastal konečně okamžik »Rašínovy bitvy«, jak to bylo tehdy nazýváno, totiž onen okamžik, kdy v podobě dvou zákonů, zákona o kolkování bankovek a soupisu jmenů a zákona o státní půjčce ve zlatě, stříbře a cizích valutách, byla Národnímu shromáždění předložena delší již dobu slibovaná a netrpělivě očekávaná Rašínova finanční opatření. (...) Rašín předem vybojoval si zásadu: finanční ministr musí mít volnost, a zejména mu nemusí být překáženo v rychlosti, spěšnost a nenadálost provedení je první podmínkou úspěchu.

Kolkování bankovek bylo provedeno v týdnu od 3. do 9. března, na Slovensku do 19. března. V noci z 25. na 26. února 1919 byly vojskem obsazeny hranice po celé délce a všechna doprava osob i zboží přes ně zastavena, přerušen i poštovní styk s cizinou. Tak měl být zamezen dovoz bankovek zvenčí. Vyhlášky o kolkování byly vyvěšeny na nárožích, uveřejněny ve všech časopisech, v malých obcích bylo kolkování vyhlášeno bubnováním, poučení, jak se zachovat bylo podáváno i ve školách a v kostelích. Z povinnosti okolkování byly osvobozeny jen malé bankovky jedno- nebo dvoukorunové. Za okolkování byl vybírán jednoprocenní poplatek, který vláda sice prohlašovala za režijní, ale proti němuž namítali někteří členové finančního výboru, že svou výškou má už povahu fiskální. Kolky, k tomu pro krátkou dobu nedokonalé provedené, nebyly ovšem prostředkem ideálním, neboť lákaly k snadnému napodobení. Kolovala potom spousta kolků falešných.“¹

Rašínuv převratový druh, předseda senátu a další z „mužů 28. října“, sociální demokrat Dr. František Soukup, v projevu k 10. výročí Rašínovy smrti na stejné téma poněkud okázaleji pravil: „*Alois Rašín stál po převratu před absolutním temnem. V dějinách nebylo analogie podobných problémů. Vímě všichni, čím se tu Alois Rašín zasloužil o stát.. Okamžitě uzavření hranic, okolkování bankovek a odluka naší měny od katastrofy měn ve všech státech sousedních byly prvním příkazem hospodářské intuíce Rašínovy. Naše měna byla zachráněna. Z inflace šel Rašín soustavně k deflaci. Nešlo mu jen o záchranu, nýbrž i o zhodnocení naší měny. Na jedné straně zvalorisování našich úspor v národě, na druhé straně odstranění vše-*

§ 3 Konečné umístění a výprava nové university, jejích všech ústavů a klinik ve vhodných budovách k účelu tomu vybudovaných staniž se nejdéle do roku 1930.

§ 4 Ministerstvo školství a národní osvěty se zplnomocňuje, aby vyslechnuvši poradní sbor pro vysoké školy při něm zřízený vydalo pro dobu počátečnou potřebná nařízení.

§ 5 Provedení tohoto zákona ukládá se vládě.

§ 6 Zákon tento nabývá platnosti dnem, kdy bude vyhlášen.

T. G. Masaryk v. r.; Švehla v. r., v zast. min. předsedy; Dr. Stránský v. r.; Dr. Rašín v. r.; Stříbrný v. r.¹; Habermann v. r.; Dr. Vrbsenský v. r.; Staněk v. r.; Dr. Winter v. r.; Dr. Zahradník v. r.; Dr. Hruban v. r.

Dva z navrhovatelů zákona se stali akademickými hodnostáři brněnské univerzity. Oba byli původním vzděláním právníky, dosáhli vědeckých hodností profesora, zastávali post rektora a významně zasahovali do několika vědních oborů. JUDr. František Weyer (* 1879) a JUDr. Karel Engliš (* 1880), coby generační vrstevníci, navázali celoživotní přátelství. Také jejich vztah k Brnu je spojoval, když si tam zbudovali svůj druhý domov a trvalý opěrný bod jejich životů.

JAN KOPAL

¹ Miloslav JOHN, Čechoslovakismus a ČSR 1914 až 1938, Beroun 1994, str. 79.

² Viz též Jiří PULEC, Univerzité v Brně je 90 let, Lidové noviny, 19. ledna 2009.

Z dějin Obrany národa I.

Bílý Josef (1872–1941)

Maturoval na českém gymnáziu v Písku, pak absolvoval c. a k. kadetní školu v Terstu, v r. 1892 por. IR 15 v Tarnopolí, absolvoval válečnou školu ve Vídni.

Za I. světové války velel zprvu IR 18 na ruské a italské frontě, pak znovu odvelen do gener. štábu. Po převratu v r. 1918 převzat jako jeden z mála vyšších rakouských důstojníků do čs. armády, zprvu organizoval čs. jednotky v Českých Budějovicích, velel vyšší čs. jednotce i v boji proti Polákům u Těšína. I pak velitel 14. pěší brigády a velitel okrsku Berehovo. Absolvoval válečnou školu v Paříži, v r. 1921 zástupce velitele ZVV v Brně, vyznamenán francouzským řádem Čestné legie, odr. 1923 velitel 6. pěší divize v Brně, od r. 1936 penzionován. Za mobilizace v r. 1938 se hlásil do služby, působil ve velitelské záloze na východní Moravě. Za okupace první velitel a čelný organizátor ilegální vojenské organizace „Obrana národa“ (bojové krycí jméno „Ataman“), velmi aktivně spolupracoval s gen. Lužou, Všečíkou, Vojtou, Svátkem, Hoškem a Novákem, zatčen ale Gestapem a 27. 9. 1941 v ruzyňských kasárnách zastřelen.

Svátek Oleg Josef (1884–1941)

Za I. světové války aktivní důstojník c. a k. armády, ale už v září 1914 přeběhl k Rusům. Od r. 1915 příslušník „České družiny“, začal v čs. legiích jako prostý voják, účastnil se téměř všech bojů, v r. 1918 už jako pplk. velitelem čs. důstojnické školy na Sibiři. V r. 1920 absolvoval válečnou školu, v r. 1923 plk. gšt., v r. 1925 velitel pěš. pluku 3, v r. 1928 velitel 24. pěší brigády, v r. 1929 brig. gen., v r. 1932 velitel 6. pěší divize. V letech 1936–1939 velitel 12. pěší divize, za mobilizace velel vyšší jednotce HO-42 stojící v obraně na čáře Slanské pohorie – rumunské hranice. Při zániku ČSR se proslavil od 14. do 17. 3. 1939 bojem s maďarskou přesilou na Podkarpatské Rusi. Probojoval se s částmi 12. pěší divize na Slovensko, jen odříznutá východní část čs. jednotek se probojovala do Rumunska. Za okupace člen Obrany národa, zatčen Gestapem a popraven.

Všeťička Bohumil (1893–1941)

Absolvoval vojen. školu c. a k. armády v Modlingu, od r. 1914 aktivní důstojník, sloužil u 4. pluku polního dělostřelectva. Hned na začátku války na ruské frontě zajat, záhy vstoupil do čs. legií. Sloužil zprvu ve výcvikové jednotce, v r. 1917 por., účastnil se téměř všech bojů čs. legií, od Ukrajiny až po Vladivostok. V r. 1918 jako kpt. velitel baterie, v r. 1919 pplk., znovu v bojích na Sibiři, náčelník štábu východní skupiny čs. vojsk. Po návratu do vlasti velel dělostřelecké brigádě v Josefově, pak 4. dělostřel. brigádě v Hradci Králové.

Absolvoval válečnou školu, v r. 1928 plk. gšt., pak velitel 15. pěší divize v Trenčíně, div. generál, jako velitel mobilizované 15. pěší divize fungoval i v září 1938. Po zániku ČSR přesídlil do Brna, od začátku okupace čelný pracovník Obrany národa na Moravě, v r. 1941 zatčen a popraven.

(ON)

„Spasitel“ Obama a kult osobnosti par excellence

Barack Hussein Obama, ač živ v jiné epoše a jiném politickém systému, jako by z oka vypadl jistěmu Josifu Vissarionovičovi Stalinovi. Velká pompa, obrovská, nevidaná inaugurace, policejní manévry, které Amerika zatím nezažila. Po obou se za jejich života pojmenovávaly ulice a instituce, oba byli nedotknutelnými božstvy. Oč hůře, vinou jako mor se šířící politické korektnosti se Obama stal nekritizovatelným i v jiných zemích světa. Každý, kdo by se odvážil, tak by se předem vystavil možné kritice z latentního rasismu.

Obamův program je reinkarnací Roosveltova New Dealu, který se zdál být lékem na hospodářské problémy Spojených států. Nejenže jím nebyl, ale byl naopak v mnoha případech benzinem přilítým do plamenů zachvátivších státní ekonomiku.

Ještě pořádně nezačal a už je jeho úst slyšíme, že to „zbabral“. Prozatím „pouze“ jmenoval ministrem neplatíce daní, ale co přijde příště. Myslím, že Amerika 20. století nepoznala lepšího prezidenta, nežli byl Richard Nixon a přeci i on prohrál s mediálně tvárnějším Johnem F. Kennedym. Klidně a dobře by se mohlo stát, že nejúspěšnějším prezidentem tohoto století se stane Sarah Palinová. . .

JAN KOPAL

Varování před Vránou!

O deklasované živly s bídnou znalostí českého jazyka, tendencí k sebeprosazování a se zálibou v psaní pamfletů, pomlouvačných dopisů a sprostých udání u nás nebyla nikdy nouze. Dobře je známe z období německé okupace a tzv. Protektorátu Čechy a Morava. I v dnešní době mají své pokračovatele. Jedním z nich je jistý Jaroslav Vrána, toho času z Kolína. Předlistopadový příslušník ozbrojených sborů a absolvent speciálního vojenského zpravodajského výcviku. V Havlově éře pracoval u Hradní stráže. Co tam tento „urostlý junák“ dělal? Politruka, kuchař? Tento údajně vyléčený alkoholik a častý obyvatel psychiatrických léček, známý bitím vlastní manželky, si bere na mušku české vlastence, které haní a pomlouvá. Naopak velebí sudetské Němce, cikány, Vietnámce a bývalé komunisty. Ve svých zvrácených snahách se neváhá zaštiťovat jmény (někdy i zemělými) významných exilových osobností. Když byl s těmito zvratky (po obsahové i formální stránce) vyhnán z takřka všech českých webů a diskusních fór, snaží se své plky udat alespoň u slovenských nacionalistů a na amerických serverech. Komické je, že tato kreatura se prohlašuje za novodobého Járu Cimrmana, duchovního otce všeho od příchodu Praotce Čecha až po dnešek. Není vyloučeno, že se jedná o provokatéra, nebo policejního konfidenta.

(Obrana národa)

(Placená inzerce)

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – Republikánská strana Československa

Výlet do rodné země

Nedělejme si iluze o tom, kdo zde vládne. Marně bychom si také lámali hlavu, zda je rozdíl mezi vládní koalicí a opozicí. Svorně ruku v ruce vládne v České republice parlamentní banda pěti, která se od roku 1998, kdy se jí podařilo vypudit odpornou pomlouvačnou kampaní Republikány z parlamentu, skládá pouze z bývalých a současných komunistů a jejich bezpohybných přísluhovačů. A skutečně není rozdíl mezi poběhlíci předstírající, že jí jde o životní prostředí, anebo rádobý křesťanem kupující si pravidelně odpustky či sociálně citícím poslancem, který řeší bídu prostého lidu provozováním bordelu v sídle své strany.

Jelikož je parlament v obdobném složení, jako byl před deseti lety, a jedinou změnou je, že poslanci a senátoři jsou z průměry přesčasové práce v dozorcích a správních radách takřka senilní a každopádně o dvacet až třicet kilo těžší, nedivme se tomu, že z úplné tuposti a ztráty kontaktu s realitou vymýšlejí jednu zhovadilost za druhou.

Mezi ty opravdu pikantní patří návrh ministra vnitra, podpořený všemi ostatními poslanci a senátory, na zajištění dovolené pro přistěhovalce z Asie a Afriky.

Jen pro úplnost a zvláště pro ty, kdo zprávu cudně ukrytou na druhé stránce novin přehlédli. Parlamentní banda pěti schválila plán, podle kterého bude přistěhovalcům nabídnuta zdarma letenka a kapesné ve výši 500 euro. Tuto nabídku dostane každý přistěhovalec, který slíbí, že odjede do své vlasti a opustí tak Českou republiku. Jen hlupák s funkcí ministra nebo poslance si může myslet, že se takto těch pivandovačů zbavíme.

Každý z nich má totiž více důvtipu než celá česká vláda dohromady.

Takový Lumumba nebo Tiang příjmu rádi letenku i kapesné. Dokonce velmi přesvědčivě slíbí, že odjede do rodné země. Tam bude několik měsíců pobývat a vyprávět pohádky o tom, jak je v srdci Evropy nádherné, jak jsou tam možnosti zbohatnutí a jak hloupí jsou tam tlustí bílí úředníci. Se svými pěti stovkami euro tam vydrží žít za mohutného uctívání místních možná i celý rok. Za tu dobu si dokáže obstarat několik manželek a naoko adoptovat dvacítku dětí. Když však peníze dojdou, změní si jméno, pořídí si nové doklady, sebere své nové příbuzné a vyrazí s nimi, kam jinam, do České republiky. Tady požádá třeba o politický azyl nebo tady prostě začne znovu žít. Až zatouží po návštěvě rodné země, tak navštíví tentokrát jako Pumumba nebo Liang ministerstvo vnitra, slíbí odjet na věčné časy do rodné země ... atd. Mezitím však z jeho rodné země přijede do České republiky mnoho desítek, možná stovek legálních i ilegálních přistěhovalců, které zlákal svými báchorkami a tím i populačním přírůstkem v České republice.

Výsledek této humánní akce vlády a parlamentu bude jediný. Ze státního rozpočtu, tedy přesně řečeno z naší kapsy, budou vydolovány stovky milionů korun a v naší zemi bude podstatně více přistěhovalců, než je dnes. Zároveň bude zde mnohem více hladových krků, které budou zatěžovat náš rozpočet a tahat další peníze z našich kapes.

Parlamentní banda pěti sprostě okradla mladé české rodiny tím, že jim o polovinu snížila porodné a prakticky zrušila podporu v mateřství. Tím také parlamentní banda pěti výrazným způsobem omezila porodnost v České republice. Třeba tato nová akce nazvaná „Udělej si dovolenou ve své rodné zemi, ať v Asii nebo Africe, za peníze těch hlupáků ze střední Evropy“ je určena k tomu, aby zajistila dostatek dětí, a tím i populační přírůstek v České republice.

Čest vaší práci, soudruzi!

A. V.

JDEME DO VOLEB DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

V červnu tohoto roku budou volby do Evropského parlamentu. Naše strana pod původním názvem Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československa se těchto voleb účastní.

Měli bychom sice vystupovat pod heslem „Nevolte nás“ nebo „Co z toho budete mít, když budete volit Sdružení pro republiku – Republikánskou stranu Československa“.

Mám sto chutí spíše doporučit voličům, aby své hlasy dali současným poslancům Evropského parlamentu a nebo jejich stranickým kolegům. Mají zajištěno hned několik solidních jistot:

1. Jakmile poslance zvolí, již o nich **nikdy neuslyší a ani je neuvidí**.
2. Ihned po zvolení si poslanci za ODS, ČSSD, KDU-ČSL, Strany zelených a KSČM vezmou jako svoje asistenty své rodinné příslušníky, aby mohli pobrat všechny dostupné platby, jako je cestovné, ubytování, poslanecká kancelář, studie, rozbor, spolupráce s odborníky, poslanecké dny atd. **Zajistí tak pro svoji rodinu zhruba 35 milionů Kč. Místo stanovisek odborníků tak budou mlčet a nebo předkládat amatérské paskvily z vlastní dílny.**
3. Rozhodně si **nezřídí poslaneckou kancelář**, protože by tím ubírali z milionů uvedených pod bodem 2. svoji rodinu.
4. I kdyby si náhodou zřídili poslaneckou kancelář, tak ve svém domě, aby si sami sobě mohli vyplácet nájemné.
5. **Nikdy se nesetkají se svými voliči**. Proč také, když ten póvl potřebují jen jednou za pět let. Tím se také vyhnou odpovědím na otázky, co tam vůbec dělají, a výmluvám, proč nemohou svým voličům pomoci.
6. V Bruselu a ve Štrasburku jsou také jen občas. Co by tam také dělali, **když se tam s nikým, kromě kolegů a kolegyn z České republiky nedomluví**.
7. V Bruselu a ve Štrasburku nikdy nevystoupí, snad jen jediné, aby veřejně se slzami v očích prosili, aby je evropští poslanci nevydali k trestnímu stíhání do České republiky.
8. Prostě zajistí, aby se o **České republice vědělo jen v souvislosti s ohavnými podvody** se sprostými plastikami před vchodem, anebo zlodějnami.
9. **Budou krást** jako Viktor Kožený, pod heslem: Komunisté kradli pomalu, protože předpokládali, že na to budou mít věčné časy, my musíme rychle, protože na to máme nejspíš jenom pět let. Krást budou, tak jako v minulosti, a to okrádáním Evropského parlamentu na cestovním, dietách atd. Nezapomeňte ale na to, že rozpočet Evropského parlamentu je tvořen z vašich daní.
10. Jistoty uvedené pod body jedna až devět za tu trochu námahy dojit do volební místnosti a bezmyšlenkovitě vhodit do volební urny lístek jedné ze stran parlamentní bandy pěti. Zdá se vám, že jsme přinesli málo důvodů, proč nevolit Sdružení pro republiku – Republikánskou stranu Československa???

Václav Klaus – proti všem?

Václav Klaus, z blahověle komunistů prezident České republiky, vystoupil nedávno, na první pohled, s nesmířitelnou kritikou Evropské unie a Lisabonské smlouvy.

Jestliže chceme odhalit pravé důvody jeho chování, podívejme se na celou genezi EU a pokusů o evropskou ústavu.

Základní právní akty, které předcházely Lisabonskou smlouvou. ■ Smlouva o založení Evropského společenství uhlí a oceli (ESUO) byla podepsána 18. dubna 1951 v Paříži a v platnost vstoupila 23. července 1952. Její platnost skončila 23. července 2002.

■ Římská smlouva, neboli Smlouva o založení Evropského hospodářského společenství (EHS), byla podepsána v Římě 25. března 1957 a v platnost vstoupila 1. ledna 1958. Současně byla podepsána Smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii (Euratom). Obě smlouvy se proto společně nazývají „Římské smlouvy“.

■ Smlouva o jednotných orgánech, jež byla podepsána v Bruselu 8. dubna 1965 a v platnost vstoupila 1. července 1967, ustavila jednotnou Komisi a jednotnou Radu tehdejších tří Evropských společenství.

■ Jednotný evropský akt, který byl podepsán v Lucemburku a Haagu a v platnost vstoupil 1. července 1987, provedl změny nezbytné k dobru a vnitřního trhu.

■ Smlouva o Evropské unii, byla podepsána v Maastrichtu 7. února 1992 a v platnost vstoupila 1. listopadu 1993. Maastrichtská smlouva změnila název Evropského hospodářského společenství na „Evropské společenství“. Zavedla také nové formy spolupráce mezi vládami členských států, například v oblasti obrany a v oblasti „spravedlnosti a vnitřních věcí“. Připojením této mezivládní spolupráce ke stávajícímu systému Společenství vytvořila Maastrichtská smlouva novou strukturu se třemi „pilíři“, které jsou jak politické, tak hospodářské povahy. Touto strukturou je Evropská unie.

■ Amsterodamská smlouva byla podepsána 2. října 1997 a v platnost vstoupila 1. května 1999. Změnila a přečíslovala Smlouvy o EU a ES. Jsou k ní připojena konsolidovaná znění těchto smluv. Amsterodamská smlouva zavedla číselné označení článků Smlouvy o Evropské unii, jež byly předtím označeny písmeny A až S.

■ Niceská smlouva, byla podepsána 26. února 2001 a v platnost vstoupila 1. února 2003. Týkala se zejména reformy orgánů, aby unie mohla účinně fungovat i po rozšíření na 25 členských států v roce 2004 a 27 členských států v roce 2007. Na základě Niceské smlouvy byla vytvořena tzv. konsolidovaná (úplná) znění původní Smlouvy o EU a Smlouvy o ES.

■ Dohoda o Lisabonské smlouvě následovala po diskusi o ústavě. „Smlouva o ústavě pro Evropu“ byla přijata představiteli států a vlád na zasedání Evropské rady v Bruselu ve dnech 17. a 18. června 2004 a byla podepsána v Římě dne 29. října 2004, avšak nikdy nebyla ratifikována.

■ Lisabonská smlouva byla podepsána 13. prosince 2007. Než vstoupí v platnost, k čemuž by mělo dojít před příštími evropskými parlamentními volbami v červnu 2009, bude třeba, aby ji ratifikovalo všech 27 členských států. Mezi hlavní cíle smlouvy patří posílení demokracie v EU a splnění očekávání evropských občanů v oblasti vysokých standardů odpovědnosti, otevřenosti, transparentnosti a účastnictví, jakož i zefektivnění EU a umožnění toho, aby se zabývala dnešními globálními otázkami, jako jsou změny klimatu, bezpečnost a udržitelný vývoj. **Irsko Lisabonskou smlouvou odmítlo v červnovém referendu. V listopadu pak oznámilo, že může v souladu se zákony uspořádat referendum znovu.**

Zpět k Lisabonské smlouvě a Václavu Klausovi. **V minulosti způsobil tento komunistický oblíbenec mnoho nenapravitelných chyb.** Krátce vzpomeníme některé:

■ Listopad 1991 – Václav Klaus nesmířitelný zastánce „Kuponové privatizace“. Stát privatizoval kuponovou metodou ve dvou vlnách částečně či úplně takřka dvě tisícovky podniků včetně Českého Telecomu, České sporttelny, ČEZ, Čokoládoven, IPB, IPS, Komerční banky, Nové hutě, OKD či Škody Plzeň. Celý proces skončil završením druhé vlny 3. prosince 1994. Kuponová privatizace za sebou původně nechala i kolem sedmi milionů akcionářů. Většina lidí už ale cenné papíry prodala. Středisko

cenných papírů eviduje dosud zhruba milion účtů založených v době kuponovky, je na nich ovšem už jen zlomek majetku. Jsou však i tisíce těch, kteří svěřili peníze nejruznějším fondům, ze kterých majetek za záhadných okolností zmizel. Odhady výše takto vytunelovaného majetku se pohybují v desítkách miliard korun. Policie dodnes vyšetřuje stovky lidí, ale v souvislosti s kuponovkou bylo obviněno nebo odsouzeno minimum z nich. Každopádně takzvaná kuponová privatizace znamenala největší krádež majetku českého národa od února 1948.

■ V rámci kuponové privatizace chválil tak dlouho Viktora Koženého, později v americkém tisku nazvaného „pirát z Prahy“, až mu doslova nahnal čtvrt milionu klientů, **kteří tento podvodník posléze okradl o všechno.**

■ Dne 31. prosince 1992 – zánik Československa. Rozdělení předcházelo mnoho jednání mezi Václavem Klausem a Vladimírem Mečiarem. Již od roku 1989, kdy Václav Klaus (v do roku 1991 předseda Občanského fóra, od roku 1991 předseda ODS) zastával funkci ministra financí a od roku 1992 předsedy vlády. Vladimír Mečiar (předseda HZDS) působil od roku 1990 jako ministr vnitra a životního prostředí Slovenské republiky, od roku 1990–1992 (do rozpadu republiky) zastával funkci premiéra v rámci Slovenska. Již v roce 1991 se otevřela diskuse mezi předsedy tehdejšího HZDS a ODS o možnosti rozdělení republiky a vytvoření nových dvou států. O co doopravdy šlo, je jisté všem zasvěceným zcela jasně. **Rozdělení republiky bylo provedeno nezákonným – protiústavním nástrojem.** Úplné rozdělení federace bylo tedy průnikem programů vítězných stran obou národních států (ODS, HZDS), třebaže jejich mandát rozdělit federaci byl a je později mnohokrát zpochybňován. Referendum o rozdělení nebylo navrženo z důvodu nejistoty výsledku referenda. V roce 2002 provedlo Centrum pro výzkum veřejného mínění výzkum o postojích obyvatel České republiky starších 15 let k rozdělení Československa. **A ještě v roce 2002 byly postoje českých obyvatel následující:** V době rozdělování republiky bylo pro rozdělení 22 % obyvatel (6 % spíše a 16 % rozhodně), proti rozdělení 60 % (32 % spíše a 28 % rozhodně) a 18 % nevědělo nebo zaujalo neutrální postoj.

■ **Byl to opět Václav Klaus, který ve funkci předsedy vlády zahájil proces vstupu České republiky do Evropské unie a podepsal základní přístupové dokumenty: proč nevystupoval takto kriticky a zásadově již tehdy? To nevěděl, jak komunistickou institucí je Evropská unie a Evropská komise? Nebo je na tom morálně a inteligenčně tak špatně jako komunisté, kteří po roce 1948 zavraždili doktora Milada Horákovu a stovky dalších, aby se z nich v roce 1989 stali budovatelé kapitalismu a demokracie?**

■ Dlouholetý spolupracovník paní Klausové a přítel Klausovy rodiny byl z nějakých „naprosto nepochopitelných“ důvodů dosazen do vedení největšího státního podniku ČEZ. Tamtéž má také prebendu druhý Klausův syn. Jeho nadřízený dostal odměnu za minulý rok takřka 700 000 000 korun českých. Nejspíše za to, že českým domácnostem a podnikatelům tento státní podnik, tedy patřící všem daňovým poplatníkům, zdražoval elektřinu nad jakoukoliv myslitelnou mez. Samozřejmě se dostalo i na druhého Klausova syna, který z těch 700 milionů oficiálně dostal 100 milionů na provoz své firmy.

Ve světle těchto konkrétních údajů musíme konstatovat jediné: nespokojenost s Evropskou unií, byrokracií v Bruselu, nesmyslným zasahováním do každé, i sebemenší činnosti lidí, špiclování lidí a likvidaci kritiků ve všech současných zemích unie narůstá. Jestliže chce komunistická vládnoucí byrokracie pod názvem Evropská komise tuto nespokojenost ovládnout a rozmělnit, musí postupovat podle osvědčeného receptu. Postavit do čela všech těch nespokojených svého člověka – Václava Klause. Ten pod sebou za mohutného přispění a mlčení médií shromáždí většinu nespokojených, uchilácholí jejich hněv a postupně celý proud rozmělní. Osvědčený a historii prověřený recept. **A že byl vybrán pro tuto roli? Důvod je všem Republikánům zcela jasný.**

DUŠAN KUČERA A MIROSLAV SLÁDEK

Komu slouží odpadlíci od Sdružení pro republiku

– Republikánské strany Československa?

Přeci jenom je trochu rozdíl mezi lidmi, kteří se věnují věcem veřejným a zajímají se o politiku a přemýšlejí nad tím, co se v naší zemi děje, a mezi většinou, která je naprosto lhostejná a kromě občasného brblání u piva se zmůže tak leda na skákání při kopané. Ale ani ti, kdo politiku sledují, si dnes těžko vzpomenou na jakousi politickou pídistraničku honosně se nazývající národní! Svého času mne pozornost, kterou jí věnovala zvláště televize, vysloveně štvála. Dnes je však všechno jinak. Již delší dobu ji na televizní obrazovce úplně vytlačil jakýsi pomatený spolek pokoušející se umravnit cikány ve jménu soudruhů od soustruhů a vysokých pecí. Jsem zvědav, kdy i tento spolek bude vytlačen někým jiným. Pouze dvě věci mají tyto vteřiny slávy společné: jsou to tupé obličejové našich bývalých spolustraníků. To musím konstatovat, i když se mi toto konstatování vyložené příčí. Každá liška svůj ocas chválí, praví staré české přísloví, ale co je moc, toho je příliš. Druhým společným rysem je chování televize a médií vůbec. Zatímco jakékoliv vystoupení SPR-RSČ, pokud náhodou na televizní obrazovce vůbec bylo zaznamenáno, bylo doprovázeno vystoupeními občanů, zásadně nesouhlasícími s tou odpornou stranou s ještě odpornějším programem, když se dnes objeví výše zmínění, hned je záběr na občany radostně přikývající stejným požadavkům, které byly v našem podání naprosto zavrženíhodné.

Proč tento propastný rozdíl? Hesla stejná, tváře stejné!

Jediné vysvětlení – v podání odpadlíků s tupými tvářemi a nízkou inteligencí se jedná jen o neškorový folklor, který neohroží vládnoucí bandu pěti. Odpadlíci proto slouží vládnoucí garnituře, a to velmi dobře. A propos – ten, co to tam teď vede, u nás kradl jako straka a policie ho nechala běžet – proč asi?

PeP

UPOZORNĚNÍ

Vážení čtenáři Svobodných novin a návštěvníci našich internetových stránek, upozorňujeme, že je stále v prodeji kniha PhDr. Miroslava Sládky: **Nikdy se nevzdám anebo jak jsem se nemýlil v politice.**

* * *

Kontaktní údaje Sdružení pro republiku – Republikánské strany Československa
Internet: www.republikani.com

Další spojení včetně telefonických, a to i na předsedy krajských organizací, najdete na našich internetových stránkách.

(Placená inzerce)

